

19. İLETİŞİM FAKÜLTELERİ DEKANLARI TOPLANTISI

KONUŞMALAR

Hazırlayan:

Prof. Dr. Asaf Varol
Fırat Üniversitesi

2011

İletişim Fakülteleri Dekanları Plaketleriyle

Dekanlar Toplantısı Açılış Öncesi

Sunucu (Mustafa Bey)

Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi tarafından düzenlenen, İletişim Fakültesi Dekanlar Toplantısına hoş geldiniz. Açılış programını takdim ediyorum:

- Saygı duruşu ve İstiklal Marşının okunması
- Hayırseverimiz Sayın Süleyman Çetinsayan'ın konuşması
- İldeki yürütme kurulu başkanı Prof. Dr Sayın Asker Kartarı'nın açılış konuşması
- Erciyes Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Sayın Fahrettin Keleştemur'un açılış konuşması
- Basın İlan Kurumu Genel Müdürü Sayın Mehmet Atalay'ın konuşmaları
- Milli Eğitim Bakanlığı Talim Ve Terbiye Kurulu Başkanlığı Eğitim Öğretim Ve Program Dairesi Şube Müdürü Akif Sütçü'nün konuşması
- Plaket takdimi

Değerli misafirler şimdi sizleri Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk ve vatan uğruna canını çekinmeden feda eden aziz şehitlerimizin anısına bir dakikalık saygı duruşu ve ardından istiklal marşımızı okumaya davet ediyorum.

Sunucu: Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Sayın Hamza Çakır'ı açılış konuşmasını yapmak üzere sahneye davet ediyorum.

Prof. Dr. Hamza ÇAKIR

**Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi
Dekanı**

Sayın valim, sayın rektörüm, sayın basın ilan kurumu genel müdürüm, sayın dekan arkadaşlarım, emniyet müdürüm, hayırsever iş adamımız Sayın Süleyman Çetinsayan ve hanımefendiler, basınımızın güzide mensupları! Hepinize hoş geldiniz diyorum. Bgün çok önemli iki etkinliğimiz var. 19.İletişim Fakülteleri Dekanlar Toplantısı'na ev sahipliği yapmaktan onur duyuyoruz ve sayın dekanlarımıza da buraya teşrif ettikleri için teşekkür ediyorum. İki gün boyunca iletişim eğitiminin sorunlarını burada masaya yatırıp geniş bir şekilde tartışacağız.

Ayrıca değerli iki konuğumuz var. Basın İlan Kurumu Genel Müdürümüz Sayın Mehmet Atalay. Göreve geldiği günden bu tarafa İletişim Fakültesi mezunlarına yönelik gerçekten ciddi çalışmalar yapıyor. İlgi gösteriyor, sağ olsun, ama belki basından takip edemediklerimizin ötesinde bir takım çalışmaları daha vardır. Hem bir sıcak diyalog oluşturalım hem de mezunlarımızın istihdamında bize de biraz daha diğer kapıları aralayacağı gibi, diğer resmi kurumlarla da en azından bu konuda aracı olabilir diye kendilerini davet ettik.

Bir de sürekli konuştuğumuz, her toplantıda gündeme getirdiğimiz bu medya okur yazarlığı dersi ne olacak? Milli Eğitim Bakanlığı gerçekten bu konuya önem mi veriyor? Yoksa öylesine konulmuş bir ders olarak mı bakıyor? Bu konuda Erciyes İletişim Fakültesi olarak BAB Projesinden Kayseri'de medya okuryazarlığı dersini alan öğrencilerle almayan öğrencilerin medyayı algılama düzeyleri üzerine bir araştırma yaptık, önümüzdeki günlerde bunun raporunu sunacağız. Ama bu araştırma esnasında biz, Milli Eğitim Bakanlığı bu dersi koymuş ama çıktılarını almadığını, öyle sanıyorum, öyle görüyorum çünkü bu dersi veren Sosyal Bilgiler öğretmenleri ve Türkçe öğretmenleri hatta bazen İnkılâp Tarihi öğretmenleri veriyor ve seçmeli bir ders. Bu derse giren öğretmenlerin çoğu kendi Medya Okur-Yazarlığı dersinde kendi dersini anlatıyor. Maalesef böyle sorunlar var. Bu raporu sunduğunuzda daha gerçekçi bir şekilde ortaya koymuş olacağız. Bir de Medya Okur Yazarlığı gerçekten bir kredili ders mi olmalı? Bu acaba daha fazla olabilmeli mi? Avrupa'da ve Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğu gibi orta öğretimde de bu dersin konulması gerekir mi? Hakikatle,

gerçekle kurguyu bu öğrencilerimiz ne kadar algılayabiliyor? Acaba bunu eğitim almış dört yıllık İletişim Fakültesi mezunu arkadaşlarımız verse daha iyi olmaz mı? Biz bu konuda dekanlar olarak ittifak ediyoruz ama Milli Eğitim Bakanlığına da ara sıra raporlar gönderiyoruz. Milli Eğitim Bakanlığı ve hatta Radyo Televizyon Üst Kuruluyla da sık sık görüşmelerimiz oldu. Asaf Varol hocam da buradadır biliyor, bilirler bunu, ama istediğimiz noktaya gelemedik. Bu toplantıdan önce iki yüzün üzerinde İletişim Fakültesi mezunlarının mailleriyle karşılaştık ve bunun gündeme getirilmesini istediler. Sayın Akif Sütçü Milli Eğitim Bakanlığının medya okur-yazarlığına nasıl baktığı ve bu dersin ileriye dönük ne olması gerektiğini burada bizlere takdim edecekler.

Bugünün en önemli ikinci bir etkinliği de akşam 18.00’da Sabancı Kültür Sitesi’nde Erciyes Üniversitesi’nin düzenlemiş olduğu 4. Erciyes Öğrenci Belgesel Film Festivalimiz var. Geleneksel hale getirdik. Süleyman Abiye teşekkür ediyoruz, hayırseverimize. Bunun sponsorluğunu Dekanlar Toplantısının da sponsorluğunu kendisi yaptılar sağ olsunlar. Geçen Aydın Doğan’dan 18 ödülle Türkiye birincisi olarak döndüğümüzde, burada tekrar biz öğrencilerimizle bir ödül töreni düzenledik. Rektörlüğümüz sağ olsun, Gazeteciler Cemiyetimiz ve İletişim Fakültemiz kendi çapında bu öğrencilerimizi ödüllendirme yoluna gittik, Süleyman Ağabeyi de davet ettik. Dedi “Hamza ne vereceksin çocuklara?”. Ağabey işte elimizden geldiği kadar kalem, defter, kitap vereceğiz. Bu çocukların dedi paraya ihtiyacı yok mu vermeyi düşünmüyor musun? Valla onu da siz takdir ederseniz bir yüz ellışer lira verelim dedik gönderirseniz, ya yüz elli olur mu beş yüzer dedi 25 öğrencimize beş yüzer lira takdim etti sağ olsun.

Her zaman yanımızda, Cemiyet Başkan yardımcımız burada Oktay Bey oturuyor, Doğan Haber Ajansının Bölge Müdürü, onun da bir konuşması var cemiyet adına. “Süleyman Abi” dedi “Bu toplantı niye burada oluyor da İletişim Fakültesinde olmuyor? İletişim Fakültesinin bir konferans salonuna ihtiyacı var. Bu da size yakışır.” Dedi. Süleyman Abi çıktı “Tamam benden projeyi hazırlayın” dedi, biz de projeyi hazırladık verdik, bugün teslim ettik, inşallah bundan sonraki toplantılarımızı dekan arkadaşlarımızla İletişim Fakültesi’nin konferans salonunda yapacağız. Dışarı çıktık Süleyman abi dedi ki; “Hamza bitti mi benden isteklerin?”. “Ağabey sizden bitti ama hanımefendiden bitmedi” dedim. “Dedi hayırdır bizim hanımdan ne istiyorsun?”. Ağabey bizde çok fakir öğrenciler var, yirmi yoksul öğrenciye de burs istiyorum, onu da yenge hanım adına istiyorum, ne kadar vermek istiyorsan 100 lira olsa yeter” dedim. “150 ver” dedi. Biz de yirmi öğrenciye bu bursları veriyoruz.

Sağ olsun teşekkür ediyorum, bu etkinliğimize katıldığınız için hepinize saygılar sunuyorum. İnşallah iki gün içerisinde iletişim eğitiminin sorunlarını burada çok ciddi bir şekilde masaya yatıracağız. Aynı zamanda bugün bir konferansı var; “Türk Sinemasında Metafizik Açılım” diye. Akşam ödül törenimizde dekan arkadaşlarımızla ve tüm misafirlerimizle, sayın valimizde açılışımıza teşrif edecekler, söz verdiler, biz de bekliyoruz inşallah. Onun açılışıyla güzel bir şekilde bugünkü ve yarınki etkinliklerimiz gerçekleştireceğiz hepinize saygılar sunuyorum.

Sunucu: Hayırseverimiz iş adamı Sayın Süleyman Çetinsaya’yı konuşmasını yapmak üzere sahneye davet ediyorum.

Süleyman ÇETİNSAYA

Sayın valim, sayın değerli hocalarımız ve Türkiye'mizin çeşitli bölgelerinden gelen İletişim Fakültesi dekanlarımıza, Kayserimize geldiğiniz için de teşekkür ediyoruz. Sağ olun var olun bu toplantıların Kayseri'de olması da bize bir gurur ve şereftir. Hamza hoca sağ olsun böyle bir organizasyon yapacağını da bahsetti. Ben de çok iyi olur Kayseri'mizi en azından görmeyen hocalarımız vardır, onun için Kayseri'mizi görmüş olmanızdan dolayı ve göreceğinizden dolayı da teşekkür ediyoruz. Efendim ben iletişim konusuna çok değer ve önem veriyorum. Türk Milleti olarak bizim bir eksikliğimiz de biliyorsunuz iletişimdir. Bu iletişimi sizlerin sayesinde, değerli hocalarımızın sayesinde, sizlerin yetiştirdiği öğrenciler sayesinde Türkiye'miz bu konuyu en iyi şekilde aşacağı kanaatindeyim. Onun için sizlere devamlı başarılar diliyorum. Hayırlısı olsun diyorum, teşekkür ediyorum, görüşmek üzere efendim sağ olun.

Sunucu: İletişim Fakültesi Dekanlar Toplantısı Yürütme Kurulu Başkanı Prof. Dr. Sayın Asker Kartarı'yı konuşmalarını yapmak üzere sahneye davet ediyorum.

Prof. Dr. Asker KARTARI

**İletişim Fakültesi Dekanlar Toplantısı
Yürütme Kurulu Başkanı**

Efendim, önce böyle bir hayırsever dostlar başına, tebrik ediyorum, kendisini teşekkür ediyorum iletişime yaptığı katkılardan dolayı. Sayın valim, sayın rektörüm, basın ilan kurumunun sayın genel müdürü, Milli Eğitim Bakanlığımızın temsilcisi, sayın dekan arkadaşlarım, basınımızın değerli mensupları, sayın konuklar! 19. İletişim Fakültesi Dekanlar Toplantısı açılışına hoş geldiniz. Biz 18 inci toplantıyı geçen yıl Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinde yaptık. Oldukça verimli bir toplantı oldu. Bu toplantıda yürütme kurulumuza yeni arkadaşlarımız katıldı, yeniden şekillendi ve biz bir yıl sonra Hamza hocamızın düzenlediği bu toplantıyla yaptıklarımızın ve yapamadıklarımızın hesabını vereceğiz. Önümüzdeki yıl yapmamız gerekenleri tartışacağız ve önümüzdeki yıla yeni bir oluşumla ve yeni görevlerle başlayıp inşallah bir dahaki seneye de başka bir üniversitemizde toplanacağız. Bu nedenle 19. İletişim Fakülteleri Dekanlar Toplantısını düzenlemeleri nedeniyle sayın rektörümüze destek oldukları için, Hamza Çakır hocamıza bu güzel organizasyonu yaptığı için teşekkür ediyoruz.

Ülkemizde 40'ın üzerinde İletişim Fakültesi var, bunlardan 42 tanesinin dekanı var ve 35 tanesi, 35 dekanımız Kayseri'deki toplantıya katılmak üzere geleceğini bildirmiş durumda, birkaç arkadaşımız hariç diğerleri geldi. Biz niye toplanıyoruz İLDEK ne iş yapar? bu konuda çok kısa bir bilgi arz etmek istiyorum. Ülkemizde 15'in üzerinde farklı fakülte olmasına rağmen, İletişim Fakültesi dekanları kendi alanlarına yakışır bir şekilde bu 19. toplantıyı yapıyorlar, çok düzenli bir şekilde toplanıyorlar. Hem iletişim eğitiminin düzgün, üniversite eğitiminin düzgün yapılması konusunda fikir alış-verişinde bulunuyorlar hem dayanışma içindeler, hem ortak organizasyonlarla yeni bilim insanlarının yetişmesine katkıda bulunmaya çalışıyorlar, hem de öğrencilerinin gelecekleriyle ilgili, istihdamlarıyla ilgili sektör ve kamuyla bağlantıları oluşturmaya ve geliştirmeye çalışıyorlar. Bunun için de her dönemimizde Yürütme Kurulu üyeleri seçiyoruz. Bu Yürütme Kurulundaki arkadaşlarımız bu görevi yerine getirmeye çalışıyorlar, diğer işlerinin arasında. Biz iletişim konusundaki görevlerimizi iki ana başlık altında göz önüne alıyoruz. Bir tanesi meslekle ilgilidir. Bu öğrencilerimizin mezun olduklarında istihdamlarını sağlamak açısından önemli bir konu, bu alanda faaliyet gösteriyoruz.

Belki bilmeyenler vardır diye basına da duyurmak açısından söylüyorum. 5700 civarında her yıl mezun veriyoruz. İletişim Fakültelerinden bu mezunlarımızın yalnız 200-300 civarında olanları sektörde iş bulabiliyor, diğerleri iş bulmakta oldukça zorluk çekiyor. Hamza Çakır hocamızın ısrarla üzerinde durması ve Basın İlan Kurumu Genel Müdürü'nün buraya davet etmesinin nedeni de biraz o, ne yapabiliriz, bu çocuklara iletişim alanında kendi sektörlerinde kamuda ve özel sektörde nasıl yerleştirebiliriz? Ki orada olmaları gerekiyor, iletişimin ne kadar önemli olduğu konusunda zaten herhangi bir şey söylemeye gerek yok. İstanbul Üniversitesi'nin geçen yıl başlattığı bir girişimle evvelki yıl başlattığı bir girişimle uzaktan eğitim yoluyla yılda 500 öğrenci daha yetiştiriliyor. Bu şu demektir, önümüzdeki yıldan itibaren belki bir yıl sonradan itibaren 5700 değil de 6200-6500 civarında mezunumuz olacak, ama istihdam alanı da gittikçe daralıyor. Bizim buna yönelik bir çalışma yapmamız lazım İLDEK'in görevlerinden bir tanesi bu.

İkincisi, akademik ve toplumsal görevi iletişim yalnız meslek adamı yetiştirmez, iletişim içerisinden yalnız basın çalışanı yetiştirmez, üniversite eğitimi meslek okulu değildir,

dolayısıyla üniversite eğitiminden çıkan insanların hayatla ilgili bakışları, dünyaya bakışları yenilik arayışları, soru sorma yeteneklerinin gelişmesi gerekir ve bu insanların başka alanlarda da çalışmasına yol açmak gerekir. Bu nedenle de biz sanayi devriminden sonra teknoloji devrine ve bilgi çağına atladık ve iletişim çağına geldik. İletişim çağında neler olduğu konusunda yaşadığımız günler çok önemli ipuçları veriyor. Bunlardan yani haber alma, haber verme, haberleşme iletişim dediğimiz şey neler yapıyor. Bir Wikileaks olayı çıktı, batı dünyası karıştı. Sosyal medya aracılığıyla şu an da Arap dünyası karışmış durumda. Bunların hepsi iletişimin gücünün nelere kadar olduğunu göstermesi açısından çok önemlidir. Ülkemizde son günlerde yaşanan, son birkaç yıldır yaşanan basın ile iktidar ilişkileri üzerinden gittiğimizde de yine iletişim eğitiminin akademik eğitimin ne kadar önemli olduğunun ve güncel olayları anlama açısından iletişim eğitiminin ne kadar can alıcı bir faktör olduğunu görmemizi sağlıyor.

Bizim son dönemde, son yılda özellikle Yürütme Kurulu olarak uğraştığımız çok önemli bir yasa vardı. Radyo televizyon yayınlarının düzenlenmesi ile ilgili, kısaca RTÜK Yasası olarak bilinen bir yasa vardı. Bununla ilgili faaliyetlerimiz oldu ve bu yasa ile getirilen değişikliklerin ne olduğunu bu toplantımızda tartışacağız. Aysel Aziz hocamız konu üzerinde zaten uzun yıllardır çalışıyor. Haluk Gürgen hocamızın hukukçu kimliği ile yaptığı çalışmalar var. Üniversiteden genç öğretim üyesi arkadaşlarımızın hazırladığı rapor ve onun üzerinde yaptığımız çalışmalarla geliştirdiğimiz öneriler paketi var. Bunların hepsini İLDEK Yönetim Kurulu olarak biz, Bakan dâhil olmak üzere, Meclisteki bütün grubu bulunan partilerin başkan vekillerine ve anayasa komisyonunun, hem komisyon başkanına hem alt komisyonuna bunları izah ettik, ama maalesef önerilerimiz dikkate alınmadı, bu konuyu da burada tartışacağız.

Sanıyorum sonuç bildirgesinde bununla ilgili bir tavrımız olacak ve bunu belirteceğiz. Bunların hepsi yukarıdan beri değinmeye çalıştığım konuların hepsi bizim dekanlar toplantımızda tartışacağımız önemli konulardır. Bunlar tabi açılışta kısaca söylemem gerektiği için söylüyorum, daha sonrasını dekan arkadaşlarımızla tartışacağız ve basınımıza sonuçtan bilgi vereceğiz. Yeniden bu güzel organizasyonu yaptığı için Hamza Çakır hocamıza, desteklerinden ve ev sahipliğinden dolayı sayın Rektörümüze çok teşekkür ediyorum ve 19. İLDEK toplantısının başarılı geçmesini diliyorum. Saygılarımla efendim.

Sunucu: Erciyes Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Sayın Fahrettin Keleştemur'u konuşmalarını yapmak üzere sahneye davet ediyorum.

Prof. Dr. Fahrettin KELEŞTEMUR

Erciyes Üniversitesi Rektörü

Sayın valim, muhterem misafirler, Sayın Çetinsaya ailesi, değerli basın mensupları hepiniz iletişim fakültemizin düzenlemiş olduğu dekanlar toplantısına hoş geldiniz. Ben kısaca Üniversitemizle ilgili bazı bilgiler sunmak istiyorum. Erciyes Üniversitesi 30 yıllık bir üniversite, resmi olarak 1978’de kurulmuş, önce Kayseri Üniversitesi olarak, sonra Erciyes Üniversitesi olarak adı değiştirilmiş ve bu 30 sene içerisinde belki bir kısmınız yeni gördünüz, bu kadar büyük muazzam bir kampüs haline gelmiştir.

Üniversite tarihi bakımından çok kısa bir süredir bu. İlk üniversitenin binli yıllarda kurulduğunu düşünürseniz eğer 30 yıllık bir üniversitenin bu kadar hızlı bir şekilde gelişmesi gerçekten üzerinde derin düşünülmesi gereken bir konudur. Bu faktörlerden birisi iletişimdir, çünkü iletişim sayesinde artık bilgiye ulaşmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorsunuz. Biz de bütün bu Türkiye’deki ve dünyadaki diğer üniversiteler gibi iletişimden en fazla bir şekilde yararlanmaya çalışıyoruz. Türkiye’nin son yıllardaki, özellikle son 20 yıl içerisinde Cumhuriyet’in kuruluşundan beri sürekli gelişme sürecinde olan bir ülkeyiz, ama son zamanlardaki gelişmelere dikkat ederseniz dünyada önemli bir konuma getirmiştir.

Gerçekten dünyadaki barışın devamı bakımından, insanlığın geleceği bakımından da Türkiye’nin oynaması gereken ciddi roller vardır. Türkiye’nin bulunduğu coğrafyadan kaynaklanmaktadır, Türk Milleti’nin daha önce tarih boyunca oynadığı rolden kaynaklanmaktadır, yani bizim bu milletin dünyadaki barışın sürdürülmesi dengelerin sürdürülmesi bakımından bir misyonumuz vardır. Sonuç olarak güçlü bir Türkiye’nin olması şarttır, hem bölgesel hem de dünyadaki dengelerin korunması bakımından. Güçlü bir Türkiye güçlü üniversite demektir, eğer Türkiye güçlü üniversitelere sahip değilse büyük bir devlet olması mümkün değildir. Güçlü üniversite demek de orijinal bilgi üreten yüksek vasıflı kaliteli insanlar yetiştiren ve ürettiği bilgiyi teknolojiye dönüştüren üniversite demektir. Bu bakımdan sıkıntılarımız vardır.

Türkiye bugün dünyada ekonomik bakımdan ilk 20 ülke arasına girmiştir. Bilimsel bilgi bakımından da bakarsanız bu paralel gitmektedir on altıncı, on yedinci sıralara gelmişizdir. Ben akademik hayatıma başladığımda 88’li yıllarda 54., 60. sıralardaydık. Bugün 16 ., 17. sıralarda olmak çok büyük bir gelişmedir, ama kaliteli yayın bakımından çok yüksek etki değerine sahip dergilerdeki yayınlar ve ileri teknolojiye dönüşüm bakımından incellerseniz, o kadar güzel konuşamayacağım. Yani o yönden bir takım sıkıntılarımız var. İşte bu sıkıntılardan hareketle bir yandan iyi, standardın üzerinde eğitim vermek durumunda olduğumuzu biliyoruz ama bir yandan da üniversitemizi bir araştırma üniversitesi haline dönüştürmeye çalışıyoruz. Bu bakımdan son birkaç yıl içerisinde biz tamamen artık fiziksel alt yapısı büyük ölçüde tamamlanmış Üniversitemizde araştırma merkezleri kurmaya karar verdik, tabi bir yandan iyi bir eğitim vermek durumundayız, o standartları korumak ve yükseltmek durumundayız ona da ağırlık vermeye devam ediyoruz.

Aslında bizim araştırma merkezlerimizden ilki de ve en büyüğü yine Sayın Çetinsaya tarafından kurulmuş olan Deneysel Klinik Araştırma Merkezidir. Erciyes Üniversitesi bilimsel araştırma bakımından ilk 5 içerisinde, özellikle öğretim üyesi başına düşen yayın bakımından hep 2., 3. sıralarda yer almıştır. En son da ODTÜ’den sonra ikinci durumdayız. İşte bunun sebeplerinden birisi de bu çok kapsamlı bir şekilde kurulmuş olan bu araştırma merkezi sayesinde.

Pazartesi günü Klinik Mühendislik Araştırma Merkezi diye yeni bir merkezi açıyoruz, nano teknoloji merkezinin temelini atıyoruz, Ağustos’un sonunda ileri moleküler çalışmaların yapılacağı biyoteknoloji merkezini kuruyoruz, yine büyük ihtimalle bu yıl içerisinde teknoloji araştırma merkezini kuracağız, bütün bunların amacı üniversitemizin eğitim veren bir üniversite yanında, ileri araştırmaların yapıldığı ve tabi mutlaka bunun teknolojik ürünlere de dönüştürüldüğü bir Üniversite haline getirmek, bu konuda iyi yol alıyoruz. İşte bizim ve buna benzer üniversitelerin hızlı gelişmesinin sebeplerinden birisi bu bilişim, ama diğer önemli bir faktör de toplumsal dayanışmadır. Bu Kayseri’nin önemli özelliklerinden birisidir, bizim üniversitemizde kurulduğu günden beri bunun çok tipik güzel bir örneğidir.

Sağ olsunlar benden önceki rektörlerimiz bu konuda büyük gayret sarf etmişlerdir. Özellikle 2 dönem rektörlük yapan Mehmet Şahin Bey bu hayırsever konusunda çok mesai sarf etmiştir, çok gayret göstermiştir, zamanının büyük bir kısmını Türkiye’nin muhtelif yerlerinde özellikle İstanbul’daki hayırseverlerimizi bulmak, onlarla görüşmek, davet etmek, toplantılar düzenlemek ve işte bu alt yapıyı oluşturmaya geçmiştir. Tabi Türk Milleti aslında bu sosyal yardımlaşma ve dayanışma bakımından gelenekleri olan, kültürü olan bir millettir. Biraz Selçuklular dönemine bakarsanız çok ilginç örnekler vardır dünyada görmediğiniz. Mesela Konya’dan Kayseri’ye giderseniz harabe haline gelmiş, çok şükür bir kısmı şimdi restore edilmiş ve restore ediliyor, kervansaraylar göreceksiniz, bir kervansarayda kim olduğunuza bakılmaksızın üç gün nereden geliyorsunuz ne yapıyorsunuz bunlar hiç sorulmaz, gidersiniz yemeğiniz verilir yatasınız. O zamanki şartlara göre en iyi bir şekilde ağırlanırsınız. Bu zaten bizim geleneğimizde olan bir şey ama bunu karşılıklı olarak tesis etmek önemli, işte bu Üniversite de bu yapılmıştır.

Sağ olsunlar hayırseverlerimiz de bize güvenmişlerdir bu katkılarına devam etmektedirler, yani her bulunduğunuz çalıştığınız yerde mutlaka Süleyman Çetinsaya'lar vardır, çünkü bu milletimizin bir özelliğidir ama sizlerin, sayın dekanlarımız üniversitelerinizin rektörlerinin işte bu Çetinsaya'ları bulmaları, onlarla iletişim kurmaları ve bu sağlıklı iletişimi sürdürmeleri gerekir. Toplumsal dayanışma olmadan bir üniversitenin başarıya ulaşacağına ben inanmıyorum, üniversiteler toplumun dışındaki kurumlar değildir, üniversiteler fildişi kulede oturan insanların olduğu, topluma tepeden bakan bir takım bilim adamları diyelim, onların olduğu kurumlar değildir. Toplumun içerisinde onlarla birlikte yaşayan onların problemleriyle uğraşan, bulunduğunuz yerdeki problemlerle uğraşan, yani yerel problemlerle uğraşan kurumlardır, ama bunun yanında tabi ki temel fonksiyonumuz evrensel bilime katkı bulunmaktır.

Bizim şu anda artık elbette ülke içerisinde, fakülte içerisinde, üniversiteler arasında, fakülteler arasında bir yarışma ortamı sağlamamız gerekiyor, bu zaten iletişim fakülteleri arasında böyle bir yarışma vardır. Muhtelif kuruluşlar bunları düzenliyorlar, 2 yıldır benim de buna katılma imkânım oldu, tabi burada çok gururlu ve sevinçliyim bizim fakültemiz hep birinci oluyor, çok sayıda ödül alıyor ama orada diğer İletişim Fakülteleri'nin de projelerini görüp bu işin Türkiye'de ne kadar ileri gittiğini görmekten de mutluluk duyuyoruz. Artık bizim tabi ki rekabeti sürdürmemiz gerekiyor ama uluslararası boyutlarda başarılar kazanmamız gerekiyor, ticarileşmemiz gerekiyor, biraz önce Sayın Çetinsaya'nın söylediği gibi, o bakımdan ben dekanıma da söyledim artık uluslararası başarılar bekliyoruz, sadece bizim fakültemizden değil diğer İletişim Fakültelerinden de bununla ilgili olarak da tabi konuşup tartışacaksınız ve aranızda bir takım projeler ortak projeler yapıp uluslararası yarışmalarda da derece almaya çalışmak gerekiyor.

Tekrar ben Çetinsaya ailesine Sayın Süleyman Bey'e, muhterem hanımefendiye, çünkü onun da katkıları olmadan olmaz bu işler, çok teşekkür ediyorum. Sadece İletişim Fakültesi'ne değil Üniversitemize yaptığı katkılardan dolayı Kayseri'ye yaptığı katkılardan dolayı çok kısa bir süre önce Türkiye'nin en modern kan merkezi açıldı, Kızılay'a yaptığı bağış sayesinde, hemen üniversitemizin yanında, yani her alanda Sayın Çetinsaya Ailesi sağ olsunlar büyük katkılarda bulunuyorlar, ama dediğim gibi sizlerin de bulunduğunuz yerlerdeki Çetinsayalar'ı bulmanız gerekiyor. Ben çok merak ediyorum. Bugün acaba Hamza Çakır bey bugün ne isteyecek Sayın Çetinsaya Ailesinden? Bugün rahat bırakalım Hamza'cığım. Ben tekrar hepinize geldiğiniz için teşekkür ediyorum. Kayseri'de güzel vakitler geçirmenizi temenni ediyorum, saygılar sunuyorum.

Sunucu: Değerli misafirlerimiz İletişim Fakülteleri mezunlarının istihdamlarına yönelik Basın İlan Kurumunun çalışmalarını anlatmak üzere Basın İlan Kurumu Genel Müdürü Sayın Mehmet Atalay'ı sahneye davet ediyorum.

Mehmet ATALAY

Basın İlan Kurumu Genel Müdürü

Kayseri'mizin saygıdeğer valisi, sayın rektörüm, sayın emniyet müdürüm, kıymetli dekanımız, dekanlarımız, hocalarımız, değerli basın mensubu arkadaşlarımız; belki az ama öz, nüfusu az ama nüfuzu fazla bir topluluk var burada. O açıdan da kendimizi mutlu hissediyoruz, böyle nezih bir ortamda Basın İlan Kurumunun iş birliği yapabileceği konuları sizlerle paylaşma fırsatı bulduğumuz için bize bu imkânı sağlayanlara müteşekkirimiz. Çok fazla uzatmak istemiyorum, öğrenci arkadaşlarımızla da öğlenden sonra, öğle vakti bir sohbetimiz olacak, biz kamuoyuyla paylaşıyoruz, aslında gittiğimiz illerde Basın İlan Kurumunun az önce Aysel Aziz hocamız da söyledi. Bizim genel kurul üyeliğimizi yapmış hocamız 10 yıl önce “kanunu değiştirin ben dedim” diyor, “çağa ayak uydurun dedim” diyor, ama hiçbir gelişme olmadı, o günden bugüne hizmet eden herkese teşekkür ediyoruz.

Basın İlan Kurumu 1961 yılında kuruldu, bugün tartışılıyor yandaş medya, candaş medya, yoldaş medya işte daha pek çok sıfat bulunabiliyor ama bu tartışmalar yeni değil arkadaşlar, bu tartışmalar büyük Atatürk döneminde de vardı, ondan önce Abdülhamit döneminde de vardı. Daha eskiye giderseniz her dönemde vardı, mutlaka büyük Atatürk döneminde ilk kamu ilanlarıyla gazetelerin desteklenmesi serbest dönemle oldu, ondan sonra dört ayrı devir yaşandı son 1961 de ihtilal yapan askerlerin yaptığı belki de tek iyi iş Basın İlan Kurumu'nu kurmak oldu. Hakikaten gazetelerin tirajına, sayfa sayısına, yüzölçümüne diyoruz, çalıştırdığı personel sayısına göre kamu ilanlarından yararlandırılmaya başlandı. Bana göre objektif kriterler, uygulanabilir kriterler yüzde yüz adaleti sağlamasa bile önemli kriterler uygulandı bugüne kadar. Basın İlan Kurumu geldi bugün iktidar hoşlanmasa da bir gazetenin ilanını kesemiyor, kamu ilanı için söylüyorum, çok sevse de bir başka gazeteyi daha fazla takviye edemiyor, bu hangi dönemde olursa olsun böyle, ama tabi Basın İlan Kurumunun çağın şartlarına ayak uyduracak şekilde kendisini yenilemesi ve geliştirmesi gerekirdi, bu RTÜK'ün yerine talip olarak da olabilirdi.

Biliyorsunuz bizim hiç kanalımız yoktu. 1961’de Basın İlan Kurumu kurulduğunda, o zaman sadece Süveyş Kanalı vardı, daha sonra TRT kuruldu, TRT’nin kanal sayısı çoğaldı, yeni kanallar kuruldu. Basın İlan Kurumu aslında bu durumdan vazife çıkararak televizyonları da denetleyecek destekleyecek bir formül bulabilir ve onu içine alabilecek şekilde teşkilatlanabilirdi bunu yapmadı, yapmayınca da RTÜK doğdu. İyi ki doğdu tabi, niye doğdu diye üzülmiyoruz, biz RTÜK’ü seviyoruz, kardeş kuruluşumuz el ele de çalışıyoruz, ama Basın İlan Kurumu çağı okuyabilir ve bunları yapabilirdi, yapılmadı bu yapılmayınca da bugünlere geldi. 49 yıldır değişmeyen 50 inci yılımızı kutluyoruz, değişmeyen bir kanunumuz var ama değiştireceğiz. Köklü bir şekilde baştan sona bütün kanunumuzu değiştirmemiz lazım, biz kendimizi yenilemezsek çağ bizi kapatır onu da biliyorum. Bunun için yüksek sesle Basın İlan Kurumu ne işe yarar sloganları atılmaya başlandı, ama Basın İlan Kurumunun yerine ihtisas edeceğiniz başka bir kurum yok veya mutlaka olması güçlenerek bu süreci yönetmesi gerekiyor. İşte görüyorsunuz iletişim mezunlarımızın durumunu görüyorsunuz az önce hocalarımız zaten o kadar güzel anlattılar ki benim yeniden anlatmaya gerek yok, bu kadar mezun veriyoruz ama istihdam edemiyoruz, niye edemiyoruz? Çünkü bizde bir takım sıkıntılar var demektir, sıkıntılar öğrencilerde ya da onları eğiten hocalarda değil, onlara bu imkânı vermeyenlerdedir, kimi suçlayacağız? Kimseyi suçlayıp savaş da ilan edemeyiz oturup problemlerimizi çözeceğiz.

Ne yapıyoruz biz, Basın İlan Kurumu olarak Türkiye’de ulusal ve yerel gazetelerin daha çok iletişimci çalıştırmasıyla ilgili bir çaba harcıyoruz, normal asgari kadrolarında göstermesi gereken iletişim mezunlarının diğerlerinden bir farkı yok, biz bunu ortadan kaldıralım dedik. 24 ay, 18 ay, 12 ay bekleme süreleri var asgari kadroya geçebilmeleri için, yoksa ilan vermiyoruz, O gazetelere ne yapalım dedik biz bunları, önce indirimle gidildi. İletişim mezunlarının tüm yılı kaldıralım dedik Anadolu’yu dolaşıyoruz gazetelere bakıyoruz. Bakıyoruz eşini, dostunu, hanımını çalıştırıp asgari kadrodan gösteren gazetelerimiz var. Basın İlan Kurumu’nun ilanlarından yararlanmak için yapıyorlar bunu.

Ee, ilan vermeyiz o zaman, muhabir gösterdiği adam haber yazmıyor bunları da inceliyoruz. Fotoğraf çekecek adam yok, ama asgari kadroyu doldurmuş iletişim mezunları da dışarıda geziyor bununla ilgili çalışma yaptık. Hocamız bizim İstanbul İletişim Fakültesi dekanıken de genel kurul üyemizdi, dedik ki biz iletişim mezunlarının bekleme süresini kaldıralım, genel kurulumuz da kabul etti kaldırdık. Şimdi bir gazete 18 ay ya da 12 ay beklemek zorunda değil hemen bir iletişim mezununu kadroya aldığında direkt asgari kadrodan gösterebiliyor ve ilanını almaya başlayabiliyor, daha başkalarını gidip alır mı? Eşini, dostunu bekleme zahmetine katlanmaz, çünkü gazetecilik zor bir maliyet bunları yapmaya başladık, bunun dışında iletişim fakültelerimizle birebir çalışacağız.

Hakikaten Türkiye’deki gazetelerin toplam tirajı beş milyon civarında, bu utanç verici bir rakam, koskoca Türkiye’ye yakışmıyor. Sadece Japonya’da bir gazetenin tirajı bunun 3 katı, bizim toplam gazete tirajları 5 milyon. Okuma oranımız çok az, gençlerimiz okumuyor, orta yaşlılarımız okumuyor, hazır oturuyoruz televizyon seyrediyoruz, dizileri seyrediyoruz tabi televizyonlarda seyredilecek ona da bir şey demiyorum ama biraz kitap okuyalım. Kitap okuma alışkanlığını geliştirmenin yolu da gazete okuma alışkanlığıyla başlar. Onun için ben Milli Eğitim’de zorunlu ders haline gelmesinin şart olduğunu düşünüyorum.

Biz Milli Eğitim Bakanlığı'yla, Gençlik Ve Spor Genel Müdürlüğümüz döneminde de beden eğitimi ders sayısının olmazsa olmaz dörde çıkması için uğraştık. Şimdi de gazetecilik derslerinin zorunlu hale gelmesi için uğraşacağız, bu bizim vazifemiz insanların okuma alışkanlığını geliştirmek bir kültürü gazete kültürünü yaygınlaştırmak için bu şart. Biz okullarımızda Milli Eğitim Bakanlığımızla Basın İlan Kurumu olarak ayrı bir iş birliğine hazırlanıyoruz. Okullara yönelik küçük gazeteler hazırlayacağız ve pilot okullardan başlamak suretiyle yaygınlaştırmaya çalışacağız. Şimdi gazetelerde televizyonlarda internet medyasında çağımızın olmazsa olmazı artık internet medyası anormal bir şekilde bir gelişim var, bu çağı yakalamak adına çağın önüne geçmek adına büyük bir çabadır. Yaklaşık 100 bin insan buradan ekmek yiyor.

Trajalarımız 5 milyon, bunun 30 milyona çıkması gerekiyor, çarpın bakalım 6 katını, 600 bin insan ekmek yiyebilir, o zaman bu kadar mezunlar da işsiz kalmaz. Ne yaparsınız yeni mezunlar vermek için çabalarsınız, o zamanda belki de aranacak iletişim mezunu bulsak da işte istihdam etsek diye arayacaklar ben ona inanıyorum. Bu ülke çok fazla okuyan, takip eden, kendini geliştiren, sorgulayan, araştıran ülke olması gerekiyorsa -ki çağın şartları bunu gerektiriyor- o zaman bütün bunları yerine getirecek demektir. Daha pek çok iş yapılacak ama kaynak sorunu var, kaynak için de mahir kaynağı çağıramazsınız, fikir verir ama para veremez. İşte sağ olsun Süleyman Çetinsaya gerçekten gözlerim yaşardı, Hamza Çakır Bey anlatırken, bir insan bu kadar hayırsever olur Allah razı olsun teşekkür ediyoruz.

Ben sporla ilgili sponsorluk yasasını çıkaralım diye Gençlik Spor Genel Müdürü olmuştuk, sporu o kadar seven bir Başbakanımız var. Dedik ki sporun önünde hiçbir engel yok, kaynağımız yok, devletten gelen para da zaten %46'sı personel giderlerine gidiyor, ne yatırım yapabilirsiniz, ne organizasyon olabilirsiniz, ne de başka bir şey Kayseri Belediye Başkanımızı kandırdık, bu spor tesislerini yaptırdık. Aslında kandırmadık, o bizi kandırdı. Sayın Özhasseki inanılmaz bir başkan, muhteşem bir insan bu kadar bir tesis yeri verdik, bir çürük stat verdik, bize bunun karşılığında 10 tane yeni tesis verdi, 33 bin kişilik stadyum işte milli maçlar oynanıyor. 7500 kişilik bir salon Kayseri farkıyla dünya basketbol şampiyonası Kayseri'ye geldi, bunları yaptık da bir de dedik sponsorluk yasasını çıkaralım. O günkü Maliye Bakanımız kudretli bir bakan, külyutmaz bir bakan, sayın Bakanım dedim biz sponsorluk yasası çıkaracağız %50 vergiden düşme ve gider gösterme olarak uygulayalım bunu. Dünyada “olmaz” dedi. Karşı çıktı, baktık Bakan beyi ikna etmek mümkün değil çetin adam biz bir uyanıklılık yaptık, Kayserililer kadar olmasa bile bir uyanıklık yaptık, Sayın Başbakanımızın salı günkü grup toplantısının konuşma metnine bir metin hazırladık, hazırlayıp götürdüm, verdim metni girdi bu.

Bir de Sayın Başbakanımıza arz ettim durumdan bilgilendirdim, bizim Maliye Bakanımızın Sayın Kemal Unakıtan'ın hiç haberi yok, Başbakanımız konuşuyor sporda da “%100 sponsorluğun, %100 gider gösterme sponsorluğunun yolunu açıyoruz” dedi, yasamızı en kısa zamanda Meclise sevk edeceğiz, tabi Bakanımız hiç beklemediği bu durum karşında bayağı bir bozuldu. Ama gerekiyordu, Türk gençliği için gerekiyordu, 35 milyon gencimiz var ve sadece 200 bin lisanslı sporcumuz var, bu ülkeye de yakışmıyordu, böyle bir gol attık, ama Türk gençliği adına bunu yaptık, daha sonra Maliye Bakanımız sağ olsun dedi ki; “Ya benden habersiz niye yaptınız? Bana haber verin daha iyisini yapalım.”. “Tamam” dedik Sayın

Bakanım, bundan sonra yaparız, ama Allah razı olsun sponsorluk yasasından sonra çok fazla kaynaklar büyüdü, sporun kaynağı kesinlikle halloldu, şimdi okumanın kaynağı okulların kaynağı iletişimin kaynağı ve kültürü geliştirmenin kaynağı da bir şekilde çoğaltılmalı, sağ olsun bu açıdan kendiliğinden Süleyman Çetinsaya Beyin bu fedakârlığı alkışa değer her yerde anlatmak lazım, ben her yerde anlatacağım artık bir malzeme daha çıktı bana, örnek göstereceğiz.

Ben, hemşerim olabilir ama bizim Ali Bey'i her yerde anlatıyorum, Ali Ağaoğlu'nu, müthiş reklam verdi, basın reklam pastası inanılmaz büyüdü, onlar da ayrı kaynak basın reklam alırsa daha iyi muhabir çalıştırır, verdiği maaşı daha da yükseltir, daha çok kişiyi çalıştırır, ama kamu o kadar fazla belediyeler de dahil, İl Özel İdare de dahil, kurum ve kuruluşlarda dahil, her birinin basın iletişim departmanları var, ama iletişim mezunlarını daha fazla çalıştırmıyor. Onları zorlayacağız daha fazla çalıştırsın, başka yerler var, daha fazla çalıştırsın derken bakacaksınız ki iletişim mezunları her biri iş sahibi belki okullarını okurken işini garantiye almış insanlar olacak bunu hep beraber dillendireceğiz. İşte bu birliği de tebrik ediyorum İletişim Fakülteleri'nin dekanlarının bir araya gelip bu sorunları çözüyor olması da gerçekten anlamlı. Ben ev sahibi dekanımıza Hamza Çakır Bey'e, sayın Rektörümüze çok teşekkür ediyorum.

Biz Basın İlan Kurumu olarak bir telefon kadar yakınız, her an yanınızda olabiliriz, bütün fikirlere açığız, ortak projeler yapabiliriz, iletişim mezunu gazetecilere, televizyonculara, yorumculara baskı unsuru oluşturup onların bunu dillendirmesini sağlayabiliriz, ben inanıyorum ki bir de bakacaksınız Türkiye yeni bir Türkiye olmuş iletişim mezunlarının geleceği aydınlık iletişim hocalarımızın katkısı çok büyük ve Türkiye aydınlık yarınlarına doğru koşuyor. Teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

Sunucu: Değerli misafirlerimiz medya okur-yazarlığına Milli Eğitim Bakanlığı'nın bakışı ile ilgili konuşmalarını yapmak üzere Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı Eğitim Öğretim ve Program Dairesi Şube Müdürü Mehmet Akif Sütçü'yü konuşmalarını yapmak için sahneye davet ediyorum.

Mehmet Akif SÜTÇÜ

Milli Eğitim Bakanlığı Talim Ve Terbiye Kurulu Başkanlığı Eğitim Öğretim Ve Program Dairesi Şube Müdürü

Günaydın hepinize sayın hocalarım. İletişim Fakültesinin çok değerli sayın yöneticileri, kıymetli akademisyenler öncelikle böyle güzide bir topluluk karşısında sizlere hitap etme ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın Medya Okur-Yazarlığını, daha özel de 2006-2007 öğretim yılından bu yana yaklaşık 4 yıldan bu yana, 4 öğretim yılından bu yana okullarımızda ders olarak okutulan medya okur-yazarlığı dersine bakış açısını aktarma fırsatı tanıdığınız için hepinize çok teşekkür ederim.

Sabahki açılış oturumunda çok kıymetli konuşmacılar çok güzel konuşmalar yaptılar. Cidden çok etkilendim, bütün konuşmacılar gibi özellikle hayırseverlerin katkılarından! Cumhuriyetin ilk yıllarında henüz resmi nikâhın zorunlu hale gelmediği yıllarda vali kaymakamları, kaymakam mahalle ve köy muhtarlarını toplayarak, artık resmi nikâhın zorunlu hale geldiğini ve köylerine döndükten sonra bütün köy halkını toplayarak, kahvede toplayarak şu kadar süre içerisinde bunu mutlaka yapmaları gerektiğini bildirmelerini ister. Temel ve Fadime'nin yaşadığı köyde de mahalle muhtarı kendilerini, bütün erkekleri akşam kahvede toplar ve durumu kendilerine bildirir. Durumdan haberdar olan Temel akşam evine döndükten sonra uyumuş olan eşi Fadime'yi kaldırarak der ki; "Hadi kalk Fadime evleneceğiz.", yarı uyku sersemi Fadime bunu duyunca kendi kendine der ki; "Herif gelmişiz 60 yaşına bu saatten sonra seni beni kim alır?" der.

Bu sabahki çok güzide ve gerçekten çok etkileyici konuşmalardan sonra bilmiyorum bu saatten sonra beni kim dinler, ama Milli Eğitim Bakanlığı'nın medya okur-yazarlığına dair yaptığı tüm çalışmaların ta başından beri içinde olan, hatta o ekibin başında biri olarak, sizlere elimden geldiği kadar Bakanlığın bunu hangi saiklerle, hangi gerekçelerle ders olarak koyduğunu; neden seçmeli bir ders olarak koymak zorunda kaldığını, neden İletişim Fakültesi mezunlarının bu dersi vermesi mümkün olmadığını çok samimi bir ortamda, hele protokol zevat buradan ayrıldıktan sonra biz bize sizlere aktarmak istiyorum.

Eğer izin verirseniz sunumu slâyt eşliğinde gerçekleştireceğim için oturmak istiyorum. Çok teşekkür ederim. Kıymetli akademisyenler, sesim geliyor herhalde. Elbette bu toplantıda ben sizlere medya okur-yazarlığı dersinin işte şu kadar ünitesi var, içinde şu kadar teması var, şu kadar kazanımı var, bu temaları bu kazanımları şu amaçlarla koyduk gibi bir sunu hazırlamadım. Çünkü bu toplantının dokusuna bunun uygun olmadığını haddizatında hepinizin bu dersin içeriğini çok iyi bildiğinizi düşünüyorum. Çünkü Milli Eğitim Bakanlığı nezdinde yapılan, ülkemiz çapında yapılan bütün bilimsel toplantılara, kongrelere, panellere bizzat ben gidiyorum; hatta bu konuda Meclisteki tüm soru önergelerini, hatta Bakan hanımın tüm konuşmalarını da ben hazırlıyorum, ama asla bir karar makamında değilim.

Sadece bir bürokrat değil, bir teknokrat olarak çalışıyorum, beklentilerin ne şekilde olduğu konusundaki tahminlerim doğrultusunda bir sunu içeriği hazırladım, dolayısı ile sununun içeriği şu şekilde olacak. Sununun içeriği kıymetli hocalarım Milli Eğitim Bakanlığı medya okur-yazarlığı dersini neden önemsemektedir? Ya da Sayın Hamza Çakır hocamın söylediğine göre, açılış konuşmasında ifade ettiğine göre, laf olsun diye mi koymuştur, bunun altında yatan temel dinamikler nelerdir?

Böyle bir ders koymadan önce, diğer dersler nezdinde yani diğer derslerin yanında iletişim konusu, yani medya okur-yazarlığının içeriğine konu olan tüm alanlar ne şekilde ele alınmaktaydı. Medya okur-yazarlığını okullara bir ders olarak koyarken hangi gerekçeleri nasıl ve ne tür gerekçelerle, hangi süreçleri ne tür gerekçelerle takip ettik, neden seçmeli bir dersi neden tümüyle Sosyal Bilgiler ve Türkçe öğretmenleri veriyor da, neden tümüyle İletişim Fakültesi mezunları verememekte ve nihayet çözüm önerileri nelerdir, bu şekilde bir sunum hazırladım.

Kıymetli hocalarım lütfen özellikle başlangıçta söylediğim hususları, söyleyeceğim hususları tereciye tere satmak olarak değerlendirmeyin, sadece bunu bir kişisel görüş olarak değil, kurumsal bir bakış açısı olarak sunuyorum. Eskiden hepinizin çok iyi bildiği gibi bilgiye erişim başlı başına bir sorundu. İnsanlar aradıkları bir bilgiye nereden, ne şekilde ulaşacaklarını bilmezler, bunun için yapmadık şeyler bırakmazlardı. Örneğin, hatırlarsınız öğrencilik yıllarımızda özellikle ilkokul ve ortaokul ve lise yıllarımızda, bizim kuşağın ve sizin kuşağın ilkokul ve ortaokullarını hatırlayın. Öğretmenlerimiz, bize yıllık ödev dediğimiz, dönem ödevi dediğimiz ödevleri verdiklerinde o bilgiye ulaşabilmek için halk kütüphanelerinin kapısında sıraya girerdik. Özellikle cumartesi günleri de açık olurdu ve ben sabahleyin çok erken saatlerde halk kütüphanesinin kapısında kuyruğa girdiğimi hatırlarım. Ondan çok daha ilginç, benim babam Ankara'nın Polatlı ilçesinde halk kütüphanesi memuruydu oradan emekli oldu. Babamın çalışma alanından mesleğinden de çok net hatırlıyorum; kütüphaneye kitaplardan, ansiklopedilerden faydalanmak üzere gelen öğrencilerin hangi kataloglara başvurdıklarına dair haftalık, aylık ve 3 aylık istatistikler hazırlarlardı babamlar.

Bir süre sonra bunu aştık, gazeteler marifetiyle kuponlar kesmeye ve bu kuponları toplayarak bireysel olarak ansiklopediler edinmeye başladık ve ben bugünlerde çok üzülerek artık o devasa ansiklopedilerin mahallelerin köşe başındaki belediyenin çöp konteynırlarının kenarlarında görmeye başladım. Çok yakında, Ankara Batıkent'te oturuyorum, hemen evime

en yakın çöp toplama merkezinde atılmış Meydan Larousse'ların da bir fotoğrafını çektim. Buraya aktarmayı istemiştim ama maalesef o fotoğrafı bulamadım. Ne demek istediğim çok açık, eskiden bilgiye çok zor ulaşırdık, ama günümüzde bilgiye erişim, ulaşım, iletişim ve teknolojinin akıl almaz bir gelişimi sonucunda artık bir sıkıntı olmaktan çıktı. Hepimiz bunu kabul ediyoruz, artık başka bir risk başka bir tehlike ortaya çıktı.

O bizim bilgi kirliliği dediğimiz dezenformasyon, manipülasyon denen şeyler ortaya çıktı. Kitle iletişim araçlarından yapılan tiplerin rol model olarak seçilmesi okullarımızdaki rehberlik çalışmalarını inanılmaz güçleştirdi. İlköğretim okulunda öğrencisi, çocuğu olan velilerimiz mutlaka vardır içinde ya da ortaöğretimde çocuğu olan sayın hocalarımız vardır. Bildiğiniz gibi okullarımızda rehberlik ve danışmanlık hizmeti veren rehber öğretmenlerimiz var ve onların tıpkı idarecilerimiz gibi kendilerine mahsus özel görüşme odaları var. Rehber ve danışma hizmeti veren rehber öğretmenlerin son zamanlarda özellikle kitle iletişim araçlarından yapılan yayınların çok çeşitlenmesi sonucu yükleri inanılmaz oranda arttı. Mesela rehber öğretmenler kendileriyle yaptığımız görüşmelerde bize şu örneği hep veriyorlar. Bize sorun olarak gelen öğrencilerin büyük çoğunluğu, yaklaşık %36'lık bir kısmı, kitle iletişim araçlarında yoğunluklu olarak televizyon ve internet gibi o sınırları henüz çizilmeyen o kocaman dünyadan etkilenerek kendilerine birtakım rol model seçme gayreti içerisinde ve okullarda Mematiler ve Polat Alemdarlar o kadar arttı ki.

Öğrencilerimizin ceplerinde falçeteler kendi adlarıyla kelebek diye adlandırdıkları bıçaklar, yapılan kontrollerde yığınla okul idareleri tarafından toplanmakta. Bu ikisi üzerinde hepimiz hem fikiriz. Ama asıl Hamza Çakır hocamın özellikle bilmesini ve hepimizin çok iyi bilmesini istirham ettiğim husus şu; bizler gerçekten Radyo Televizyon Üst Kurulunun teklifiyle belki de onun dinamiğiyle, onun bizi tetiklemesiyle başlattığımız Medya Okur-Yazarlığı dersi çalışmasını gerçekten laf olsun diye koymadık. Şimdi izah edeceğim husus Medya Okur-Yazarlığı dersinin güçlü bir şekilde verilmesi gerçekten işin ehilleri tarafından verilmesi, özellikle bizim 2004 yılından bu yana yapmaya çalıştığımız öğretim programındaki yenilenme çalışmalarına inanılmaz derecede destek verecek. Bunu şu şekilde izah edebilirim; okul öğrenmeleri artık diğer öğrenme kaynaklarına göre son derece zayıfladı, sevgili hocalarım.

Şimdi bakın siz okulunuzun, mahallenizin, evinizin etrafındaki ilkokul, ortaokul ve lise öğrencilerinin ilköğretim ve lise öğrencilerinin okula gidiş ve gelişlerini caddede ve sokaktaki birbirlerine hitaplarını o af edersiniz lanlı, lunlu bağırmanın ve etrafa ayıp olur diye hiç düşünmeden konuşmalarını gördüğünüzde, pek çok veli gibi hatta benim gibi, eminim belki de siz artık öğretmenler eskisi gibi işlerini yapmıyor, öğretmen artık işini önemsemiyor sadece derse giriyor, sınıfa giriyor, dersini aktarıyor çıkıyor, eğitimi değil öğretimi bilen birinci plana atıldılar ama asıl olan eğitimidir. Yazık bu ülkeye gibi düşünceleri içinde geçirmiş olabilirsiniz. Ama 600 bin, 700 bin gibi bir devasa mensubu bulunan devasa bir Bakanlığın özellikle Talim ve Terbiye Kurulunun 16 yıllık bir çalışanı toplam çalışma hayatında 21 yıllık bir eğitimci olarak ben samimi olarak size şunu aktarmak isterim. Öğretmenlerimiz dün işini nasıl yapıyorsa bugün de işini aynı şekilde yapıyorlar. Ama okuldaki öğrenmelere ket vuran, okuldaki öğrenmeleri yavaşlatan, hatta okuldaki öğrenmeleri tam tersine çeviren kitle iletişim araçlarından öğrencilere yönelik o kadar çok uyarın var ki,

okulda öğretmen bir derste öğrencilere toplu taşıma araçlarında mutlaka büyüklerle, yaşlılara, gazi ve sakatlara yer vermelisiniz gibi çok normal bir bilgiyi aktarırken, okuldan evine dönen çocuk kitle iletişim araçlarında özellikle televizyondaki -televizyon hepinizin çok iyi bildiği gibi ondan faydalanmak için asla herhangi bir donanımaya gerek olmayan bir aygıt.

İnternette faydalanabilmeniz için önce bilgisayarınız olması, sonra bir bilgisayar bağlantınızın olması, en azından bir bilgisayar okur-yazarlığınızın olması gerekir, ama televizyon için buna gerek yok. Eğer görüyorsanız ve evinizde bir televizyon varsa çok rahatlıkla televizyon sizi mesajlarıyla etkileyebiliyor. Okuldan öğretmeninden bu şekilde bir bilgiyi alan, bir uyaran bir öğrenci okulundan evine döndüğü zaman günde 3 saat 4 saat televizyonun karşısında okul öğrenmelerinin aksine bir hareket ile karşılaştığı zaman, çocuk okuldaki öğrenmesini yavaşlatıyor, durduruyor belki de okul öğrenmesi tamamen sıfırlanıyor.

2005 yılından, 2004 yılından bu yana Medya Okur-Yazarlığı dersini 2006'da koyduk, bütün öğretim programlarında çok ciddi bir yenilemeye gittik. Ama attığımız taşın kurbağa ürkütmesi için ya da attığımız taşın ürküttüğümüz kurbağaya değmesi için kitle iletişim araçlarının özellikle televizyon ve baskın internetin mutlaka bizim amacımıza hizmet etmesi gerekir. Eğer bunu yapamıyorsa, yani biz Milli Eğitim Bakanlığı olarak kendi elimize televizyon yayıncılarını dizayn edemiyorsa -ki asla böyle bir yetkimiz yok- ve internet denen o kocaman dünyanın sınırlarını çizemiyorsa, o zaman yapacağımız tek şey çocuklara bilinçli bir medya okur-yazarlığı olmaları kültürünü verebilmektir. O yüzden biz gerçekten Medya Okur-Yazarlığı dersini laf olsun diye koymadık.

Medya Okur-Yazarlığı dersi teklifi RTÜK tarafından gelmeden önce bir de diğer derslerde yani 2004 yılında başlayan derslerde Medya Okur-Yazarlığı dersinin içeriğine konu olan alan ne şekilde ele alınıyordu, onunla ilgili birkaç bilgi vermek istiyorum. Örneğin, 2004 yılında uygulamaya giren hala da uygulanmakta olan Hayat Bilgisi dersi öğretim programında “Kaynakları etkili kullanma, bilinçli tüketici olma” başlığı altında programın giriş bölümünde “Reklamlarla tüketici hakları arasında ilişki kurma.”, “Reklamlar yoluyla isteklerin nasıl yönlendirildiğinin farkında olma.” ifadeleri yer almaktadır. Yine Hayat Bilgisi dersi öğretim programı üçüncü sınıfında “Benim Eşsiz Yuvam” temasından çocuklara yönelik “Reklamların işlevlerini, reklamlar ihtiyaçlar ve imkânlar arasındaki ilişkiyi sorgular.” şeklinde bir kazanım yer almaktadır ve hala mevcuttur.

Diğer bir ders eskiden belki sizin ve bizim İş Eğitimi adı altında aldığımız ders 2005 yılından bu yana Teknoloji ve Tasarım dersi adı altında okutulmaktadır ve dersin içeriği yeniden kurgulanmıştır. Teknoloji ve Tasarım dersinin 8. sınıf yapım kuşağından “Üretelim Tanıtalım” odak noktasında “Yazılı veya görsel basında ürünü pazarlamak için reklam senaryosu hazırlar, reklam senaryosunu kullanarak basit çizimlerle reklam öykü panoları hazırlar.” kazanımları yer almaktadır.

Başka bir ders; Sosyal Bilgiler dersi. Sosyal bilgiler dersinin 7. Sınıfında daha çok bu alana ait kazanımlarımız mevcut onlar şunlar. 7. sınıf Birey ve Toplum öğrenme alanında “Kitle iletişim özgürlüğü ve özel hayatının gizliliği kavramlarını birbiriyle ilişkileri çerçevesinde yorumlar.” ve yine 7. sınıf Güç Yönetim ve Toplum öğrenme alanında “Siyasi partilerin sivil toplum örgütlerinin medyanın ve bireylerin gündemi ve yönetimin karar alma

süreçlerini ne şekilde etkilediğini örnekler üzerinde tartışır.” şeklinde bir kazanımımız mevcuttur.

Başka bir ders; Bilişim Teknolojileri dersi. Bilişim Teknolojileri dersinde temel işlemler ve kavramlar öğrenme alanında “...Alt öğrenme alanı olarak bilişim teknolojilerinin temel kavramları, teknolojinin doğası ve rolü, sağlık ve güvenlik, bilgisayar okur-yazarlığı, medya okur-yazarlığı, bilgi ve bilişim güvenliği yer almaktadır.” gibi programın giriş bölümlerinde bir atıf mevcuttur. Yine dersin bilişim teknolojileri becerileri temel seviye performans göstergeleri arasında “Yönlendirilmiş veya bağımsız öğrenme aktiviteleri için gerekli olan çeşitli medya ve teknoloji kaynaklarını kullanabilmelidirler” şeklinde bir ifade yer almakta. Bilişim Teknolojileri dersi öğretim programına devam ediyorum yine burada 6. basamakta “Medya mesajlarının kurgulanmış olduğunun farkına varır” kazanımı ve yine “Medya iletilerinin ekonomik, sosyal, siyasal, tarihsel, estetik ve kültürel ortamlardan etkilenecek üretildiği vurgulanır. Tarafılık ve medyanın rolüne değinilir. Medya araçlarının faydaları ve zararları ile ilgili örnekler verilir.” uyarısı yer almaktadır.

8. Basamakta da “Medyadaki iletileri eleştirel bakış açısıyla sınıf ortamında tartışır.” kazanımı mevcuttur. Örnek olarak vereceğim son ders Türkiye Cumhuriyeti İnkılap Tarihi dersi. Bu dersin öğretim programının sadece açıklamalar kısmında “Öğrencilerde basın okur-yazarlığı becerisi geliştirilmelidir.” gibi programın giriş kısmında programı uygulayan öğretmene karşı bir tembih, bir açıklama söz konusudur. Bunları şunun için verdim, bu gün için şu an itibarıyla medya okur-yazarlığı diye bir ders okullarda hiç olmadığını düşünürseniz geriye konu alanı sadece bu derslerdeki bu ifadeler kalıyor.

Bu kadar boş alan peki ne yaptık sayın hocalarım? İlk kez Radyo Televizyon Üst Kurulu 2006 yılında Milli Eğitim Bakanlığının bilimsel danışma ve karar organı Talim ve Terbiye Kuruluna başvurdu. RTÜK zaten o tarihe kadar ekran karartan, sansür uygulayan bir kuruluş olarak algılanmaktan son derece muzdaripti. Eğer bir konuda bir çözüme ulaşmak istiyorsanız, ortada bir problem var ve onu elinde sonunda bir çözüme ulaştırmak istiyorsanız; kısa vadeli bir tedbir, orta vadeli bir tedbir ve uzun vadeli bir tedbire başvurabilirsiniz. Tabi kısa vadeli ve çoğu zaman orta vadeli tedbirler aslında pansuman tedbirlerdir. Eğer bir soruna uzun vadeli ve kökten bir çözüm bulmak istiyorsanız eninde sonunda mutlaka başvurmanız gereken tedbir eğitim olmalıdır. Bu anlamda biz eğitimcilerin siz eğitimcilerin çok ciddi bir misyonu var ve toplumun bizden çok ciddi bir beklentisi var.

Türkiye’de bunu yadırgadığım için söylemiyorum. Son derece doğal olduğu kabul ederek söylüyorum. Türk Maliye Sisteminde eğer bir önceki yılda toplanan vergi miktarı bir sonraki yıl düşmüşse, bir sonraki yıl toplanan miktar bir önceki yıla göre düşmüşse, Maliye Bakanlığı hemen Milli Eğitime başvurarak okullara Vergi adı altında bir ders konmasını talep ediyor. Her üç ayda bir Kandilli Rasathanesi ve çeşitli Üniversitelerimiz ülkemizin deprem kuşağında olduğunu ileri sürerek mutlaka okullara zorunlu bir deprem dersi konulmasını talep ediyor. Hatta yine bunu yadırgayarak söylemiyorum, doğal olduğunu düşünerek söylüyorum. Türk Filateni Derneği okullara zorunlu Pulculuk dersi konulmasını istiyor. Bunlar son derece anlaşılır talepler; ama tabi sisteminde çeşitli sınırları çerçevesi var, çizilmiş çerçevesi var. Haftalık ders saatinin en fazla kaç saatle sınırlı olduğu belli, bunun üstüne çıkamıyorsunuz.

Hatırlarsanız bizim zamanımızda ilkokul zamanımızda ilkokullar haftanın beş günü değil, cumartesi günü yarım gün olurdu ve 30 saatin üzerindeydi. Sonradan haftalık 5 güne ve 30 saatle sınırlandırıldı.

Tabi bu örneklerde de izah etmeye çalıştığım gibi RTÜK bir program taslağı çalışması yapmıştı. Henüz çok ham bir çalışmaydı bu, çalışmanın eğer Milli Eğitim Bakanlığı da işe çok sıcak bakarsa okullara olgunlaştırıldıktan sonra bir ders olarak konması talebiyle geldi. Tabi ki zorunlu bir ders olması talebiyle geldi. Ciddi bir akademisyen desteği almışlardı. İçlerinde dekanlarımız şuanda aramızda olmayan Prof. Dr. Naci BOSTANCI Hocam da vardı ve biz Milli Eğitim Bakanlığı olarak, ben aynı zamanda program geliştirme bilim uzmanı Gazi Üniversitesi'nden program geliştirme yüksek lisans uzmanıyım. Ben de program geliştirme uzmanı olarak Milli Eğitim Bakanlığı ile bir ekip oluşturdum ve ciddi bir çalışma ve yoğun bir çalışma içerisine girdik. Tabi bu çalışmanın alt yapısını, hukuki alt yapısını oluşturabilmesi için Milli Eğitim Bakanlığı ile RTÜK arasında bir protokol imzalanması gerekiyordu. 22 Ağustos 2006 tarihinde RTÜK ile Milli Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulu Başkanlığı arasında bir protokol imzalandı. Protokolle okullara Medya Okuryazarlığı dersi konulmasına dair işbirliği yapılması kararlaştırıldı. Yasal alt yapı tamamlandıktan sonra komisyon oluşturuldu ve komisyon çalışmasını tamamladı ve nihayet 11.09.2006 tarih ve 354 sayılı kararla Talim ve Terbiye Kurulu'nda görüşüldü ve okullara Medya Okuryazarlığı dersi seçmeli bir ders olarak kondu.

Şimdi neden seçmeli bir ders olduğu konusuna birkaç sunu, sonra döneceğiz ve orda ciddi bir şekilde konuyu açıklamaya çalışacağım sizlere. Program yeni ihdas edildikten sonra hemen uygulamaya konmaması ve pilot çalışma yapılması gerektiği kanaati ortaya çıktı ve İlköğretim Genel Müdürlüğü'nden sosyo-ekonomik ve sosyo-kültürel açıdan farklı özellikler gösteren, farklı nitelikler taşıyan 5 farklı ilde 5 ilköğretim okulu tespit edilmesi istendi ve İlköğretim Genel Müdürlüğü bize 5 tane okul önerdi. Bu okullar:

Adana-Seyhan Dumlupınar İlköğretim Okulu,
Ankara-Çankaya Ahmet Vefik Paşa İlköğretim Okulu,
Erzurum-Merkezi Barbaros Hayrettin Paşa İlköğretim Okulu,
İstanbul-Bakırköy Şehit Pilot Muzaffer Erdönmez ilköğretim Okulu ve
İzmir-Karşıyaka 80.Yıl Metas İlköğretim Okulu idi.

Öğretmen sorunu, kim okutacak? Sistemde İletişim Fakültesi mezunu olanların sayısını da bu toplantıya gelmeden önce Personel Genel Müdürlüğü'nden istedim. Çok yeni bilgiler bunlar. Şuanda yoğunluklu olarak 1997 yılında sisteme sınıf öğretmeni olarak girmiş; ama en son 2000 yılında sisteme katılmış, eski adıyla Basın-Yayın Yüksekokulu mezunu, yeni adıyla İletişim Fakültesi mezunu toplam 812 tane sınıf öğretmenimiz var. Tabi çok doğal olarak öncelikle bu öğretmen arkadaşlarım bu dersi vermesi gereği ortaya çıktı. Ama bu arkadaşlar, daha bizim tespit ettiğimiz 5 tane pilot okullardan hiçbirinde bu arkadaşlar yoktu. Doğal olarak en yakın branş olarak Sosyal Bilgiler dersi öğretmenleri bu platforma yapsın kararı hemen alındı ve bu 5 okulda Sosyal Bilgiler öğretmeni olarak görev yapan 14 arkadaşımız uygulamada kendilerine zorluk çıkarmasınlar, onların yanında olsun diye okul idarecileri ile

yani müdürleriyle birlikte Ankara da 5 günlük bir eğitime alındı. Eğitimde program kendilerine tanıtıldı ve kendilerini uygulamada asla yalnız bırakmayacağımızı yılda en az 2 kez; bir birinci dönem, iki ikinci dönemde olmak üzere kendilerini ziyaret edeceğimizi de bildirerek arkadaşları uğurladık ve öğretim yılının başında program uygulanmaya başlandı.

Program bir yıl uygulandıktan sonra okul ziyaretlerini gerçekleştirdik. Çeşitli anketlerle programda revize gerekip gerekmediğini sorguladık ve programda herhangi bir revize yapılması gerektiği şeklinde bir görüş ortaya çıkmadı ve pilotlamadan genele geçilmesi gerekiyordu. Bir sonraki öğretim yılında program 6, 7 ve 8. sınıfların herhangi birinde pilotlamayı sadece 7. sınıfta yapmıştık. Ama genele yaydığımızda sadece 7. sınıfta değil, dileyen öğrencinin 6. sınıfta, dileyenin 7. sınıfta, dileyenin 8. sınıfta seçebileceğini, böyle bir kurgulama yaparak dersin seçim oranının daha da artabileceği düşüncesiyle haftalık ders çizelgesine yerleşti. En son ders 04.06.2007 tarih 101 sayılı Talim ve Terbiye Kurulu kararı ekiyle seçmeli dersler bölümünde yerini aldı.

Şimdi gelelim az önce daha sonra üzerinde duracağız dediğimiz neden seçmeli ders olduğu konusuna, sevgili hocalarım. Bu bizim ilköğretim okulu haftalık ders çizelgemiz. Haftalık ders çizelgesinin gördüğünüz gibi toplam ders saati sayısı 30. Bunu 29 yapmamız ya da 31'e, 32'ye çıkarmamız mümkün değil; yani mevzuatımıza göre mümkün değil. Şuan için eğer böyle bir şey yapmaya kalksak, işte sizin de bir zamanlar, benimde hatırladığım gibi bir zamanlar olduğu gibi cumartesi günleri de yarım gün en azından ders olması gerekiyor. Yapısal olarak iki tane havuz var burada. Zorunlu dersler havuzu ve seçmeli dersler havuzu. Neden Medya Okuryazarlığı dersini şu sırada, seçmeli dersler havuzunda görüyorsunuz. Beraberinde 10 tane derse rekabet eden bir ders; yani seçmeli dersler havuzundaki 10 tane dersten herhangi biri ve o diğer derslerle rekabet halinde. RTÜK tabi zorunlu bir ders değil de seçmeli bir ders olarak konmasından son derece rahatsız oldu. Ama seçmeli bir ders olarak konmasını da başlangıç olarak bu da kabul edilebilir, diyerek ilerde kendileri kurumsal bir baskıyla tabi ki daha açık bir deyimle bir kulisle bunu zorunlu tarafa doğru çekebilecekleri şeklinde bir düşünce oluşturdular.

RTÜK seçmeli dersler için ilk yılda dört buçuk milyon 6, 7 ve 8. sınıf ilköğretim okulu öğrencisi içerisinde üçte birlik bir hedef koymuştu; yani bir buçuk milyon öğrenciye bunu seçtirebilmek gibi. Tabi seçtirebilmesinin yolu okul yöneticilerinin çeşitli toplantılarla, çeşitli bilgilendirmelerle, belki okulların birtakım donanımlarla takviye edilerek özendirilmesi gayretleriydi. Bunları yapamadılar. Sadece eski Bakanımız Hüseyin Çelik zamanında RTÜK'ün finans ettiği bir toplantıda bütün İl Milli Eğitim Müdürleri İzmit Kartepe'de bir otele çağırıldı ve otele Sayın Bakanı da davet ettiler. Sayın Bakan sadece telkinde bulundu: "Lütfen bu dersi seçin." şeklinde.

Şimdi zorunlu ders, seçmeli dersler havuzundan zorunlu dersler havuzuna çekmek gibi bir irade ortaya çıkarsa ne olur? Ne olur, buradaki herhangi bir dersin haftalık ders saati sayısını azaltmak gerekir. Şimdi kıymetli hocalarım, hepiniz de çok iyi bilirsiniz ki bizim hepimizin branşı, alanı, eğitim gördüğü disiplin neyse en önemli disiplin odur. Biz buna Milli Eğitim Bakanlığı'nda branş taassubu diyoruz. İnanın bir Beden Eğitimi öğretmenine bugün gidin; liselerde veya ilköğretim okullarında asla Beden Eğitimi dersinin haftalık ders saati

yetmez, çok az, en az 5 saat olmalıdır. Resim dersi öyle, Görsel Sanatlar dersi öğretmenine gidin; sanatsız kalmış bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş demektir, öyle şey olur mu, 3 saat olmalı 5 saat olmalı gibi cevaplar alıyoruz. Din Kültürü öğretmeni haftalık 2 saatlik dersini yetersiz buluyor, 5 saat olmalıdır, diyor; çünkü her şeyden önce ahlak diyor. Şimdi Medya Okuryazarlığı dersini biz buradan zorunlu dersler havuzuna çekmeye kalktığımız zaman zorunlu dersler havuzundaki matematik dersinin haftalık ders saati sayısını şuradakini 6'dan 5'e, şuradakini 5'ten 4'e işte 4'ü 3'e, 2'yi 1'e indirmemiz gerekir ve ben 1995 yılında Talim ve Terbiye Kurulunun mutfağında çalışıyordum. Haftalık ders çizelgesinin her şekillenmesinde, her bu tartışmaların başlanmasında kurulda ne tür fırtınaların koptuğuna inanılmaz derecede şahidim. Bu son derece sadece kurul üyelerine bırakılırsa, ben bir iletişim dostu olarak, bir Medya Okuryazarlığı dostu olarak sizin yanınızda olan, kendimi öyle hisseden biri olarak yürekten inanıyorum, dersin zorunlu olmasına; ama çözüm önerilerim sırasında da bunu az sonra zikredeceğim. Kesinlikle bu dersin zorunlu olmasının yolu siyasi iradeye bakıyor; yani eğer iş Talim ve Terbiye Kurulu Başkanına ve Talim ve Terbiye Kurulunun üyelerine kalır, başkanlık ve genel müdürlük ve üyeler nezdinde birtakım gayretler yürütürseniz; Medya Okuryazarlığı dersinin zorunlu bir ders olması son derece zor, samimi olarak söylüyorum. Devam edeceğim.

Peki, tamam, 2006/2007 yılında pilotlamasını yaptınız. RTÜK de kendine dört buçuk milyonluk bir öğrenci havuzu içerisinde bir buçuk milyonluk bir hedef koydu. Peki, bu hedefi ne kadar tutturabildi, tutturabildiniz mi? Şimdi onunla ilgili birtakım rakamlar. Bunlarda çok taze rakamlar, değerli akademisyenler.

6.SINIF		Bütün seçmeli dersler	Medya Okuryazarlığı
	2007-2008	2.385.237	165.811
	2008-2009	2.489.830	347.398
	2009-2010	2.577.564	336.430
	2010-2011	438.991	88.360

6. sınıfta dersin ilk kez genel uygulamaya çıktığı 2007-2008 öğretim yılından bütün seçmeli derslerin toplam ders saati, şunlar öğrenci sayısı değil, değerli akademisyenler. O havuz içerisindeki seçilebilen toplam ders saati miktarı. 2.385.237 dersin ancak 165.811'i seçilmiş. Bu yaklaşık %6'ya tekabül ediyor. Oysa RTÜK'ün koyduğu %33'lük bir hedefti. Aynı seçim oranı, aynı sınıfta ders 2008-2009 öğretim yılında 2.489.830 saat içerisinde 347.398 bir seçim oranına ulaşmış. Bu %6'lık rakama göre ciddi bir iyileşme yaklaşık %17'ye tekabül ediyor. 2009-2010 öğretim yılında 2.577.564 toplam saat içerisinde %17'den biraz daha düşerek %14'e inmiş durumda. Son olarak bu yıl; yani çok taze veriler bunlar. Bu öğretim yılında şuanda arkadaşlar, %16'lık bir seçim oranına yaklaştığımız durumda, dersin seçim oranı. Bütün seçmeli dersler içerisinde de şu sarı sütunu bütün seçmeli dersler bloğu olarak görün, Medya Okuryazarlığı dersi de kırmızı blokta seçim oranı bu şekilde.

7. sınıflara bakalım:

7. SINIF		Bütün seçmeli dersler	Medya Okuryazarlığı
	2007-2008	2.303.395	175.043
	2008-2009	2.322.825	270.182
	2009-2010	2.421.579	201.222
	20010-2011	448.593	46.694

7. sınıflarda yaklaşık 2.303.395 gibi bir rakamdan 175.043 seçim oranı var. Bu %7,5'a tekabül ediyor. Hemen altı %11,5'a, hemen altı yani 2009-2010 %8,5'a ve 2010-2011 öğretim yılı %10,4'e tekabül ediyor. Açıkçası 8. sınıfa da şöyle hızlıca baktıktan sonra,

8.SINIF		Bütün seçmeli dersler	Medya Okuryazarlığı
	2007-2008	1.167.911	78.248
	2008-2009	2.266.773	398.232
	2009-2010	2.293.413	328.896
	20010-2011	839.594	138.000

Prof. Dr. Aysel AZİZ

İstanbul Arel Üniversitesi

Bir şey sorabilir miyim?

Mehmet Akif Sütçü:

Tabi ki sayın hocam.

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Son yılda niye bu düşüş seçimlilikler mi azaltıldı?

Mehmet Akif Sütçü:

Evet.

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Demek, azaltılabiliyor.

Mehmet Akif Sütçü:

Ben izah edecektim, sayın hocam. O zaman bunu yanıtlayabilmek için benim şu slayda geri dönmem gerekiyor. Zorunlu derslerde şurası (toplam ders saati) geçen yıla kadar 28 saat, şu zorunlu derslerin toplamı 28 saatti, geriye şuradan (seçmeli derslerden) 30 saate tamamlayabilmesi için 2 saat kalıyordu. Genellikle okullarımızın pek çoğuna Bilişim Teknolojisi sınıfları yani bilgisayar sınıfları konduğu için samimi bir gözlem. Bütün müdür arkadaşlarımız mutlaka birinci seçimlilik ders olarak nerdeyse zorunlu seçimlik diyebiliriz, buna. Bilgisayar dersini yani Bilişim Teknolojilerini kafadan seçiyorlar. Geriye işte diğer 9 tane ders kalıyor. Geçen yıl yani şu çizelge en son yürürlükte olan çizelge, şu serbest etkinlikler adı altında yeni bir havuz açıldı. Bu havuzu açabilmek için buradaki 28 saat olan ders saati sayısı 29'a çıkarıldı ve ders saati sayısı düştüğü için Medya Okuryazarlığı dersini seçim oranı da ciddi bir düşüş içerisine girdi.

2008 rakamları da bunlar. Yine de bilmiyorum durum çok parlak mıdır, çok iç açıcı mıdır? 10 tane ders ile mücadele eden; yani seçmeli dersler havuzundaki diğer 9 dersin yanında Medya Okuryazarlığı dersi 3. sırada gelmekte, sayın hocalarım. İlk sırayı dediğim gibi Bilişim Teknolojileri, 2.sırayı bazen Düşünme Eğitimi dersi bazen Halk Kültürü dersi ama kesinlikle 3. sırayı Medya Okuryazarlığı dersi almış durumda.

Peki, şimdi gelelim kimler okutmalı dersi. Şimdi bizim eskiden meşhur 119 sayılı karar dediğimiz bir kararımız vardı. Özellikle öğretmen yetiştiren fakültelerden mezun olan arkadaşlarımızın çok rahat bildiği, çok iyi bildiği; çünkü yakından takip ettiği bir karar. Bu kararın tam adı, Milli Eğitim Bakanlığına bağlı Eğitim Kurumlarına öğretmen olarak atanacakların atamalarını esas olan alanlar ile mezun oldukları yükseköğretim programları ve aylık karşılığı okutacakları derslere ilişkin 80 nolu kurul kararı eki çizelge. Şimdi bu ekli çizelgede, bu çizelgeye çok rahatlıkla herhangi bir arama motorundan da ulaşabilirsiniz. Ama özel olarak Talim ve Terbiye Kurulu'nun web sitesinden pdf dosyası olarak indirebilirsiniz. 81 alan vardı, en son 82 oldu. İtfaiyecilik ve Yaygın Güvenliği alanı diye yeni bir alan girdi. Şuanda 82 tane alan var. Bu çizelgeye göre İletişim Fakülteleri Medya Okuryazarlığı dersi kimler tarafından okutulabilir, şeklinde tarif ediliyor. Tarif şu şekilde:

İletişim Fakültelerinin bu dersi Medya Okuryazarlığı dersini, İletişim Fakültelerinin gazetecilik alanı bir, halkla ilişkiler ve organizasyon hizmetleri alanı iki ve radyo televizyonu alanı mezunu olup, halen Milli Eğitim Sistemi içinde sınıf öğretmenliği branşına mensup öğretmenler okutabilir. Öncelik onların, ilk önce okutma hakkı onların; ama az önce sayıları vermiştim, bir kez daha tekrar edeyim. Şuandaki bu niteliği taşıyan öğretmen arkadaşlarımızın sayısı 573 tanesi İletişim Fakültesi mezunu, 239'u Basın-Yayın Yüksekokulu mezunu olmak üzere şuanda 812. 812 tane öğretmenin de bu kadar büyük rakamlar içerisinde hiç esamisi bile okunmaz; yani ihtiyacı karşılaması mümkün değil. Aynı karar bu dersi 2. sırada okutacak branş olarak, tabi pilotlamayı da onlarla yapmıştık. Sosyal Bilgiler öğretmenlerine tanınmış ve üç Türkçe öğretmenlerine tanınmış. Yanılmıyorsam eğer, yanlış duymadıysam Hamza Çakır Hocam siz beni düzeltin. Açılış konuşması sırasında Kayseri ölçeğinde yaptığınız bir araştırmada bu dersi İnkılâp tarihi öğretmenlerinin bile okuttuğunu tespit ettiğinizi belirttiniz,

yanlış mı duydum, hocam? Duydunuz... Hocam 80 sayılı karar bu, yasal mevzuat bu. Hatta mevzuatın tam bir fotoğrafını da çekerek buraya da yerleştirdim. Bazı derslerin hangi alan öğretmenleri tarafından okutulacağına dair karar, budur. Aynen dediğim gibi:

- Medya Okuryazarlığı: Öncelikle üniversitelerin Basın Yayın Yüksekokulları ya da İletişim Fakültelerinden mezun olup halen Sınıf Öğretmeni olarak görev yapanlar ile Gazetecilik Alanı, Halkla İlişkiler ve Organizasyon Hizmetleri Alanı, Radyo-Televizyon Alanı Öğretmenleri olmak üzere Sosyal Bilgiler ve Türkçe Öğretmenleri tarafından aylık karşılığı okutulur.

Eğer herhangi bir okulumuzda bu saydığımız branşların dışında bir başka branşa mensup öğretmen arkadaşımız okutuyorsa, mevzuata aykırı hareket edilmektedir ve bu suçtur.

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Sanırım, bir çelişki yok; çünkü siz açıkladınız İnkılâp Tarihi dersinde Medya Okuryazarlığı koymuşsunuz. Orada anlatılanlar Medya Okuryazarlığıysa hocamızın söylediğinde bir çelişki yok.

Mehmet Akif Sütçü:

Şimdi. Hayır Hocam.

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Ama tespit olarak okutuluyor o ayrı mesele. Ama orda okutuluyor.

Mehmet Akif Sütçü:

Şimdi sayın hocam, ben yanlış anlamamanın nerden kaynaklandığını dair bir kanaatim var; onu söyleyeyim. İnkılâp Tarihi öğretmenleri zaten atama branşı olarak Sosyal Bilgiler öğretmenleri olarak da atanabiliyorlar. Şimdi ben hocam şunu demek istiyorum. Eğer buradaki sayılan branşların dışında bir başka öğretmen okutuyorsa mevzuat dışı hareket ediyor ve yasal değil. Peki, bunun takibini yapmazsanız. Elbette bizim gibi 600 bine aşkın kadrosu, öğretmen sayısı, olan devasa ve dolayısıyla hareket kabiliyeti son derece kısıtlı ve hantal bir bakanlığın, olaylara çok çabuk refleks gösteremeyen bir bakanlığın, bunu takip etmesi özellikle illerde konuşluğu bulunan, illerde çalışmakta olan, müfettişler kanalı ile bunun takip edilmesi gerekir. Siz Talim ve Terbiye Kurulu olarak bu dersi koydunuz peki ondan sonra Allaha mı emanet ettiniz, Allaha emanet etmedik. Ama kurulun yapacağı yani yasal olarak yapabileceği şeyler içerisinde müfettişleri işe koşmak, git şurayı takip et, git burayı takip etmek yok; ama bizim pek çok akademisyenimizin bilgisi dâhilindedir.

Bakanlığımız merkez teşkilat yapısı içerisinde eğitimi araştırma geliştirme dairesi adı altında kısa adı EARGED adında bir bağımsız dairemiz var. Bu bağımsız dairemizin şuanda üzerinde çalışmakta olduğu yıllık araştırma konularından bir tanesi de Medya Okuryazarlığı dersinin verimliliği ve etkililiği. Şimdi umarım sizleri sıkıyorum. Ben çok rahat

konuştuğumu dinliyorum; yani göz temaslarımızı da çok iyi kurduk. Ama konuşmamın sonunda ben sizlere içerikle ilgili de birkaç şey söyleyeceğim şimdiye kadar içeriğe ilişkin herhangi bir şey söylemedik. İçerikle ilgili de yeni bir revizyon çalışması içerisindeyiz, böyle bir hazırlık içerisindeyiz. Buna da neden ihtiyaç duyduğumuzu da en son kapanış sırasında söyleyeceğim.

Şimdi sevgili hocalarım, ben size rakamlardan bahsetmiştim. 239 adet Basın- Yayın Yüksekokulu mezunu, 573’de İletişim mezunu olmak üzere 812 sınıf öğretmeni, İletişim mezunu sınıf öğretmeni olarak çalıştığından bahsetmiştim. Şimdi, bu arkadaşlarımız ilk kez 1968 yılında bir tane Basın-Yayın Yüksekokulu mezunu, ağırlıklı olarak 1996 yılında 171 Basın-Yayın Yüksekokulu mezunu, 85 İletişim Fakültesi mezunu, ben Personel Genel Müdürlüğü kayıtlarından aldım ve ağırlıklı olarak, daha yoğunluklu olarak, 1997 yılında 171 adet Basın-Yayın Yüksekokulu mezunu ve 323 adet İletişim Fakültesi mezunu sisteme sınıf öğretmeni olarak girmiş. Tabi biz eğitimciler kendi bakış açımızda bu dönemi talihsiz bir dönem olarak görüyoruz; çünkü Ziraat Fakültesi mezunları sınıf öğretmeni olarak başladılar, Dil Tarih Arkeoloji mezunları sınıf öğretmeni olarak başladılar. Sonra, tabi bir gereklilikti, bir ihtiyaç bir gereksinim bunu ortaya çıkardı, doğurdu; ama sonra üniversitelerimizin Eğitim Fakülteleri yeteri sayıda mezun vermeye başladıktan sonra bu yol artık bakanlık tarafından tercih edilmemeye başlandı. En son bu şekilde istihdam edilen arkadaşlarımızın bakanlığa girdiği tarih 2000 yılı.

Şimdi tartışmaya geçelim. İletişim Fakültesi mezunlarının bu dersi okutmak üzere atanamamalarının önündeki en büyük engel:

1-Dersin zorunlu değil seçmeli bir ders olması:

Biz bir araya geldiğimizde vah vah tüh tüh bu çocukları yetiştiriyoruz yetiştiriyoruz, salıyoruz. Ne yapsak da bu çocukları istihdam etsek gibi kaygılarımızın çözüme kavuşması için ne yapıp edip bakanlık nezdinde ciddi bir kulis çalışmasıyla bu dersin seçmeli dersler havuzundan zorunlu dersler havuzuna geçmesini sağlamayı başarmak zorundayız.

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Sanıyorum ki çıkış noktası biraz yanlış. Şimdi çıkış noktanız mezunlarımıza iş olsun diye Medya Okuryazarlığını koymaktan çok, o da var; ama Medya Okuryazarlığı dersi bu toplumun gençleri, çocukları için önemli onun zararlarından, yararlarından yararlandırmak için öğrencilerimize böyle bir dersin konmasını istiyoruz biz. Onun yanında bunun ehil ellerle verilmesi için de mezunların istihdamını istiyoruz; yani çıkış noktamız biraz hatalı gibi geldi bana.

Mehmet Akif Sütçü:

İşte bu birinci ve ikinci söylediğim. Hayır, hocam yani belki şuan için...

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Bakın şeye gidersek, Bakanlığa gidersek bizim mezunlarımız için bu dersi zorunlu koyun dediğimiz takdirde biraz ters olur. Oysa bu dersin önemini biz istiyoruz ve zorunlu olmasını istiyoruz.

Mehmet Akif Sütçü:

Öneminin altı çok iyi çizilerek ve beklenen faydanın temini için, atılan taşın kurbağayı ürkütmesi için ondan alınan verimin çok yüksek olması için kesinlikle bu işin lisans düzeyinde çok ciddi eğitimini almış İletişim Fakültesi mezunlarının almasını sağlamak istiyorsak; dersin zorunlu dersler havuzuna geçmesini sağlamak zorundayız.

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Evet, çıkış noktamız bu bizim. Doğru.

Prof. Dr. Asaf VAROL

Fırat Üniversitesi

Prof. Dr. Asaf VAROL:

Şey bu arada size bir müdahalede bulunabilir miyim? Size şunu net olarak sormak istiyorum. Talim ve Terbiye Kurulu üyeleri kendi branşlarındaki dersleri zorunlu hale getiriyorlar mı? bu çok önemli. Şimdi bende burada bir tablo var. Az önce sizin de orada gösterdiğiniz tabloya bakıyorum. Örneğin, zorunlu dersler içerisinde Görsel Sanatlar, Müzik, Beden Eğitimi gibi dersleri ki bunlar kabiliyete de bağlı derslerdir. Bunları her yıl zorunlu olarak koymuşsunuz.

Tabloyu açarsanız orada daha rahat konuşacağız. Şimdi düşünün bir öğrencinin müziğe kabiliyeti yok, zoraki siz o kişiye zorunlu olarak müzik öğretmeye çalışıyorsunuz. Aynı şekilde öğrencinin Beden Eğitime de bir kabiliyeti yokken Beden Eğitimi, spor yaptırmayı, zorunlu hale getiriyorsunuz; ama diğer taraftan Trafik Güvenliği gibi bir dersi 2 saat zorunlu olarak okutuyorsunuz. Teknoloji ve Tasarım dersini de zorunlu okutuyorsunuz, ama Medya

Okuryazarlığına gelince seçmeli koyuyorsunuz ve 6, 7 ve 8. sınıflarda birer saat olarak koyuyorsunuz.

Hoca eksikliğine de gelince bu sizden kaynaklanıyor. Yani şuradan kaynaklanıyor, biliyorsunuz tezsiz yüksek lisans diye bir husus var ve şuanda İletişim Fakültelerimizin önemli bir bölümü formasyon eğitimi vererek bu eksikliği de giderebilirken; yani öğretmen ihtiyacını karşılamak mümkün iken, buradaki belirtilen taassuptan dolayı ki -ben özellikle sizin yürütme kurulunda üyelerin hangi branştan olduğunu da açıklamanızı istiyorum- bunların özellikle kendi alanlarındaki dersleri zorunlu hale getirdikleri kanaatindeyim.

Şimdi yine burada dikkat ederseniz, Görsel Sanatlar ve Trafik Güvenliği dersini özellikle zorunlu koymuşsunuz. Medya Okuryazarlığı veyahutta diğer taraftan bilgisayar ile ilişkilendirilebilecek bir dersi ise seçmeliler arasına alıyorsunuz; yani bence orda Talim ve Terbiye Kurulu'ndaki üyelerin tamamen kendi alanlarını daha yüceltmek ve birinci sıraya oturtmak için yapılan bir tasarruftur, gerçekleri yansıtmıyor. Teknoloji sürekli geliyor, Medya Okuryazarlığının önemi çok bariz iken özellikle çok lüzumsuz derslerle öğrencilerin zihinleri meşgul ediliyor, diye düşünüyorum.

Mehmet Akif Sütçü:

Hocam isminizi alabilir miyim?

Prof. Dr. Asaf VAROL:

Prof. Dr. Asaf VAROL, Fırat Üniversitesi. Galiba sizinle de telefonla bu konuda görüşmüştük, geçen hafta.

Mehmet Akif Sütçü:

Olabilir. Asaf Varol Hocam, sabahleyin Basın İlan Kurumu Genel Müdürü Mehmet Atalay'ın konuşmasını sonuna doğru ifadelerini gözden kaçırdınız mı, ne dedi: “Gençlik ve Spor Genel Müdürü iken Milli Eğitim Bakanlığıyla çok ciddi bir diyalog içerisine girdik ve Beden Eğitimi ders saati sayısını arttırdık.” dedi. Bunu hatırlıyorsunuz, değil mi hocam? Şimdi Talim ve Terbiye Kurulu üyelerinin yönetmelikte hangi branşlara mensup olacağı tarif edilmiş durumda. Mevcut üyeler içerisinde matematikçi, fenci, fenci derken bu fizikçi, biyolojici ve kimyacı, ilahiyatçı bir tane, ölçme değerlendirme, program geliştirme olması gerekir. Kısaca şunu söyleyeyim, iletişim alanında bir kurul üyemiz yok. Zaten toplam 15 tane kurul üyemiz var.

Bir kamu mensubu olarak kayıtlara girmemek kaydıyla şunu söylemeli miyim söylememeli miyim, bilmiyorum. Açıkçası az önce bahsettiğim branş taassubu dediğimiz o bakış açısının izlerini 16 yıldır Talim ve Terbiyede çalışan biri olarak kurul görüşmelerinde sezmediğimi, böyle bir şey yaşamadığımı söylemek kendimi inkar etmek olur. Ama bunun yüzde yüz baskın bir şey olduğunu da açıkçası söyleyemem. Neden size bir Milli Eğitim temsilcisi olarak bu işi siyasi çözebilirsiniz, ciddi kulisle çözebilirsiniz, diyorum. En basit örneği, Basın İlan Kurumu Genel Müdürünün işte biz Beden Eğitimi dersini şu kadar yaptık,

demesiydi ve benim Milli Eğitim Bakanlığı'nın bir mensubu olarak sizin karşınıza çıkıp bunu söylemem bile benim için çok büyük bir şey aslında. Devam edeyim arkadaşlar, sayın hocalarım.

Bakanlığın bu dersi seçmeli olarak okutulduğu haliyle İletişim Fakültesi mezunu öğretmenlere ve şimdi seçmeli olduğu için az önce verdiğim atamaya esas branşlar, alanlar arasına alınamıyor. Bunun sebebi de şu; çünkü seçim oranı yıldan yıla okuldan okula değişebilecektir. Bu sadece Medya Okuryazarlığı dersine ilişkin yani başka bir seçmeli ders olup da o dersin öğretmeninin atamaya esas branş olarak kabul edildiği ve atandığına dair bir örnek gösteremezsiniz. Yani bu Medya Okuryazarlığına mahsus bir uygulama değil. Bütün seçimlik dersleri için öyle Bakanlıkta bu işe, özellikle personel istihdamı açısından biraz faydacı bakıyor. Bu da ülkenin bütçesiyle alakalı bir şey. Seçimlik bir şeye göre siz öğretmeni atarsanız bu yıl %25 olan seçim oranı bir sonraki yıl %5'e indiği zaman o istihdam ettiğiniz elemanı atıl duruma düşüreceksiniz. Bu sizin kaynaklarınızın da israfı anlamına geliyor ve en son olarak çözüm önerileri diye bir sayfam daha var, üstüne basarak söylüyorum.

1. Dersin zorunlu bir ders olarak kabul edilmesi ve bu yönde özellikle akademik dili de çok fazla ön plana çıkararak. Yani ben samimi olarak yürekten bir şey daha söyleyeyim. Bir Milli Eğitim mensubuna, bir karar organındaki mensubuna, deseniz ki: “Medya Okuryazarlığı dersi önemli midir?” arkadaş, elbette önemlidir. Şu açıdan önemlidir; peki önemli olduğunu kültürlemesini neden tesadüfe bırakıyorsunuz gibi bir soru sormalısınız. Eğer kültürleme; yani Medya Okuryazarlığı kültürlemesi çok önemliyse bu kültürün bu ülke için çok önemli olduğunu düşünüyorsanız, o zaman neden seçenler sadece bundan kültürleniyor da diğerleri kültürlenmiyor? O zaman bu işin öneminin ehemmiyeti nerde kaldı, bu algılamamanın gerekçesi nerde kaldı.
2. Bu yapılmasa bile Yaşam Becerileri dersi gibi bir adla bütün seçimlik derslerin dönemler halinde zorunlu olarak okutulması

İkinci bir size bir önerim daha var. Bunu da lütfen benim katılmadığım kendi aranızda devam edecek olan toplantılarınızda tartışın.

Bu yapılmasa bile süreç içerisinde bundan sonuç alamazsanız bile Yaşam Becerileri gibi bir ders 1, 2 ve 3. sınıflarda Hayat Bilgisi diye bir ders var. 4. sınıftan itibaren Hayat Bilgisi bitiyor, Sosyal Bilgiler başlıyor. Sosyal Bilgiler yine kalsın yerinde; ama 4. sınıftan itibaren 4, 5, 6, 7 ve 8. sınıflarda Yaşam Becerisi adı altında bir ders konur. Ondan sonra seçmeli dersler havuzundaki bütün dersler, bu Yaşam Becerisi dersinin içerisine aktarılır. 5 yıl 10 dönem, 10 yarı dönem, 4. sınıfın 1. yarı döneminde Bilgisayar 2. yarı döneminde Düşünme Eğitimi, 5. sınıfın 1. yarı döneminde Tarım 2. yarı döneminde Halk Kültürü, 6. sınıfın 1. yarı döneminde Medya Okuryazarlığı gibi, böylelikle seçmeli derslerin kültürünün alınması da tesadüfe bırakılmamış ve sadece seçenler kültürlensin, seçmeyenler ne olursa olsun gibi bir sakıncadan da kurtulmuş olunur. Bu benim tamamen şahsi bir düşüncem, yani bu işe kafa yoran biri olarak ve son önerim de kıymetli hocalarım şu:

3. Son Önerim: Dersin Ortaöğretim Kurumlarına zorunlu bir ders olarak konulması

Neden ders illa İlköğretim Okulları'nda okutulmalı? Şimdi biz RTÜK ile bu çalışmalara başladığımız zaman Avrupa bunu nasıl yapıyor? İngiltere, Fransa, Almanya nasıl yapıyor, Kuzey Amerika, Kanada nasıl yapıyor? Bunlara baktık ve oralarda bu dersin Ortaöğretimde de verilmekte olduğunu gördük. İlköğretim Okulu haftalık ders çizelgemiz 30 saatle sınırlı. Tamam, bunu 31 yapamıyoruz. O yüzden bir sıkıntımız var diye bir dirençle karşılaşabiliriz, karşılaşıyoruz da ama Ortaöğretim Kurumları haftalık ders çizelgemiz saat olarak buna müsait. Çok mu geç olur? Yani çok mu geç olur? 900 sınıfta bu eğitimi vermek, bu kültürlemeyi yapmak çok mu geçtir? En azından bu yönde çabalar gösterin, bu yönde teklifler sunarak en azından Medya Okuryazarlığını liselerde zorunlu bir ders olması şeklinde bir kulis çalışması içerisine girin, derim.

Konuşmamın sonunda sabahtan bu yana başta Hamza Çakır Hocamın o çok güzel konuşmasından da ve diğer konuşmacıların konuşmalarından da esinlenerek bir iki not almıştım. 3 husus, onları da sizlere söylemek istiyorum:

Ben az önce de arz ettiğim gibi Mili Eğitim Bakanlığı'nın Medya Okuryazarlığı dersi ile ilgili tüm çalışmalarını ben takip ediyorum. Bu anlamda yapılan bütün kongreleri, panelleri, sempozyumları ben takip ediyorum. En son İstanbul'da 1. Türkiye Çocuk Hakları Kongresine de katıldım ve kongre programında özellikle Medya Okuryazarlığı dersinin çocuk hakları açısından incelenmesi, irdelenmesi gibi konuların bulunduğu sınıfları buldum ve orda oturumları takip ettim. Fark ettiyseniz konuşmanın bu vaktine kadar içerikle ilgili yani içerik çok iyi yapılmıştır, çok iyi yapılmamıştır, bu konulara hiç girmedik. Ama bu son zamanlarda katıldığım toplantılarda çeşitli üniversitelere mensup akademisyenlerimiz tarafından dersin içeriğinin mutlaka sorgulanması gerektiği, yeniden kurgulanması gerektiği konusunda bilimsel araştırmalar bildiri olarak sunuldu. Bunlardan en son bildiri yapan da, Çocuk Hakları Kongresi'nde Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden bir hocamdı, Mine Hanımdı ve Mine Hanım öğretim programını korumacı yaklaşımla hazırlanmış şeklinde eleştirdi. Tabi siz benden çok daha iyi biliyorsunuz. Dünyada Medya Okuryazarlığı eğitimi konusunda 2 bakış açısı var. Bir korumacı bir bakış açısı, bir de özgürlükçü bir bakış açısı. Mutlaka özgürlükçü, çocuğun haklarını ön plana çıkaran bir bakış açısıyla yeniden kurgulanması gerektiği konusunda bildirisini Mine Hanım sundu ve sunudan sonra ben Hocamın yanına giderek kendimi tabi hiç tanıtmadan şöyle bir soru sordum. Dedim ki: Sayın Hocam ortada bir tehdit varsa o tehdide karşı bir korumada alınması gerekmez mi, ne dersiniz? Yani tehdidin olduğunu, kitle iletişim araçlarından bir tehdidin olduğunu kabul ediyorsunuz, öyle mi? ediyoruz. Peki, tehdit varsa koruma da olmamalı mı? Bunu niye kabul etmiyorsunuz? diye sorunca, "hayır" dedi. "Bu şekilde olaksa hiç olmasın daha iyi", dendi. İşte buna cevap olarak şunu söylüyorum: Programın içeriği üzerinden 4 yıl geçti. Bu yıl Haziran'ın sonu muhtemel Temmuz ayının başında bütçesi de çok yüklü olan Demokratik Vatandaşlık ve İnsan Hakları Eğitimi adı altında çok devasa bir projeye başlıyoruz, Mili Eğitim Bakanlığı olarak. 6 tane alt bileşeni var: 1. bileşen program bileşeninde yürürlükte olan Medya Okuryazarlığı da dâhil bütün derslerin öğretim programları Demokratik Vatandaşlık ve İnsan Hakları açısından gözden geçirilecek ve iyileştirmeler yapılacaktır.

İkincisi, bu programı yani aranızda yapacağınız program kitapçığının benim katılmayacağım kendi aranızda devam edeceğiniz kısımlarını gözden geçirdiğimde bir husus çok hoşuma gitti. Sayın Prof. Dr. Süleyman İRVAN Hocam burada mı, aramızda mı? Süleyman Hocamın teklifi ile ortaya konan İletişim Eğitiminin standartlarının belirlenmesi hakkında bir tartışma önerilmiş. Biliyorsunuz, Mesleki Yeterlilik Kurumu var (MYK). MYK akreditasyonları, dünya ülkeleriyle bizim ülkemizdeki eğitimlerin akreditesini sağlamak üzere kurulmuş bir kuruluş. Lütfen, buradaki eğitim standartlarının belirlenmesini sadece Lisans Eğitimi düzeyinde yapmayın. Belki oradan başlayabilirsiniz. Ama bunun bir adım ötesinde İlköğretimde bunun eğitimi hangi standartlarda verilmeli, Ortaöğretimde hangi standartlarda verilmeli, Uzaktan Eğitim ve hatta belki Yaygın Eğitimde Medya Okuryazarlığı Eğitimi standartları konusunda siz değerli bilim adamlarının gerçekten çok ciddi çalışmalarına ülkemizin ihtiyacı var. Ben dilimin döndüğü kadar bildiğim kadar sizleri aydınlatmaya çalıştım. İşin perde arkasını aktarmaya çalıştım. Umarım kafalarda herhangi bir soru işareti bırakmadım. Eğer kafalarınızda herhangi bir soru işareti varsa ve benimle iletişime geçmek isterseniz. Hepinize çok teşekkür ediyorum. Not almak isterseniz, bu da benim Talim ve Terbiye Kurulu'ndaki iletişim adresidir:

MEHMET AKİF SÜTCÜ
MEB TALİM VE TERBİYE KURULU
BAŞKANLIĞI ŞUBE MÜDÜRÜ

0 312 212 65 30/4308
0 505 479 03 51
0 532 769 41 90
makifs@meb.gov.tr
makifs9@gmail.com

Sıkılmadan beni ilgiyle, alakayla dinlediğiniz için hepinize çok teşekkür eder, saygılar sunarım. Çok teşekkür ederim.

Sunucu:

Sayın Akif SÜTCÜ ye verdiği bilgilerden dolayı teşekkür ediyoruz ve sahnede kalmalarını rica ediyoruz. Kendilerine teşekkür plaketi takdim edilecek. Plaketi takdim etmek üzere Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Hamza ÇAKIR Hocamı sahneye davet ediyorum.

Prof. Dr. Hamza ÇAKIR:

Sayın Akif SÜTCÜ ye teşekkür ediyorum. Yanımızda kendisini görmekten de mutluluk duyuyorum. Ümit ederim ki Asaf Varol Beyin söylediği gibi, ben söyleyecektim benden daha erken davrandı. Yetenek derslerinin zorunlu hale getirip de Medya Okuryazarlığı gibi bir dersi seçmeli yapmak, hakikaten Milli Eğitim Bakanlığına yakışmıyor. Ama çözüm yolunu da gösterdi bizlere; ama kendisinin bu alanda emek verdiği, çalıştığı, mücadele ettiği ve bu bağlamda da en azından ortak neler yapabiliriz bağlamında da sevgili değerli arkadaşlarımıza

da teklif getirmesi bizleri mutlu etmiştir. Katılımlarından dolayı teşekkür ediyor, tüm dekan arkadaşlarım adına kendilerine katılımlarından dolayı bir plaket takdimi yapalım. Bunu masanıza koymanızı ve buraya baktıkça Medya Okuryazarlığı dersimizi hatırlamanızı rica ediyorum ve tebrik ediyorum. Çok teşekkür ediyorum, sağ olun.

Mehmet Akif Sütçü:

Sağolun Hocam.

Sunucu:

Evet, soru var mıydı hocalarımızdan, varsa onu da alabiliriz. Var hocam, tamam soruları alalım, evet Hocam.

Prof. Dr. Sevda ALANKUŞ

İzmir Ekonomi Üniversitesi

Prof. Dr. Sevda ALANKUŞ:

Ben öncelikle yani samimiyetiniz için çok teşekkür ederiz. Gerçekten çok ilgiyle izledik. Hatta arkadaşım: “Bize sunuşun bir örneğini verir misiniz?” diye soracaktı. Biz de ondan edinebiliriz, herhalde öyle zannediyorum.

Ben, yani politik olduğunu söylemekle bir kere çok önemli bir ipucu vermiş oldunuz, belli ki oradan ilerleyebiliriz. Ama ben mevcut durumda zorunlu dersler arasında birkaç ders dikkatimi çekti. Birisi Görsel Sanatlar diğeri Teknoloji ve Tasarım bu dersler de İletişim Fakültesi Hocaları tarafından verilebilir, çok rahatlıkla verilebilir. Mezunları tarafından verilebilir. Yani mesela böyle bir çıkış için ne yapılabilir ya da bunun önündeki engel nedir?

Mehmet Akif Sütçü:

Hocam, sanıyorum zihninizde bir yanlış kurgulama oldu. Görsel Sanatlar dersi bizim eski adıyla Resim dersimizin adı, Resim dersi. Yani eğer biz Resim dersi öğretmeni de yetiştiriyoruz, onlar bunu verebilir, dersiniz. Bu yolda ilerleyelim.

İkinci husus, Teknoloji ve Tasarım dersi de sunumda bunu zikretmiştim. Eski adıyla İş Eğitimi dersi ve en son Asaf Varol Hocamın söylediği şeye ben bir şey söyleyeyim: Hani atı alan Üsküdar'ı geçmiş derler ya siz Görsel Sanatları; yani Resim dersini haftalık ders saatini hadi bire indirin bakalım. Ne oluyor Türkiye de? Hadi bir deneyin bakalım. Bakın ne gümbürtüler kopuyor, kimler ayaklanıyor. Bakın onlar nasıl ne gümbürtüler koparabiliyorsa siz de gümbürtü koparın ben onu diyorum size.

Prof. Dr. Eser KÖKER

Ankara Üniversitesi

Prof. Dr. Eser KÖKER:

Resim dersi önemli Müzik dersi önemli Beden Eğitimi dersi önemli yani... Yani bu bir yetenek kazandırmaya yönelik bir şey değil. Ama ben bununla ilgili bir şey söylüyorum: Müfredat programında yer alan sizin verdiğiniz başlıklandırdığınız şekliyle ders içeriğine ilişkin belirlemeler dahi oraya bir uzmanlık eli değdiğini gösteriyor. Elbette bu cümleler yaptığınız tırnak içindeki alıntılar dersle ilgili alıntılar, kavram seçimleri dahi Türkiye’de üniversitelerde bile tartışılmaya muhtaçken İlk ve Ortaöğretim düzeyinde öğretmenlerin bu kavramlar üzerinde bir hakimiyet sağlaması ve buradan yola çıkarak bunun Medya Okuryazarlığıyla ilişkilendirip sunması, bana göre böyle 5 saatlik bir hizmet içi eğitimle ya da 5 günlük bir hizmet içi eğitimle olması mümkün değil. Dolayısıyla bu halde kalsa bile İletişim Fakülteleriyle ilgili biriminizin yakın bir temas içinde olması ve şuandaki öğretmenlere mutlaka Medya Okuryazarlığının anlamını Sosyal Bilgiler öğretmenlerine ve ilgili öğretmenliklere anlatması gerekir. Çünkü orda seçilen kavramlar dahi anlaşılmaya muhtaç duruyor. Dolayısıyla derse girip bir metni yorumlayabilmenin de bir uzmanlık istediği öğretmenlerce anlaşılmalı. Hangi materyali kullanacakları da dâhil olmak üzere...

Mehmet Akif Sütçü:

Sayın hocam ben şimdi bu öğretmenlerimizi şu kadar hizmet içi eğitimi aldık, şu tarihte şurada şu kadarını topladık desem, aslında onların bana göre de hiçbir kıymeti, har biyesi yok. Çünkü gerçekten işin ehlinin tarafından bu dersin verilmesi gerekiyor. Bu işin ciddi anlamda eğitimini almış İletişim Fakültesi mezunları tarafından verilmesi gerekiyor. Benim samimi kanaatim bu. Ha buna rağmen Milli Eğitim Bakanlığı her yıl hizmet içi eğitim planlarında derse yönelik öğretmenleri hizmet içi eğitime almaya çalışıyor.

Prof. Dr. Eser KÖKER:

Bu dersi kim veriyor, hizmet içi eğitimi?

Mehmet Akif Sütçü:

Hocam kim veriyor, en son yaptığımızı söyleyeyim size: Kim verdi en son, Van Hizmet İçi Eğitim Enstitüsünde verdik. Ben program tekniği açısından yine benim yanımda ekiple çalışan Fatih diye bir arkadaşımız program tekniği açısından -ki program kitapçığında zaten isimlerimiz o anlamda var. Ama akademisyen olarak Prof. Dr. Naci BOSTANCI ve içinde bulunduğumuz Kayseri İletişim Fakültesi Dekan yardımcısı Hakan AYDIN Hocamız ders olarak verdi. İlk uygulamaya başlarken yine Gazi Üniversitesi'nden Bilal ARIK Hocam o zaman Gazi Üniversitesindeydi, şimdi Akdeniz Üniversitesine geçmiş. Yine Zülfikar DAMLAPINAR Hocam, Vahit İLHAN ve İbrahim BİLİCİ yine Erciyes mensubu İbrahim BİLİCİ arkadaşlarımız vardı. Yani biz bu eğitimi hizmet içinde verirken ciddi anlamda katkı alıyoruz.

Prof. Dr. Hamza ÇAKIR:

Burada bir parantez açayım. Vahit İLHAN Ortaöğretimde Medya Okuryazarlığı Türkiye'de modern geliştirmesi doktora tezi var. Avrupa'da tez ve gelecek belki daha basılmadı da basılacak. Vahit Bey'in de bu alanda çalışmaları var. Arkadaşlarımız doğrudur.

Prof. Dr. Melda Cinman ŞİMŞEK

Marmara Üniversitesi

Ben de bir şey sormak istiyordum lütfen. Şey dediniz biraz önce Medya Okuryazarlığı, İnkılâp Tarihi hocaları tarafından da veriliyor dediniz.

Mehmet Akif Sütçü:

Sosyal Bilgiler dersi öğretmenleri tarafından.

Prof. Dr. Melda Cinman ŞİMSEK:

Ben orda dikkat ettim programda sadece 2 saat İnkılâp Tarihi var. Tek bir sınıfta 2 saat. O 2 saatte de Medya Okuryazarlığı veriliyorsa demek ki İnkılâp Tarihi hiç verilmiyor gibi bir sonuç çıkıyor.

Mehmet Akif Sütçü:

Hayır, hocam öyle değil. İnkılâp Tarihi dersini Sosyal Bilgiler dersi ve Tarih dersi öğretmenini kendi ders saati süresi içerisinde veriyor. Aynı branşa mensup öğretmen eğer o okulda Medya Okuryazarlığı dersi seçilmişse, yönetim tarafından bu dersi okutma görevi ona verilmişse Medya Okuryazarlığı saatinde Medya Okuryazarlığı okutuyor. Yoksa kendi ders saati diye bir şey yok.

Prof. Dr. Melda Cinman ŞİMSEK:

Ama bunu, yani bu diğer dekan arkadaşlar da zaten ifade ettiler. Bazı şeylerden kısıntı yaparak, bazı derslerden mesela 10 saat din dersi dikkatimi çekti. Oralardan kısıntı yaparak çok rahat Medya Okuryazarlığı zorunlu olabilir diye düşünüyorum. Ben size bütün dekan arkadaşlara gelen maillerden de getirdim, okumanız için. Bunu verebilir misiniz, lütfen. Mezunlar Ege Üniversitesi filan da var içinde, sırf Marmara mezunları değil. Mezunlar, mail atmışlar. Dekanlar toplantısının olacağını biliyorlar ve mutlaka bu işin zorunlu olması için. Hazır elime mikrofonu almışken, söylemek istediğim bir şey daha var. Demin arkadaşlardan biri söyledi, sırf mezunlarımıza iş bulmak derdinde değiliz. Medyanın ne hal aldığını hepimiz biliyoruz. Propaganda mecrası oldu. Dolayısıyla bunun deşifre edilmesi lazım. Şey önerinize de ben çok sıcak bakmadım doğrusu, Yaşam Becerilerini bir müddet sonra burada farklı beceriler ön plana çıkar, Medya Okuryazarlığı bu ad altında yok olur. Demokratik vatandaşlık filan hani bütün bunlar Medya Okuryazarlığıyla zaten edinilebilir. Bu bakımdan hani böyle derslere filan mahal kalmadan sadece Medya Okuryazarlığı yeterli olur diye düşünüyorum.

Başka bir şey daha var söylediğim bu paralelde. Eğitim ile ilgili Milli Eğitim ile ilgili İlkokulda kalma yok artık. Dolayısıyla son derece temelsiz olarak öğrenciler geliyorlar. Yani ilk beşi bitirene kadar öğrenciler kalma heyecanı ve korkusu yaşamıyorlar, bir müeyyide yok. Lisede de bizim zamanımızdaki eğitim yok. Matematik ve fen okumuyor isterse, iletişim öğrencisi mesela sosyali seçiyor. Hiçbir şekilde matematik ve fenle alakalı olmadan lise diplomasını alıyor. Ben kendime asistan almak istedim. Okul birincimi ve bir kişilik kadro istedim, rektör de verdi. Sınavı açtık. ODTÜ Mühendislikte 2 sene okumuş birisini aldım; çünkü orda sınırlama var şöyle ki: ALES' in %60'ı yabancı dilin %40'ı ile birleşiyor. ALES' in yüksek puanını kim alır? Matematik okumuş olan. Bu da 2 sene mühendislik okumuş dolayısıyla İletişim Fakültesi kendim birinci mi bile ben asistan alamadım. ODTÜ Mühendislikte okuyup da sonradan has bel kader felsefeyi bitiren birisini almak zorunda kaldım. Neden siz matematiği ve feni kaldırdınız liselerden. Yani bu çocuklar sağlıklı düşünemiyorlar. Aptal bir nesil yetişiyor bilmem bunun Milli Eğitim farkında mı? Ama biz bunu yıllar itibarıyla gözlemliyoruz.

Mehmet Akif Sütçü:

Hocam özellikle sorunuzun arka kısımlarınızda söylediklerinize ben burada cevap verebileceğimi sanmıyorum. Bu ortamın, bu atmosferin de bunun konusu olduğunu düşünmüyorum. Yaşam Becerileri konusunda bu benim tamamen şahsi aklıma gelebilen bir şeydi aslında. Ama kötü kullanım her yerde var. Her yerde kötü kullanım var; yani insan unsurunun olduğu her yerde ne kadar çok tedbir alırsanız alın bugün olmasa bile yarın kötü kullanım mutlaka var. Bunu ben size okuduktan sonra tekrar takdim edeyim.

Doç. Dr. Hasan AKBULUT

Kocaeli Üniversitesi

Ben son olarak bir şey söylemek istiyorum. Doç. Dr. Hasan BULUT Kocaeli Üniversitesindenim ben. Aslında biz birçok problem gördüğümüzde o problemleri hep temel eğitime bir ders olarak koyarak çözmeye çalışıyoruz. Bir taraftan Medya Okuryazarlığı dersinin konmuş olması büyük bir gelişme esasında; ama şunu sorgulamak gerekiyor galiba, derslerin saatinden çok niteliği çok önemli kimler tarafından verildiği oldukça önemli. Ben 5 yıldır kendi okulumda böyle bir dersi veriyorum ve bir çalışma yapmıştım, birkaç yıl evvel. İletişim Fakültesi öğrencilerinin bile esasında temel eleştirel Medya Okuryazarlığı becerilerine sahip olamadığını görmüştüm. Bu aslında çok ciddi bir sorun. İletişim eğitiminin sorgulanması gerektiğine işaret ediyor. Öte yandan Milli Eğitim Bakanlığının hazırlamış olduğu Medya Okuryazarlığı dersi programı da daha evvel eleştirildiği gibi esasında oldukça geleneksel, tutucu...

Sorgulanmaya gerçekten çok muhtaç ve bence hem Medya Okuryazarlığı dersi içeriğinin hem de bütün İlköğretim programların dersin içeriğinin işte pek çok ayrımcılık temsilcileri açısından cinsiyet açısından falan irdelenmesi gerekiyor ve tümüyle aslında düzenlenmesi gerekiyor. Ancak böyle bir şey yapıldığında bence bu dersin etkili ve başarılı olacağını söyleyebiliriz. Son olarak da bir şey söyleyeyim. Kocaeli Valiliğinin yapmış olduğu bir çalışma var, İzmit'te bir eylem planı hazırlanmış medyada şiddet ile ilgili çocuklara eğitim vermek amacıyla bu kapsamda İzmit'te 120 civarındaki Sosyal Bilimler öğretmenlerine bir Medya Okuryazarlığı semineri hazırlanılması istenildi bizden. Zaman zaman sanıyorum valilikler ya da çeşitli birimler eylem planları çerçevesinde bu tarz işler yapıyorlar. Orda üniversite ancak devreye girebiliyor ve ancak bunları biraz daha sistematize hale getirmenin yollarını belki bu toplantılarda alabiliriz diye düşünüyorum. Teşekkürler.

Mehmet Akif Sütçü:

Hocam ben Sayın Süleyman İRVAN Hocamın o önerisini o yüzden çok önemsedim. Yani içeriği eleştirebiliriz. Program geliştirme hiçbir zaman durağan bir süreç değil, sürekli devam eden dinamik bir süreç. Dün doğru kabul ettiğiniz bugün yanlış olabiliyor. Hakikaten 2006 şartlarında korumacı bir bakış açısıyla programın çerçevesi çizilmiş olabilir; ama bugün yeniden siz de katkı verin, lütfen katkı verin, lütfen bunun standartlarını belirleyin, elinizi taşın altına sokun ve birlikte bir şeyler yapalım. Hocam sanıyorum tamam. Ben hepinize sorularınız için de çok teşekkür ediyorum.

Sunucu:

Değerli hocalarım Sayın Sütçü' ye tekrar teşekkür ediyoruz. Değerli hocalarım, Sabancı Kültür sitesinde çok dilli İletişim Merkezi İstanbul'un gazete ve dergileri örnekleri ve İstanbul'un fikir gazeteleri ve dergileriyle Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencilerinin fotoğraflarından oluşan iki sergi açılışımız var hemen ardından da yemeğe geçeceğiz. Dışarıda servisimiz bekliyor, teşekkür ediyoruz.

Prof. Dr. Hamza ÇAKIR:

Beşte belgesel film festivaline geçeceğiz. Yarın öğlene kadar Kayseri ve Talas, Kayseri'nin tarihi kenti Talas'ı gezelim diyorlar. Öğleden sonrada Kapadokya'ya gidelim diyorlar, bilemiyorum. Oylayalım mı yoksa oylayalım mı? Bugün bitirmek istiyorum diyenler var mı? Bir dakika...

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Hocam, bir şey söyleyebilir miyim? Konularımızı bitirebilirsek yapalım. Yoksa öteki türlü biz buraya gezmek için gelmedik. Burası için geldik.

Prof. Dr. Hamza ÇAKIR:

Şimdi 18. Dekanlar toplantısından 19. Dekanlar toplantısına kadar İLDEK yürütme kurulunun yapmış olduğu çalışmaları genel hatlarıyla Asker KARTARI hocamız burada bizlere aktaracaklar. Kendilerini buraya takdim ediyorum.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Teşekkür ederim. Evet, Sevgili Arkadaşlar, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde Yakın Doğu Üniversitesi'nde yaptığımız toplantıdan sonra Dekanlar Konseyinin verdiği belirli görevler vardı. Onların başında da bu RTÜK yasası ile ilgili çalışmanın yapılması vardı. Biz görevi alır almaz RTÜK yasası dediğimiz kısaca Radyo ve Televizyon Yayınlarının düzenlenmesi hakkındaki kanun tasarısı konusunda hazırlığımızı önceden yapmıştık; ama onları biraz daha geliştirdik. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden iki genç arkadaşımızın hazırladığı çok geniş bir eleştiri metni vardı. Aysel Aziz Hocamızın yaptığı bir çalışma vardı. Aysel Aziz Hocamızı da gönderdik o metni. Bu ikisini birleştirdik, daha sonra

birkaç versiyonu oldu. Çünkü Anayasa komisyonunda görüşüldü yasa tasarısı. Alt komisyonda görüşüldü. Daha sonrada meclise geldi, biz bunların her aşamasında müdahil olduk. Müdahale sırasında özellikle Selçuk Üniversitesinin İletişim Fakültesi Dekanı Haluk Hadi Sümer Hocamız, Hamza Çakır Hoca, Önder Barlı Hoca Atatürk Üniversitesi'nden olmak üzere, biz bu işin sürekli olarak takipçisi olduk ve bizzat gittik. Neler yaptık, dersiniz. RTÜK Başkanı ve üyeleriyle görüştük. RTÜK'ten sorumlu olan Bakanla görüşüldü. Arkasından Meclise gittik, Mecliste grubu bulunan partilerin başkan vekilleriyle görüştük ve bunların hepsine elimizdeki hem dosyaları verdik, hazırlıklarımızı verdik hem de sözlü olarak anlattık. Birkaç milletvekilini de ayrıca ziyaret ettik. Arkadaşlarımızın özel ilişkisi olan milletvekilleriyle konuştuk. Elleri hem doküman verdik hem de kendilerine durumu anlattık.

Burhan KUZU tabi, ismini vermedim ama Anayasa Komisyonu başkanı, dolayısıyla yasalar oradan geçiyor hepsi Anayasaya uyumluluğu bakımından. Onun altında bir alt komisyon var, alt komisyonla görüştük, başkanıyla görüştük, gittik orada sunuşumuzu da yaptık.

Gördüğüm genel manzara şu, özellikle Burhan KUZU ve alt komisyon üyeleriyle görüşürken yerel medya temsilcileri bu komisyon başkanlarını ve alt komisyon başkanının yanında ve kulaklarına eğilerek her seferinde reklam pastasını bizim böldüğümüzü ve onları haksız çıkar sağladığımızı, haksız rekabet olduğunu fısıldadılar. Özellikle bu İletişim Fakültelerinin Radyo-Televizyon yayını yapmalarının engellenmesiyle ilgili bir çalışmaydı. Bunda başarılı oldular sayılır. Çünkü en azından İletişim Fakültelerimize frekans tahsisini ön gören madde yeni yasada, yeni tasarıda yer almıyor. Biz değişiklik önerimizi son ana kadar mecliste görüşmeler sırasında öneri verilmesini sağlayabilmek için öneri metni olarak hazırlayarak bütün parti başkan vekillerine gönderdik ve arkasından her biriyle telefonla ayrı ayrı görüştüm. Maalesef olmadı. Bunun nedenlerinden bir tanesi belki İletişim Fakülteleri Dekanlar Konseyinin işte bir heyeti onları ziyaret ettiğinde yanlarında her zaman mevcut olan bir ekip kulaklarına bunun içinde RTÜK başkanı Davut Dursun Hoca da var. Kulaklarına işte bunlar haksız rekabet ediyorlar, bunlar işte öğrencilere para vermeden çalıştırıyorlar, sigortasız çalıştırıyorlar. Dolayısıyla bir sıfır maliyetli ürün üretiyorlar, öbür tarafta yerel medya bunlarla rekabet edemiyor, diye bir şey fısıldandı ve bu sanıyorum Burhan KUZU'nun olduğu toplantıda hocalardan kim vardı yanımda bilmiyorum, ama çok sert bir şekilde bunun yalan olduğunu söyledim, ben.

Yani bizim böyle bir üretim yaparken ne kadar sıfır maliyetli çıkarmadığımızı ve onlara rakip olmadığımızı söyledim. Bizim amacımızın başka olduğunu söyledim. Ama maalesef bu yerleşti kaldı kafalarında. Onun dışındaki bizim kocaman raporun sadece bir maddesi bununla ilgiliydi, onun dışındaki genel eleştirilerimizin hiçbir dikkate alınmadı, hiçbir. Biraz sonra hocamız bunu izah edecek zaten yasayla ilgili olarak biz eleştirilerimiz nelerdir? Yaklaşık olarak Aysel Aziz Hocamın sonradan daha neler çıkardığını bilmiyorum. Ama son versiyona kadar takip edip bütün maddelerdeki İletişim Fakültelerinin görüşlerini bildirdik, bunlar sizlerde var. Dolayısıyla bu çabayı ne zamana kadar sürdürdük, yasa çıkıncaya kadar sürdürdük. Yasa çıktı, yürürlüğe girdi, şimdi bu yasa ile neler yapabiliriz. Bu yasa

çerçevesinde bizim durumumuz nedir? Biraz sonra onu tartışacağız. Dolayısıyla bunun ben çok önemli olduğunu düşünüyorum. Bu bakımdan da yarınki bir Kayseri gezisine bunu feda edilmesine karşı olduğumu da burada ifade etmek istiyorum.

İkinci önemli konumuz, ha biz burada bunu yaptık. İkinci önemli konum, bir önceki yürütme kurulumuz tarafından RTÜK ile varılan bir anlaşma vardı. Bir protokol imzalanmıştı. O protokole İletişim Fakülteleri'nden çıkacak tezlerin benzeri yayınların RTÜK tarafından desteklenerek yayınlanması, bunun hangi yayınların yayınlanabilir olduğunu belirlemek için de bir komisyon kurulması ve bu komisyonda İLDEK' in eşit olarak söz sahibi olması vardı. Geçen yıldan bu yana iki tane çalışmanın kurallara uygun olduğunu bilimsel yayın açısından, bilimsellik açısından İLDEK' in kriterlerine uygun olduğunu bildirdik ve bunları gönderdik. Bunun için jüride görev alan arkadaşlara teşekkür ediyorum.

Geçen yılki uygulamadan biraz farklı olarak yürütme kurulu üyelerine doğrudan göndermek yerine, yürütme kurulu üyelerinden branşı olan arkadaşlara gönderdik. Onun dışında da bu alanda çalışmış arkadaşlarımıza gönderdik. Teşekkür ediyoruz. Öğretim üyesi arkadaşlarımızda bizi kırmadılar ve hakemlik görevini yaptılar. İki yayın gönderdik. Bu iki yayın henüz yayınlanmadı. Bir tanesi bir yılı geçti. Atatürk Üniversitesi'nde düzenlenen mizahla ilgili bir sempozyumumuz vardı. Oldukça başarılı geçmiş bir sempozyumdu. Çok güzel bir bildiri kitabı hazırlanmış, mükemmel. Hocamı tebrik ediyorum. Emeği geçenlere de teşekkür ediyorum. Maalesef bu yayın çıkmadı. İşte pazartesi günü döner dönmez RTÜK başkanını arayıp, Hocam da defalarca ilgili dairelere telefon ettiği halde çıkmadı ve bu protokole yerine getirilmiyor. Dolayısıyla bunu da ikaz edeceğiz ve ilerdeki ilişkilerimizi belki ona göre ayarlamak durumunda kalacağız.

Bizim yaptıklarımız bu kadar ama bir tane yapamadığımız şey var. Ben, biliyorsunuz görev değişikliği oldu. Belli bir süre sonra emekli oldum, devletten ayrıldım ve özel vakıf üniversitesine geçtim. Hala özel demeye devam ediyorum. Üniversitenin hem dekanı benim çok sevdiğim yakın arkadaşım Deniz Bayraktar Sevgen Hoca, onun da selamlarını burada hemen iletayım size hem de rektör çok sıcak bir şekilde karşıladılar ve işte beni dekan vekili olarak adlandırdıkları için bu işi yapın, davet edin arkadaşlarınızı dediler. Ben de bütün İletişim Fakültesi dekan arkadaşlarımı davet ettim, gelin İstanbul'da bir üç gün geçirelim. Bu gündemi belirleyelim. Hem Erciyes toplantısının gündemini belirleyelim hem de başka konularda fikir alışverişinde bulunalım dedim, ama maalesef 42 dekanın 14 tanesi gelebiliriz, dedi. Bunun 8 tanesi İstanbul'da 7 tane dekanımızda gelemem dedi. Diğerleri hiç cevap bile vermediler. Yani 42 den 21'i cevap verdi, 21'i cevap vermedi. Şimdi İletişim Fakültesi olup, dekan olup cevap vermeyince ben biraz üzülüyorum, tabi yani hiç olmazsa gelemiyorum deyin. Dolayısıyla ben biraz mahcup oldum tabi. Yönetim bunun için bir kaynak ayırdılar, işte yer ayarlayalım falan filan dediler. Hatta ben İstanbul Üniversitesine telefon ederek yemek işini nasıl yapabiliriz, sizin orda kalabilir mi, işte ücretini ödeyelim mi falan diye aranjmana da girmiştım. Bu beni üzdü. Çünkü İstanbul'un kışı gerçekten güzeldi. Hayatımda ilk kez İstanbul da kış geçirdim, güzel bir kıştı. İyi bir üç gün geçirecektik. Dolayısıyla bizim geçen yıl yapabildiklerimiz bunlar.

Yapamadıklarımız konusunda elbette çok şey söylenebilir. Büyük bir ihtimalle benim görev değişikliğim nedeniyle arkadaşlarıma yeterince uyarıcı rolü oynayamadım. Çünkü yürütme kurulundaki arkadaşlar verilen her işi çok çabuk bir şekilde bitirdiler, hallettiler. Sanıyorum o benim kusurum, af ola. Önümüzdeki dönemde kimler bu görevi yürütecekse onlara da başarılar diliyorum. En önemli şey burada biz şimdi bir yasa konusunu görüşeceğiz. Ondan sonra biz basın özürlüğü ile ilgili ülkemizde olup bitenlere kenarda durup bakamayız, onunla ilgili bir fikir ihdas etmemiz lazım ve fikrimizi bildirmemiz lazım.

Sonra İletişim Eğitim ile ilgili konuşulacak konular var, bunların mutlaka konuşulması lazım. Dolayısıyla hani yarın Kayseri'yi gezmek, hani ben de çok istiyorum ama bu konuları bir kenara koyarak yapmayalım bunu. Bu İletişim Fakülteleri dekanlar toplantısı her zaman bir şeyler yapmıştır. Bu sefer de hiç olmazsa ülke gündeminde görevimizi yapmış olalım. Hepinize bana gösterdiğiniz güven için teşekkür ediyorum. İyi çalışmalar diliyorum. Soru varsa, soruları alayım.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Aysel AZİZ'İ kürsüye davet ediyoruz. Doçentlik kriterleri ile ilgili genel bilgilere erişimler kaydımız devam ediyor. Aysel hocam buyurun. Hocam burada da konuşabilirsiniz.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Evet, şimdi üniversiteler arası şu anda benim konumum olarak Yeni Yüzyıl Üniversitesi'nde ve Yeni Yüzyıl Üniversitesi'nin Üniversiteler Arası Kurulu temsilcisiyim. Bir o özelliğim var. Bir de iletişim doçentlik alt komitesinde üyeyim. Ayrıca bu konunun baştan beri takipçisiyim ve dekanlık da var. Dolayısıyla bunun üçü bir araya gelince olaylara daha farklı bakmaya başladım. Yani şu anda açıkçası Üniversite kurul üyesi olmasaydım bu konuyu gündeme getirmezdim. Belki başka arkadaşımız Peyami Çelikcan Bey getirebilirdi, ama o da olmasa haberimiz de olmazdı, ne zaman nasıl görüşüyorlar şeklinde. O bakımdan bunların üçü bir araya gelince başka bir şey oldu, çok ani bir gelişmeyle Çarşamba sabahı duyuru geldi e-maillerimize. Yarın yani 8 Nisan Cuma günü Kayseri'de Üniversiteler Arası Kurul Toplantısı ve bu konuyu görüşmek üzere geçen Cuma Ankara'ydı ve çok tartışmalar oldu, bu konuyla ilgili olarak.

Doçentlik sadece bizim değil bütün kurallar değişti ve bu çalışmalara biz yanlış hatırlamıyorsam bir yıl önceden başladık. Hepimize haber geldi ve ilk kez biz iletişim alt kurulu olarak toplanmaya başladık -iletişime yeni gelen arkadaşlarım için söylüyorum-. Bunda da büyük katkısı olan Asaf Varol Hocam ve diğer hocalarımızla büyük bir mücadele verdik. Böyle bir Üniversiteler Arası Kurulda iletişimle ilgili alt kurul kurulması! Alt komisyon diyorum çünkü bizim bağlı olduğumuz sosyal bilimler komitesi var, onun alt komisyonunda biz de varız. Bizimle beraber antropoloji var, psikoloji var, tarih var ve dolayısıyla bizim sosyal bilimlerle ilgili o kurallar geçerliken bu sefer iletişime özgü kurallar biraz farklılaştırarak bu çalışmayı yaptık.

Bu çalışmada da arkadaşlarımızdan şu anda üçü buradalar. Ben varım Hamza Çakır Hocamız var ve Haluk Gürgen Hocamız var. Suat Gezgin hocamız şu anda burada yok.

Pardon Suat Gezgin Hocamız da burada bir de Ege Üniversitesinden Prof. Gonca Hocamız var. 5 kişiyiz orda çalışan ve yaptığımız çalışmada ve bu çalışmalarını biz daha sonra İLDEK aracılığıyla bütün üyelere gönderdik. Ama şimdi sürekli bir değişim var, dekanlar değişiyor veya belki çok fazla önemsenmemiş olabilir. Dolayısıyla böyle bir ortamda, yani cevaplar da geldi, o cevapları da tekrar gözden geçirdik ve biz bunu Sosyal Bilimler Üst Komisyonuna verdik.

Şimdi daha sonra yani ne kadar diyelim şöyle bir iki üç toplantıdan beri Üniversiteler Arası Kurulda bu konular görüşülüyor. Ancak her toplantıda kavga dövüş demeyelim ama tartışmalar oluyor, baya yoğun tartışmalar oluyor. Çünkü herkesin bakış açısı farklı, tanımlarda farklılıklar var. Dolayısıyla yalnız şunu söyleyeyim, üst kurul toplantılarındaki kararda baktım, bizim gönderdiğimiz aynen var. Yani karşılaştırmasını yaptım arkadaşlara söyledim zaten. Burada gördüğünüz bu maddeler bizim hazırlamış olduğumuz ancak şunu da söyleyeyim bizim hazırlamış olduğumuz derken biz bütün arkadaşlarımızla gönderdik bunu, İLDEK olarak değil de komisyon olarak gönderdik. Onlardan da okey aldık veya gelmeyenlerden, sükût ikrardan gelir, yani kabulden gelir düşüncesiyle kabul ettikleri kanaatine vardık. Çünkü herkesten cevap gelmedi açıkçası. Dolayısıyla böyle en son haline getirdikten sonra son hali şu anda Üniversiteler Arası Kurulda yani yarın toplanacak olan kurulda bunlar geçecek, bizimle ilgili olarak. Şimdi burada değişiklikler nelerdi?

Önce şunları yaptık biz. İki tane alan vardı, bunu biz yediye çıkardık. Bu yedi alan burada yok ama daha sonra altında var. İletişim çalışmaları, -biliyorsunuz biz medya çalışmaları demiştik- bir tek gazetecilik ve medya çalışmaları halkla ilişkiler reklamcılık görsel iletişim-tasarım sinema ve uygulamalı iletişim alanlarında başvuru yapabilecekler doçentlerimiz, doçent adaylarımız. Bu arada alan anahtar sözcüklerini epeyce çoğalttık yani iletişim alanıyla başvuracaklar açıkçası daha geniş bir yelpazeden başvurabiliyorlar, anahtar sözcükleri fazlalaştı. Dolayısıyla bunlar güzel olumlu gelişmeler.

Şimdi biz ne yapmıştık? Ben şöyle öneriyorum uygun görürseniz; bunlara bakalım aradan bir buçuk yıl geçti neredeyse veya bir sene geçti. Bizim de görüşlerimizde komisyon olarak değişiklik olmuş olabilir, yeni arkadaşlarımızın görüşleri olabilir. Burada alacağımız kararları ben ve Peyami Çelikcan arkadaşımız da orada üye, birlikte geçirmeye çalışalım. Diyelim ki biz dün toplandık, görüşlerimiz bunlar. Çünkü dün akşama kadar gelecekti Üniversiteler Arası Kurula ve onların aksiyonunu yapacaklardı, yarın getirecekler ama biz onu rica ederiz, olabilir zaten ben Üniversiteler Arası Kurul başkanına söylemiştim, Kayseri toplantımız var bu konuyu da gündeme getireceğiz diye.

Şimdi burada gördünüz sizin dikkatinizi çeken olumsuz gördüğünüz, muğlâk gördüğünüz herhangi bir husus var mı? Okuyalım mı? Benim mesela sizlerin dikkatini çekmeyi istediğim eksiklik olarak gördüğüm yer var. Peki okuyalım.

“Başvurulan doçentlik bilim alanı ile ilgili ve doktora unvanını aldıktan sonra adayın yaptığı lisansüstü tez veya tezlerden üretilmemiş olmak koşuluyla aşağıda belirtilen çalışmalara verilen birim puanlar esas alınarak en az sekiz puandır.”

Şimdi bu arkadaşlar daha önce altı puandı, biz bunu sekiz puana çıkardık.

“Karşılığı bilimsel etkinlikte bulunmak, yayın sayısının en az dört olması ve en az ikisinin tek yazarlı olması gerekmektedir. İki yazarlı çalışmalar için puanların 0,8’i, üç yazarlı çalışmalar için 0,6’sı, dört ve daha fazla yazarlı çalışmalar için 0,5’i karşılığı puan verilir”

Bu arada yayın sayısının en az dört olmasını biz koyduk, çünkü çok farklı uygulamalar oluyordu, bir de tek yazarlı. Şimdi jürilerden öyle güzel eserler geliyor ki hepsi üç yazarlı iki yazarlı hatta dört yazarlı olan bile var. Şimdi bunun en azından iki tanesinin tek yazarlı olması önemliydi. Bu maddeyi getirdik. Şimdi bu konuda herhangi bir söyleyeceğiniz var mı? Hayır, öyle olmasın da böyle olsun diyebileceğiniz husus var mı?

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç

Başkent Üniversitesi

Hocam bir şey sorabilir miyim? Bütün bu bir tür kriterleri yükseltmenin arkasındaki temel amaç tabiri caizse kaliteyi yükseltmektir değil mi?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Yani amaç o. Şimdi burada sekiz değil de on olsun diyen var mı? Bilemiyorum veya on beş olsun diyen var mı? Asgari tabi bu, bazen otuz, otuz beş, kırk da oluyor maddeler.

Prof. Dr. Önder Barlı

Atatürk Üniversitesi

Burada biz normalde birçoğumuz bekli de doçentlik değerlendirmelerinde mesela eskiden altı puanken 10-12 puandan aşağı olana geç demiyorduk, yani demiyoruz muhtemelen. Yani içeriğine de bakıyoruz.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Önder Barlı Hocam otuz beş, seksen puanla başvurular var ama kendisi öneriyor, seksen puan diyor. Onları hesaplama hesaplama bir bakıyorsunuz ki altı puana inmiş.

Prof. Dr. Önder Barlı:

İçeriğe de bakıyorsunuz. Altı, sekiz, on olması çok da önemli değil.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

İçeriğe bakmıyoruz. Çok önemli çünkü 0.25 ile geliyorlar. Çok fark var, önemli. Buyurun!

Prof. Dr. Asaf Varol

Konuşmalarda böyle yapmak yerine niye yazar sayısına bölünmüyor. Eğer üç puan öndeyse yazar sayısına bölünürse daha adil olur. Diğer temel alanlarda bu şekilde bir uygulama var.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Sanıyorumki 0,8'i biz yapmadık, o vardı. Yani bu genel çerçevede vardı, onu bozmadık. Yani bütün dallarda herkesin kabul ettiği bunlar. Yani gösterebilirim size isterseniz. Evet, şimdi uluslararası atıf ve ayınlar... Pardon özür dilerim!

Prof. Dr. Süleyman İRVAN

Doğu Akdeniz Üniv.

Hocam bu tek yazarlı konusuna bir itirazım var. İki tane en az tek yazarlı eser diyorsunuz değil mi? Yani bu yeni kriterde. Niçin böyle bir şart geliyor. Bunun amacı nedir? Yani başlıca eser diye mi?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Başlıca eser.

Prof. Dr. Süleyman İRVAN:

Ama şimdi makale olarak düşünürsek bunları, tek yazarlı veya iki üç yazarlı olmasının giderek yani o yöne doğru birlikte çalışmayı teşvik eden yapısı da var aslında sosyal bilimlerin. Dolayısıyla böyle bir engelleme bence doğru değil gibi geliyor.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Hocam engellenmiyor ama en az bir tane kendi başına yap diyor.

Prof. Dr. Süleyman İRVAN:

Ama işte en az iki tane diyorsunuz ya, varsayalım bir arkadaş hep arkadaşlarıyla birlikte çalıştı, bence gerek yok böyle bir şeye. Şimdi zaten minimum puanlar var yani orada. Yani biz bu çalışmanın kalitesine bakmamız lazım. Tek yazarlı ya da iki yazarlı olmasına değil gibi geliyor.

Prof. Dr. Asker Kartarı

Efendim şimdi ben de tam aksine bu tek yazarlı eser sayısının ikide kalmaması gerektiğini, zorunlu olanların tek yazarlı olması gerektiğini savunuyorum. Çünkü bilim, tek başına yapılabilen bir şeydir. Diyelim ki üç yazarlı, beş yazarlı bu yalnız bizim alanımızda değil diğer alanlarda da böyledir. Herhangi bir araştırmanın yalnız bir kısmını yapar, ismi orda geçer ama hep o bir şeyi yapıyordur. Hâlbuki biz bir doçentten tez yönetmesini bekliyoruz. Doçentten doktora dersini vermesini bekliyoruz. Doçentten araştırma yapmasını ve yönetmesini bekliyoruz. Dolayısıyla bir doçentin ne demek yani iki tanesi tek yazarlı olacak! Hayır, dört tanesi tek yazarlı olmalıdır bence. Ondan sonra puan alsın. Ama bu tek yazarlılık meselesi bilim yapmanın şartıdır, ön koşuldur. Dolayısıyla bu iki bile bence çok az yani. Onun tartışılması gerektiğine inanıyorum.

Prof. Dr. Asaf Varol:

Tüm temel alanlarda başlıca yazar konusu standart olarak benimsenmiştir. Başlıca yazarı kaldırmak mümkün değil ve bunun tek yazar olması lazım. Biliyorsunuz! Veyahut da yükseltmelerde kendi tez çalışması yaptırdığı kişiyle yayını olması gerekiyor. Bu kural genel olduğu için tüm temel alanları kapsıyor, dolayısıyla başlıca yazarı kaldırmak mümkün değil. Yani kişi tek yayın yapmak zorunda.

Prof. Dr. Haluk Gürgen

Bahçeşehir Üniversitesi

Efendim ben şunu söylemek istiyorum! Akademik çalışmalarda bugün gelinen noktada disiplinler arası çalışma öne çıkmıştır. Tek kişinin yayın yapması aslında giderek nadirattan bir durum olarak karşımıza çıkacak. Farklı kişilerin aynı alanda farklı disiplinleri bir araya getirilerek yapılan yayınlar daha muteber bir yayın olarak değerlendiriliyor. Dolayısıyla ben bu şartın birden fazla yazara imkân sağlayacak şekilde dikkate alınmasını ama Süleyman İrvan Bey'in dediği gibi çalışmanın niteliğinin burada dikkatli bir şekilde değerlendirilmesinin gerektiğine inanıyorum. Ama şunu da biliyorum, özellikle fen bilimlerinde de oluyor, sosyal bilimlerde de oluyor, efendim hoca hiçbir şekilde katkıda bulunmaksızın kendi ekibindeki insanları çalışmaya dâhil ettiriyor ve kendi adını da üste yazıyor. Böylece teşviklerden yararlanıyor o oluyor, bu oluyor! Bunlar yok değil ama sonuç itibarı ile ettiğini dikkate aldığımız vakit bir disiplinler arası çalışmanın gereği olarak çok yazarlı işlerin, kıymetli işler olduğunu düşünüyorum.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Teşekkürler! İsterseniz ben kısaca bir cevap vereyim. Daha doğrusu kendi yorumumu söyleyeyim.

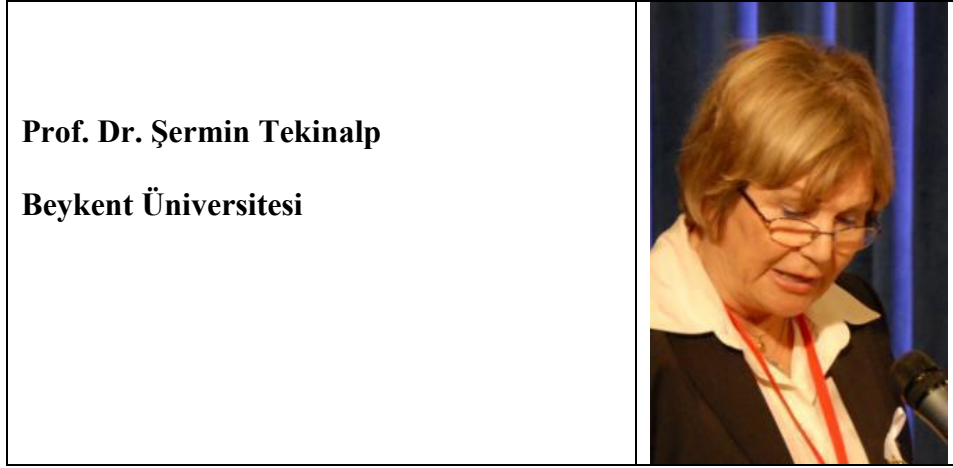
Şimdi arkadaşlar bunu niye böyle yaptık? Bu arada Orhan Çiftçi Hocam hoş geldiniz. Kıbrıs'tan geldiniz. Yakın Doğu Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Orhan Çiftçi Hocamız geçen sene bizim ev sahibimizdi Kıbrıs'ta. Hoş geldiniz tekrar. Şimdi şunu söyleyeyim; bunu şimdi keyfimizden yapmadık. Yani zor olsun diye değil. Öyle şeyler var ki bir iki üniversite – isim vermek istemiyorum- üç kişi ekip halinde aynı şekilde arka arkaya belki on tane araştırma yapıyorlar ve onlardan puan alıyorlar. Kim kimdir, ne yapıyor, tıpkı lisansta olduğu gibi. Bilirsiniz bir proje verirsiniz, eğer denetlemezseniz arkadan ilintiler yani son anda bile isimler yazar. Ben bunu pek çok yerde gördüm. Son anda gidip adını yazdırıyor. Olmaz bu. Yani senin dediğine tamam! Zaten biz engellemiyoruz. Diyoruz ki, on tane ortak yap istersen ama iki tane senin olsun. Onu engellemiyoruz. Yani Haluk Gürgen Bey haklısınız ama onu engellemiyoruz, bu var. Arkadaşlar ben de doçent oldum, araştırmalarımı tek başıma yaptım ve özgün çalışmalar çıkardım. Çalışması lazım arkadaşlarımızın. “Bin kişi üzerinde anket yaptım” diyor, yapın!

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Çalışmanın kalitesi başka bir şey! Biz burada çalışmanın kalitesini ölçmüyoruz. Biz burada doçent olmaya aday kişinin niteliğini ortaya koyuyoruz. Şimdi bir tane çalışma var, onun neresini yapmış, o kaliteye katkısı ne? Söylemek istediğim bu.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Söylemek istediğim o zaten. Hani genelde öğrencileri kontrol ediyoruz ama bunları edemiyoruz açıkçası. Çok biliyorsanız o kişileri, tamam sondan baya girenler var, bitmiş araştırmaya ismini yazdırıyor arkadaşlar. Bunun uluslararası dahi yapılanlar var. Ben bunu gözlerimle gördüm ve şaşırdım! Ya gitmedin etmedin sen bunu nasıl yaptın? Hocam beni eklediler dedi. Buyurun ortak çalışma bu! Şimdi kötü örneklerle bakarak değil, ama burada söylemek istediğimiz en az iki tanesini de kendin yap.

Şimdi son zamanlarda gelen doçentlik tezlerinde çok yazarlı eserler çoğaldı, feci çoğaldı. Ama bakıyorsunuz sıradan, literatürden, oradan almış, buradan almış ki ne yapmış bir araştırma da değil ortada olan. Şimdi ben bunlara yani üç dört kişi yapmış ama hiçbir araştırma özelliği yok, sıradan bir makale. Gayet tabi ki tek yazarlı iki yazarlıyı Asker Kartarı Hocam gibi az buluyorum ben. Hepsinin tek yazarlı olması lazımdır.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi arkadaşlar zamanımız çok yok, üstelik de Hamza Çakır Hocamızın dediğine göre her şeyi bitireceğiz bir de gezilere gideceğiz. Bu konuda kötü bir madde değil, bunu baya bir düşünerek koyduk o bakımdan isterseniz bunu geçelim derim ben. Ama daha maddelerimiz var. Ondan sonra hepsine bakarız tekrar.

Prof. Dr. Eser Köker:

Şimdi bu Üniversiteler Arası Kurul şartları ağırlaştırıyor ve şartları ağırlaştırırken de buna şu anda konuştuğumuz gerekçeleri söylüyor. Ama bu gerekçeleri...

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Arkadaşlar bir şey açıklayayım, Üniversiteler Arası Kurul bunu yapmıyor. Bunu yapan bizleriz. Alt komisyonu biz yaptık. Üniversiteler Arası Kurul yok şu anda. Yarın çıktıktan sonra olacak.

Prof. Dr. Eser Köker:

Tamam hocam! Bunu açıklayacak Üniversiteler Arası Kurul olacak. İster komisyon, ister Üniversiteler Arası Kurul bu şartların neden ağırlaştırılması gerektiğini, komisyonun ne düşündüğünü yayınlamak zorunda. Çünkü bunlar yayınlanmadığı sürece biz aramızda böyle sanki doçent adaylarına aynı yerlerden biz geçmemişiz gibi onları suçlayıcı konuşmalar yapabiliyoruz. Bu söylediğiniz bütün işlemleri ve bundan sonra söyleyeceğiniz bütün işlemlerle ilgili olarak eğer bunlar muhatapları tarafından bilinmezse hocalar kendileri arasında konuşuyor ve bir tür hocalık hali içinden konuşuyorlar olur. Bunun diğerleri tarafından yani adaylar tarafından bilinebilmesi için neden altı değil de sekize çıkarıldı? Bu sekiz optimum sayısının manası nedir? Bunun tarafları tarafından bilinmesi lazım. Neden şimdi hani ders kitabını -birazdan konuşacağız- hariç tutuyoruz. Bu hariçliğin manası nedir? Bunun açıklanması lazım. Yoksa böyle onlarca yüzlerce kişi doçent olmuş profesör olmuş, biz şimdi yeni gelecek olanlardan bir hata yapmak üzere olan grup olarak bahsediyoruz ki bunlar bizim meslektaşımız. Ben böyle bir şeyi hele de herhangi bir açıklama yapılmadan söylenmesinin doğru olduğu düşüncesinde değilim.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Yani önerin nedir? Şimdi gerekçeyi mi açıklayacağız ne yapacağız? Şimdi arkadaşlar ben konuşmamın başında da şunu söylemiştim, biz bu işi yapalı bir yıldan fazla oldu. Bütün üniversitelere ve İLDEK üyelerine gönderdik. Bakıp o zaman niye bir şey söylemediniz, niye bir şey demediniz?

Prof. Dr. Eser Köker:

Hocam resmi olarak bize sunulan yerde bu söyledikleriniz!

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Aynı resmiyet orada da var burada da var. Orada zaten Üniversiteler Arası Kurulun çalışmasında, komisyonun çalışmasında şu yok; “alın bunu sunun evet desinler” böyle bir çalışma yok. Kendimiz bu yöntemi yaptık. Diğerleri komisyonlar toplanıyorlar, yapıyorlar Üniversiteler Arası Kurula geliyor. Çünkü Üniversiteler Arası Kurulda herkes her şeyi söyleyebiliyor. Orada düzeltmeler yapılıyor. Anlatabiliyor muyum? Yani sistem bu tür çalışıyor, ama bizim şu anda yaptığımız bu çalışmayı hiç kimse yapmıyor. Bunu söyleyeyim. Şu anda benden ötürü hem orada hem burada olduğum için bu konuyu getirdik, bu konuları görüşelim dedik. Yani gündem maddesine gelmeyebilirdi de veya bu daha önceden çıkmış olabilirdi de.

Ama ben hep sizlere sordum. Kıbrıs’ta da toplantımız vardı Doğu Akdeniz Üniversitesinde yapıldı. O zaman gündem maddesini gördüm ve hemen hocalarıma yazdım,

aman dedim iki üç saat içinde bana görüşlerinizi bildirin, çıkıyor. Ama çıkmadı, tartışmalar oldu falan, bu güne kaldı. Yani bunu ben bir fırsat bilerek herkesin burada olduğu bir toplantıda hem bir bilgilendirme hem de görüşler varsa veya ne bileyim gereksiz bir şey olabilir değiştirelim diye. Nitekim bir takım maddelere geleceğiz. Yani o aşamayı töhmet altında bırakıyoruz da falan onlara girmeyelim isterseniz. Şu anda oraya girecek zamanımızda yok. Anlatabiliyor muyum? Gereksiz açıklama yapacak vaktimiz de yok. Çoktan çıkacaktı. Çıkmamış olan bir şeyi buraya getirdik. İsterseniz geçelim ondan sonra da dersiniz ki biz bunu kabul etmiyoruz eskisi olsun, eskisini yaparız. Geri alırız, nasıl alırız bilemiyorum ama! Evet, şimdi uluslararası yayın ve atıflar bir de şu var! Bunların bir kısmı zaten var olan şeyler. Biz hepsini değiştirmedik, ufak tefek değişiklikler yaptık, biraz daha iyileştirme yaptık. Bunların hepsi bizim, biliyorsunuz zaten bu maddelerin pek çoğunu biliyorsunuz. Şu andaki doçentlik jürilerinde uygulanan budur.

Evet, uluslararası yayın ve atıflar, adayın sunduğu eserlerden en az bir eserinin bu alandan olması zorunludur. Bu eserin internet ortamındaki hakemli dergilerde yayınlanmış olması yeterlidir. Şimdi burada özellikle bir sanırım onu biz yeni koyduk, öyle doçentlik jürileri var ki adayın alanı başka, yapmış olduğu çalışmalar başka! En az bir tane olsun dedik. Burada başa yeni teknolojik bir gelişmeyi de aldık ki o da başladı zaten yayınlanmaya “internet ortamındaki hakemi dergiler” bu yoktu. Yeni koyduk ve şu anda pek çok yerde hakemli dergiler yayınlanmaya başladı. Şimdi burada bir soru var; burada bir yıldız var gördüğünüz üzere ve bu yıldızın da aşağıdaki yani onun tanımını koymamışız. Şimdi bu çok önemli, ben sizden özellikle onu istiyorum, internet dergisinin tanımı yok, hakemi derginin var. Aynı nitelikte olabilir mi onu isterseniz tartışalım, o da önemli çünkü. Her internet dergisi hakemi dergi olabilecek mi? koşulları nedir? onları sanıyorum ki koymak lazım. Çünkü yeni bir şey bu. Şimdi bakın ben size bir şey göstereceğim buradan. Mesela internet ortamındaki dergilerin uluslararası alanda referans kabul edilmesi, hakemli olması, kurul üyelerinin hakemi dergilerde olduğu gibi tanınmış iletişimcilerden meydana gelmesi gerekir diye bir açıklamamız var. Şimdi tamam diyorsunuz o zaman baştan niye cevap vermediniz. Şimdi şu anda bir fırsat var, bunu beğenmediyseniz hemen önerilerinizi getirin koyalım. Anlatabiliyor muyum? Çünkü bunun tanımı hiçbir yerde yok.

Prof. Dr. Ümit Atabek

Yaşar Üniversitesi

Hocam bu konu bir önceki toplantıda da konuşulmuştu hatırlarsanız ve denmişti ki yani ben demiştim ki internet için ayrı bir tanımlamaya gerek yok zaten üniversite kurulunun genel kurallar çerçevesinde bir yayının internet ortamında yayınlanmasıyla basılı olarak yayınlanması arasında akademik nitelikler açısından her hangi bir kıstas farkı yok. Dolayısıyla bir dergi hakemli olarak nasıl basılıyorsa, hangi statüye tabi ise, orada da tabidir. Yani burada bizim ayrıca iletişim alanı olarak internette yayınlanan akademik dergi tanımı yapmamız sakıncalı. O da zaten daha önceden devam eden bir şey. Onu değiştirmeye cesaret edebilir miyiz bilemiyorum.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Bakın onu ben size göstereyim. Şurada hatta bu tanım üzerinde baya tartıştık. Niye? Bir doçentlik şeyi iki yıl olsun, bir diğeri üç yıl yayınlanmış olması lazım diyor, ötekisi bilmem beş kişiden olsun, üç kişiden olsun! Çok farklı tanımlar var. Ümit Atabek, bir şey diyeceğim! Üniversiteler Arası Kurulda ben söyledim. “Kusura bakmayın” dedim yani buradaki hakem dergi tanımının tek olması lazım. Herkes ayrı ayrı şeyler söylüyor. Bunun üzerine bu tanımlarla ilgili gönderdiler ve şöyle bir şey yapıldı. Bakın;

“Ulusal hakemli dergi, editörü en az beş değişik üniversitenin öğretim üyelerinden oluşmuş danışmanlar grubu olan bilimsel, sanatsal, özgün araştırma makaleleri yayımlayan, yılda en az iki kez yayımlanan ve son beş yılda düzenli olarak basılıp dağıtımı yapılmış üniversite kütüphanelerinde eleştirilebilir olan vergi...”

Şimdi bu internete uymaz ama. Bunun farklı olması lazım, aynı olamaz. Şimdi kütüphanelere ulaşan dergi diye olmaz, çünkü elektronik ortamda zaten.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Neden olmasın? Zaten kütüphaneler üye oluyor veri tabanlarına.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Yani şu mu olabilir; “evet” diyorsanız o zaman o tanımı alalım, doğru. O zaman şunu mu diyeceğiz; elektronik ortamda beş yıldan beri yayımlanmış olma olabilir mi ya da iki yıl yayınlanmış olabilir mi? Şimdi bunlar uyarsa tamam yani benim herhangi bir ön yargım yok. Tamamen sizler evet diyorsanız yapabiliriz. “Evet” diyorsanız aynen benim o zaman diyelim ki internet için de biz bunları öneriyoruz. Çünkü açık söyleyeyim öneren yok başka. Diğerlerine baktım ben, ne tanımı var ne de internet ortamını belki bir eğitim komisyonu önermiş olabilir ama diğerlerinde pek görmedim. Evet, ne dersiniz? Şimdi bir sona gelmiş olduk, ulusal hakemli dergi tanımını bu şekilde olmasına siz evet diyor musunuz? Mesela, beş yıl bana fazla gibi geldi! Yani rüştlüğü ispat etmişse, yılda iki kez yayınlıyorsa, iki sene oluyorsa veya üç sene oluyorsa altı sayı yayınlanmış olur. Altı sayı yayınlandığı zaman rüştlüğü ispat eder mi bir hakemli dergi? Eder herhalde! Ama bu benim kendi düşüncem.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Bir de hocam şimdi bu tür dergilerde diyelim ki beş yıl koyuyorsunuz, beş yıldan sonraki yayınlar sayılıyor, ondan önceki yayınlar sayılmıyor. Hâlbuki o dergiyi beş yıl sonra iyi bir dergi haline getiren onun ilk sayılarında yayımlanan yazılardır. Dolayısıyla bence internet eğer başladıysa onları da desteklemek için biz yıl sınırı koymayalım. Diyelim ki yılda en az iki kere internette yayımlanmakta olan işte üst tarafı editörü belli olan, özgün makaleler araştırmalar yayımlayan dergiler, hakemli internet dergisi sayılır. Yani yıl koymayalım çünkü o zaman bu dergileri öldürmüş oluruz biz.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Bir iki arkadaşımız tutanak tutsun o notları alıp biz yarın vereceğiz. Ben burada yazıp da hepsini yapamam. Genç olan veya kendini genç hisseden raportör arkadaşlarımız veya İLDEK komite olarak yapsın bu işi. Son bir görev olarak!

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Hocam bu maddeyle ilgili ben bir şey sormak istiyorum bir sözcükle ilgili. Burada demin okuduğunuz yerde “adayın sunduğu eserlerden en az bir eserinin bu alandan olması” diyorsunuz, buradaki “bu alandan” lafı daha önce sıraladığınız başvuru alanı mı?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Başvuru alanı demektir.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Peki, o zaman şiddetle itirazım var. Bir tek alan eseriyle o alandan doçentlik veriyorsak bu işi bırakalım hocam.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Ama bir dakika! Diğer maddeler var yalnız. Diğer maddeleri ayırın.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Ne olursa olsun! Ben size bir örnek söyleyeyim. Varsayın ki ben nedir yakın alanlardan bir tanesi –hayır halk ve ilişkiler değil- ben halkla ilişkilerden başvurdum, ama psikolojiden asıl bütün eserlerim. Niye gidip psikolojiden başvurmuyorum da doçentliğe halkla ilişkilerden başvuruyorum? Bir tane halkla ilişkiler makalesinden. Oradaki o alan lafının başvurduğu doçentlik alanının olmadığı, yani burada bir yanlışlık var. Sadece “uluslararası yayın ve atıflar” la ilgili bir olduğudur.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi uluslararası yayınlar için konuşuyoruz. Ahmet Tolungüç bir dakika uluslararası yayın için konuşuyoruz.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Ne ile konuşursanız konuşun hocam. Eğer alan dersseniz oraya gidiyor. Buradaki alan lafından kastınız uluslararası yayın ve atıflar bölümü ise yani şuradaki sekiz maddelik bir şey ise o zaman alan lafını kaldırın. Çünkü doçentlik alanları şuradaki listedir.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Ahmet Tolungüç, bir dakika! Uluslararası yayın ve atıflarda diyoruz. En an bir tanesi öyle olacak diyoruz. Uluslararası yayın alanları, başvuru yayın alanları olacak. Diğerleri ayrı ama diğerleri zaten var.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

O alan değil hocam! Doçentlik başvuru alanı dediğiniz; şuradan bin yüz bir ile başlatıp iki sayfa devam eden doçentlik başvuru alanları listesidir.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Aşağıdaki maddelerden olabiliyor. Arkadaşlar bir şeyi açıklayayım izin verirsiniz! Bu birinci madde, ikinci madde “ulusal yayınlar“ var. Zaten bizim Türkiye’de doçentlikte başvurular ulusal yayınlardan giriyor. Ötekiler çok az. Şimdi diyoruz ki bakın çok var böyle. Başka alanlardan yapmışlar uluslararası yayın diye veriyor, o da puan alıyor. Biz de diyoruz ki bir tanesi en azından bizim başvurduğumuz alandan olsun. Uluslararası yayın olarak diyoruz bunu. Uluslararası yayın bu. Diğerlerinden alıyor zaten. Bir sürü madde var.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Peki, güzel hocam! Alandan başvuranın doçentlik başvurusunun reddedilmesi durumu fiilen ortadan kalkıyor mu? Yani herhangi bir kişi diyelim ki demin verdiğimiz örnek...

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Bulundurulacak. Şimdiye kadar yoktu böyle bir şey, ama şu durumda uluslararası yayınları varsa bir tanesi mutlaka alandan olacak. Bu durum da var. Daha geçmedi o. Geçecek.

Prof. Dr. Peyami Çelikcan

Maltepe Üniversitesi

Şimdi hocam aslında oradaki kastedilen bu kapsamda bu sekiz madde içerisinde alanla ilgisi yok. Zaten çalışmaların alanla ilgili olması lazımdır. O yüzden “bu kapsamda” demek gerek.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Yok, ama öyle demiyor. Hocam diyor ki, uluslararası yayınınız olacaksa başka alanlardan yayınlarınızı buraya koymayın diyor.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Hayır hayır! Ümit Atabek, koy diyor. Onlar puan alacak, ama en az bir tane olacak burada.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Eğer öyle söylüyorsa ben de ona itiraz ediyorum diyorum.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Arkadaşlar Ahmet Tolungüç’ün önermiş olduğu konuya “evet” diyorsanız değiştirelim. Herkese soruyorum, ondan sonra şöyle böyle demeyin. Bu kapsam daha muğlâk gibi geldi Ahmet Tolungüç.

Prof. Dr. Peyami Çelikcan:

Hocam bu izin verirsiniz. Şimdi burada aslında bir ön koşul getiriyor düzenleme. Bu uluslararası yayın ve atıflar kapsamında adayın mutlaka bir tane çalışması olması lazım müracaat edebilmesi için. İşte ama hocam o biraz sizin öznel yorumunuz oluyor. Madde onu içermiyor aslında. Madde ön koşul getiriyor, mutlaka uluslararası yayının olması gerekiyor. Sekiz maddeden birine girecek çalışması olmayan başvuru dahi yapamayacak hale geliyor.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Ama o zaman o yukarıdaki yüz on beşin altına girmesi gerekiyor. Oradan parantez içinden çıkıp ilk başta da genel koşulları girmesi lazım.

Prof. Dr. Peyami Çelikcan:

Ama işte ulusal yayında da bir başka ön koşul var, doçentlik takdim tezi meselesi var. Yani hem uluslararası hem de ulusalda biz birer ön koşul koyuyoruz. Aday bir uluslararası bir yayın yapacak ikincisi de doçentlik takdim tezi hazırlayacak. Bu iki koşulu yerine getirmeyen puanı ne olursa olsun başvuramayacak hale geliyor bu düzenlemeyle. Onu söylemeye çalışıyor yani maksadı o diyorum ben. Dolayısıyla hocam benim somut önerim şu;

“Uluslararası yayın ve atıflar parantez açıyoruz adayın sunduğu eserlerden en az bir eserinin bu kapsamda olması zorunludur. Bu eserin internet ortamındaki hakemli dergilerde yayımlanmış olması da yeterlidir” yıldızı da kaldırıp parantezi kapatalım. Budur hocam yani.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Ne dersiniz komisyon olarak bilemiyorum! Haluk Gürgen Bey ne diyorsunuz?

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Bir tek atıf bile yeter. Bir eseri olması bile gerekmez. Sekizinci madde diyor ki atıfa puan veriyorum ve bu kapsamdadır. Herhangi bir yerden bir atıf var ona yabancı gelmez. Uluslararası atıf var, tamam.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Peki, ulusal olduğu takdirde atıf olduğu zaman kabul edecek mi uluslararası atıf? Komisyon üyesi Suat Gezgin Hocam siz ne diyorsunuz? Bu alanda olmaz, peki bu kapsamda olması mı? Ne fark ediyor. Ben alanla kapsamda çok fazla bir fark görmedim.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Hocam alan dediğiniz şey biraz önce doçentlik başvuru alanları diye siz saydınız. 1115 iletişim çalışmaları, 1142 uygulama, bu alanda dediğiniz zaman diyelim ki psikoloji ya da mühendislik alanına 88 puanla gelen bir adam bir tane iletişim yayınıyla iletişim doçenti oluyor anlamına geliyor.

Prof. Dr. Aysel Aziz: Ama diğer maddeler var. Ulusal yayınlar falan var.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Ne var hocam orada koşul yok ki! Ben size oradan 88 tane puan getirdim. Ama iletişimden başvurma hakkım doğuyor.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Ama bu kapsamda yapacaksak o zaman Romen rakamı olan 1'in altına değil normal 1'in altına koymamız gerekecek.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Evet, bende şimdi açıkçası çok fazla bir şey yapamıyorum. “Bu kapsamda” ama kapsam daha muğlak gibi geliyor. “Ne demek kapsam?” diyecekler. Oraya da çeksen olur buraya da çeksen olur!

Prof. Dr. Hülya Yengin
İstanbul Aydın Üniversitesi

Hocam ben bir örnek verebilir miyim? Ahmet Tolungüç Hoca haklı! Neden? Çünkü geçen yıl biz bir doçentlik jüri üyesiydik, doçentlik için bir aday başvurmuştu. Eğitim tamamıyla her şey eğitim ama başvurabiliyor. Şimdi burada en az bir tane eseri olursa, yani o zaman tamamıyla hukuki açıdan onu haklı çıkarıyoruz. Mahkemeye de gitse eğitimden çalışmışsınız siz bugüne kadar neden iletişimden girdiniz. Neden bu konuda başvuruda bulunuyorsunuz diye geri çevirme hakkımız var. Ama bu türlü olursa hukuki açıdan hak doğuyor. Böyle de bir durumu var.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Yalnız bir şeyi gözden geçiriyorsunuz. Ulusal yayınlar var, alttaki diğer maddeler var. Onların yerine getirilmesi lazım. Bu sadece bir koşul, uluslararası düzeydeki bir koşul. Diğerlerini niye unutuyorsunuz? Onlardan da puan alması lazım. Zorunlu koşul getirdik, alandan ilgili ampirik alan çalışması yapacak. Bunları unutuyorsunuz. Daha var. İsterseniz takılmayalım sonra dönelim.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Ben takılıyorum hocam. Ben takılıyorum çünkü en az dört ya da beş doçentlik sınavında bu benim başıma geldi. Geliyor bu.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi isterseniz diğerlerini de görelim. Ahmet Tolungüç, bir gidelim ondan sonra görüşürüz. Buradayız zaten daha. Hem de biraz daha düşünürsünüz, bir bakarız. Maddeleri okumuyorum, şimdi bunları biliyorsunuz zaten 3 puan 2 puan, ansiklopedi de dâhil 3 puan falan. Mesela ilgili alanda önde gelen uluslararası yayınevi tarafından yayınlanan kitapta bölüm ansiklopedisi de dâhil 3 puan alıyorsun. Aslında puanlar çok yüksek burada. Bana göre yüksek geliyor ama uluslararası olduğu için YÖK buna pirim veriyor, Üniversiteler Arası Kurul prim veriyor. Evet, şimdi bunları görüyorsunuz, bir madde varsa yapalım orada. Ötekine tekrar döneceğiz. Herhangi bir şey var mı bu sekiz madde içinde arkadaşlar. 1'den 8'e kadar olan puan durumlarıyla ilgili size ters gelen değişelim bu yüksek bu alçak dediğiniz bir husus var mı? Değiştiriyoruz şimdi hakkımız var. O anlamda diyorum. Şunu der misiniz, mesela Benim kafama takılmıştı! Ansiklopedi maddesiyle ilgili bir madde yazıyor 60 puan alıyor. Uluslararası olduğu için. Buna karşılık mesela ders kitabı yazıyor, kitaptan puan alamıyor. Yani öyle bir çelişkidir. Ama çelişki derken, bu bir devlet politikasıdır açıkçası. İlla olmazsa olmaz uluslararası düzeyde yayınlar olsun, herkesin işte atıfta bulunacağı diye bir yerde bu YÖK'ün politikası veya devletin politikasıdır. Evet, bir arkadaşımız, siz buyurun! Bir kendinizi tanıtır mısınız? Hamza Çakır Hocama ben şunu söylemiştim ama galiba o gözden kaçtı. Yeni arkadaşlarımızın kendini tanıtması, ötekilerin de tanınması iyi olur. Şimdi herkes beni tanıdı, herhalde ben Aysel AZİZ. Tanımayan arkadaşlarımız var, yeni arkadaşlarımız var. Gümüşhane'den gelen arkadaşlarımız var, Beykent'ten gelen arkadaşınız var, bir kısmını tanıyorum, bir kısmını ben de tanıyorum.

Siz nereden? Hacettepe'den. Mesela yeni arkadaşımız bakın! Tanımıyorum ben kusura bakmayın ama burada kabahat kimin? Ev sahibimizde! Ben dedim ki ev sahibimize, ilk önce

tanıtım yap. Ama o öğleden sonra dedi. Galiba konuya acele girdik o yüzden. Konuşmaya başlamadan önce yapılması lazım haklısınız. Yani diğerlerinin de tanıtılması açısından hocam. Çünkü yeni gelenler bizleri tanımıyorlar. Bir kaynaşma önce kendi aramızda olması gerekirdi. Gerçi şunlar var –yaka kartını göstererek- teşekkür ederiz, bunları okuyarak birbirimizi tanıyoruz. Evet buyurun!

Doç. Dr. Hasan AKBULUT :

Hocam ben tekrar Ahmet Tolungüç Hocanın işaret ettiği şeye dönmek istiyorum. Şöyle bir öneride bulunacağım; şu ifade olsa acaba daha mı net olur? “Adayın doçentliğe başvurabilmesi için uluslararası hakemli dergilerde yayımlanmış ya da internet ortamında yayımlanmış bir çalışmasının yayımlanması zorunludur.” gibi bir ifade!

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Yayımlanmış olması!

Doç. Dr. Hasan AKBULUT:

Evet, “en az bir yayının olması zorunludur” diye bir ifade koyarsak sanıyorum oradaki alan, kapsam gibi sözcükler kafa karıştırıcı olmaz.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Olabilir yani düzenleyin yapalım. Evet, Serra GÖRPE

Prof. Dr. Serra GÖRPE
Lefke Avrupa Üniversitesi

Şimdi ben maalesef ne kadar çok dinledikçe daha zihnim açılacağına kafam daha da karışıyor. Ben şimdi bu metne baktığımda şöyle bir yorumlama yapıyorum; kendimden örnek vereyim benin alt eğitimim psikoloji olsun, ama doçentliğe farz edelim ki halkla ilişkilerden giriyorum. Bütün uluslararası yayınlarım psikoloji üzerine olup da bir tane halkla ilişkilerle doçentlik alanına girme durumum bununla denk oluyor.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Hayır olmuyor. Çünkü aşağıda ulusal çalışmalarınız ve takdim teziniz var. Onu yapmanız gerekiyor alanla ilgili. Onun için diyorum ki buraya takılmayalım, hepsini bir görelim ondan sonra tekrar gelelim olmaz mı? Bir bakalım ondan sonra. Siz buna takıldınız. Zannediyorsunuz ki bir maddeyle, değil bu uluslararası bir düzey... Hepsini görelim ondan sonra.

Prof. Dr. Asaf Varol:

Bakın orada iki defa “eserde” ifadesi kullanmışsınız. Bakın “sunduğu eserlerden en az bir eserden”, cümle olarak da kulağa hoş gelmiyor. “Adayın sunduğu eserlerden en az bir tanesinin müracaat ettiği bilim dalından olması zorunludur” dersek mesele çözülür.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Aynı şey zaten! Doğru, daha açık! Arkadaşlar izin verirseniz ben geçiyorum bunları, daha sonra dönelim olmaz mı?

Prof. Dr. Melda Cinman ŞİMŞEK:

Çok özür diliyorum, dayanamadım hocam. Adayın sunduğu eserlerden birinin uluslararası olması zorunludur değil mi? Yani sadece “bu alandan” yerine uluslararası konursa sanırım mesele halloluyor öyle mi?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Hayır hayır değil! Uluslararası yayınlanmış olması, uluslararası olması değil. Konu; uluslararası yayın olmasıdır.

Prof. Dr. Melda Cinman ŞİMŞEK:

Yani hocanın da dediği, itiraz ettiği nokta da bu zaten. Hocamın söylediğine itiraz ediyor, öyle değil mi?

Prof. Dr. Peyami Çelikcan:

Sayın hocam, izninizle ben bir müdahalede bulunabilir miyim? Şimdi hocam aslında burada iki farklı yaklaşım var. Şimdi hocam burada iki farklı yaklaşım var. Yani aynı şeyi söylüyormuşuz gibi duruyoruz, ama iki farklı temelde yaklaşım söz konusu. Burada istenen başvuru alanlı ile ilgili bir düzenleme değil bu, yayının niteliği ile ilgili bir düzenleme. Yani kapsamıyla ilgili, uluslararası düzeyde bir tane yayın olması gerekiyor. “Adayın sunduğu eserlerden en az bir tanesinin bu kapsamda olması zorunludur” bu kadar basit hocam ya niye uzatıyoruz bunu? Bunun doçentlik başvuru alanlarıyla tanımlanması sakıncalı bir durum.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Yani şuradaki şu maddeyi mi diyorsunuz “bu alandan” yerine...

Prof. Dr. Peyami Çelikcan:

“Bu kapsamda” olacak. Bu kadar.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Evet diyorsanız değiştiriyoruz. Komisyon üyeleri ne diyorsunuz? “Evet” diyorsunuz! “Bu kapsamda” olması yeterlidir mi diyorsunuz? Oldu mu arkadaşlar?

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Hocam bir şeyi açıklığa kavuşturalım o zaman. Komisyonun en az iki üyesi buradaysa, bu kapsamdan sadece sekiz maddenin hepsini mi kapsıyoruz? Yani ansiklopedi maddesi veya...

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Evet, hepsini kapsıyor. Arkadaşlar bunu sevk ediyorum, haberiniz olsun. Yalnız bunun altını çizelim ki ben orada açıklayacağım bunu. Kelime olarak açıklayacağım, orada tartışmayız umarım.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Atfı da saymıyoruz değil mi hocam?

Prof. Dr. Peyami Çelikcan:

Atıf eser değildir hocam, o bakımdan buna girmiyor. Sadece puan alıyor.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Evet, arkadaşlar alttaki sekiz maddede bir probleminiz var mı?

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Hocam orada itiraz anlamında değil ama bir noktaya dikkatinizi çekerim. Bu düzeyi yükseltme kaygısıyla yola çıkıp bu puanları yükseltiyoruz ondan sonra da ne olduğu belirsiz - bu bizim alanla yani iletişimle ilgili değil üniversiteler arası bütün doçentlik başvuru alanlarıyla ilgili “ilgili alanda önde gelen uluslararası yayınevi”, bunu bana tanımlar mısınız? Malta’daki bir yayınevi kapsamda mıdır değil midir? Oxford mu olmalıdır?

Şimdi o zaman bu tür tanımlamalarla yola çıkarsak netice itibari ile olan şudur; biz burada sözcüklerin üzerinde istediğimiz kadar tartışalım sonuç itibari ile basılı malzeme getiren herkes, her eser, her uluslararası yayın; puan almaya aday yayınlardır. Dolayısıyla bunu sekiz değil de on sekiz yapsanız nafiledir. Dolayısıyla Üniversiteler Arası Kurula bir öneridir. Bu YÖK değişikliğinde gündeme gelecek muhtemelen, bu kadar büyük ve kapsamlı bir doçentlik işleminin Uluslar Arası Kurul, YÖK hiç kimse altından kalkamaz bunun üniversiteleri terk etsinler, tekrar eski sisteme dönsünler. Benim önerim bu.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Evet, bir gazetecilik açısından en önemli haber bu işte! Yani ben öyle algıladım. Evet, şimdi senin söylediğin çok radikalist! Senle aynı fikirdeyim o anlamda söyleyeyim. Şimdi arkadaşlar çok doğru, tanınmış ulusal yayınevi ne demek? Yani Mardin'deki bir yayınevi tanınmış mı değil mi? İstanbul'un kıyıdaki bir mahallesindeki yayınevi tanınmış mı değil mi? Şimdi arkadaşlar burada da şu var; bu sadece başvuru için önemli koşullar. Jüriler var, aslında jüriler değerlendirecektir içeriğini. Bence basılması, şu veya bu matbaada olması değil de içeriği önemli. Onun için yani jürileri de unutmayalım. Yani her şeyi biz dikta ettirmiyoruz, jüriler var, sizler varsınız.

Prof. Dr. Eser Köker:

Biz de okumaktan yıldı. Önümüze gelen şeylerin bir denetimden geçerek gelmesini istiyoruz. Eğer tanınmış ulusal yayınevine kriterler belirlemeyecekse, bu komisyon ne yapacak hocam? Yani kuruluş yılı dağıtım ve satış alanı, yıllık basılan kitap sayısı, editör yapısı ile ilgili olarak bir takım kriterleri saptanması ve o kriterlerin bulunması lazım. Ayrıca hocam biz bunları size yani bu konuyla ilgili çalışan komisyona bir rapor halinde 8 Haziran 2010 tarihinde sunduk. Bütün itirazlarımız yazılı olarak size rektörlük marifetiyle ulaştırılmış olması gerekir. Bizden yazılı çıkış tarihi Haziranın 8'i. Teker teker her maddenin açıklamasıyla ilgili özellikle çalışma alanlarıyla ilgili...

Hocam bizimki sadece ve sadece geçen sene dekanlar toplantısından sonra sizin isteğiniz üzerine hazırlanmış rapordur. O raporda bütün bilim alanlarıyla ilgili öyle şeyler var ki bu bilim alanları orada durduğu sürece kimseyi inandıramayız bu iş ciddi yapılıyor diye. Yani bir siyasi iletişim var, bir de siyasal iletişim var hocam aynı cetvel üzerinde, dikkatinizi çekerim. Bütün bunları tespit ettik, hiçbir yeni alana izin verilmiyor. Kitle iletişimi duruyor, iletişim etnografisi yok mesela.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Ancak bunlar kabul edildi. Fazlasını kabul etmiyorlar. Şimdi bunları Eser Köker, adım adım gidiyoruz. Hepsi birden çok radikal değişiklikler kabul edilmiyor açıkçası. Sadece biz değiliz orada 150 tane üniversite var. 150'yi 2 ile çarparsan 300 tane üniversite temsilcisi var. Yani biz, bizim alanımızın bir kısmını toparlayabildik. Hatta bizim alanımız da yoktu biliyorsunuz, biraz evvel anlattım. İlk kez iletişime özgü birtakım maddeler koyduk. Yoktu böyle bir şey. Ben öteki kuralları hatırlamıyorum. Belki unutmuş olabilirim. Haluk Gürgen, geldi mi sana öyle bir belge? Böyle bir belge bize gelmedi. Üniversiteler arası kurula gitmiş olabilir eğer rektörlük kanalı ile gönderilmişse. Ama sen direk bana mı gönderdin?

Prof. Dr. Eser Köker:

Hocam tanınmış yayınevinin kriterlerini siz buraya yazmıyor muydunuz? Ya da yazmayacak mıyız?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Yok yazmayacağız. Onlar var işte orada. Herhalde var. Sadece benim dikkat etmenizi istediğim, hakemli dergilerin tanımları farklıydı onları söyledik. Ama yarın bunu gündeme

getiririm “böyle tanımlarınız var mı” diye. Bize gelenlerde yok yalnız onu da söyleyeyim. Evet, bunu söylediğin iyi oldu bir arkadaşımız bunu not alabilir mi? Bu uluslararası yayınevleri ile ilgili.

Prof. Dr. Eser Köker:

Ödüllerle ilgili de aynı problem var hocam. Ödülün niteliğinin tanımlanmış olması gerekiyor.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Tamam, bakalım ona. Şimdi arkadaşlar ulusal yayın var. Ulusal yayınlarda zorunlu koşul; bu yeni bizim getirdiğimiz bir madde.

”Başvuru alanıyla ilgili özgün çalışma, bir araştırmaya dayalı, kuramsal, ampirik, özgün doçentlik doktora tezi basılma şartı aranmamaktadır”

ve bu üç puandır. Şimdi bu yeni bir maddedir. Bu YÖK öncesi benim doçent olduğum zamandaki veya ondan önceki zamandaki uygulanan bir yöntem ve bana göre –diğer arkadaşlarımız da aynı fikirdeler- bu sistemde özgün çalışmalar daha fazla ortaya çıkıyordu. Hem tek yazarlı çıkıyordu hem de özgün yani kuramsal da olabilir muhakkak ki ama özellikle sosyal bilimlerde, iletişim alanında kuramsaldan çok öyle kuramsallar var ki son derece de başarılı olabilir ama daha çok ampirik alan çalışması isteniyor. Yani bu maddeyle öyle bir görüş getirdik. Ben mesela doçentlik jürisinde olsam ampirik olanı tercih ederim veya çok iyi kuramsal ararım. Bu da jürinin işidir, hangisine karar verirse!

Bu madde de tamam mı arkadaşlar? Bu yeni bir madde ve bizim koymuş olduğumuz bir madde. Son derece önemli olacağını düşünüyorum. Bir de şu var arkadaşlar, bunlar baktık ki işlemiyor tekrar değişir. O da bir dört beş sene alır değişmesi. Kolay değişmiyor çünkü.

Prof. Dr. Peyami Çelikan:

Hocam ben bu maddeyle ilgili şöyle bir endişe taşıyorum; şimdi bu maddenin konması önemli ve iyi bir girişim diye düşünüyorum. Ancak şimdi buna üç puan vermek bir önceki kategoride mesela uluslararası ansiklopedideki maddeye de üç puan veriliyor, endeksli bir dergideki bir makaleye de dört puan veriliyor. Ama aday, zorunlu olarak bir doçentlik takdim tezi hazırlıyor. Bunun puanı da üç. Niye buna az puan veriyoruz? Çünkü bu uluslararası düzeyde bir çalışma ya da işte yayınlanmamış özgün bir çalışma olmuyor. Hâlbuki bu, bu işin temeli olması gerekir diye düşünüyorum ve bu üç puan meselesinin de yapılan çalışmaların kapsamıyla karşılaştırdığımızda ve diğer puanlarla da karşılaştırdığımızda çok düşük olduğunu düşünüyorum. Yani bunun en azından dört beş puan olması gerekir ya da öbürlerinin düşürülmesi gerekir.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Yalnız o zaman şöyle bir şey olacak, uluslararası bir tane dört puan, bir de bu dört puan, bitti.

Prof. Dr. Peyami Çelikcan:

İşte kendi içinde bir düzene tabi tutulması lazım. Şimdi bakın hocam şöyle bir şey yapmış oluyoruz; çıtayı yükseltelim derken bu düzenlemeye de şöyle bir düzenleme geliyor. Şimdi doçentlik takdim tezi yazmak sizin malumunuz olduğu üzere kolay bir şey değil. Şimdi bu yarın oylanacak ve kabul edilecek. Bu şu demek; önümüzdeki dönem doçentliğe başvuran arkadaşlarımız bu koşulu yerine getirecekler. Önlerinde ne kadar zaman var? Yedi sekiz aylık bir zaman var. Ee, şimdi bu kadar süre içerisinde biz bir doçentlik takdim tezi şartı/ ön koşulu getiriyoruz.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Hemen uygulanmıyor yalnız, onu söyleyeyim. Mesela diyecek ki Eylül ayından sonra başvuranlar için veya bir sene sonra falan denecek.

Prof. Dr. Peyami Çelikcan:

İşte ben de onu kastediyorum. Eylül ayındaki başvurular bunun üzerine olacak.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Doğru! Peki, önerin nedir çok hızlı bir şekilde söylerseniz! Arkadaşlar öneri şu; üç değil dört olsun. Ben varım, “evet” dersiniz dört olacak.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Bir anlamı yok ki yükseltmenin. Çünkü zaten sekiz puan. Oradan üç aldı, dört aldı bir önemi yok yani zaten asgari şartı dolduruyor. Kişiyi değerlendirmek açısından diyorsanız hiç fark etmez. O zaman yukarıyı on puana çıkaralım orayı da beş puana çıkaralım.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Arkadaşlar dört puan önerisine evet diyorsanız dört yapıyorum. Özgün çalışma yapıyoruz burada.

Prof. Dr. Peyami Çelikcan:

Hocam benim derdim, puanı yükseltmekten ziyade burada bir dengesizlik var. Yani bu dengesizlik, yapılan iş ve verilen puan arasındaki bir dengesizliktir.

Prof. Dr. Süleyman İRVAN:

Asgari koşul ise eğer puansızda olabilir, bu doçentlik takdim tezi. Zaten puan alması gerekmez.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Muhterem hocam, bir şeyi açıklamanızı istirham ediyorum sizden. Doçentlik takdim tezi dediğiniz şey, bana 12 Eylül yani YÖK öncesini hatırlatıyor. Doçentlikten üniversitedeyken üniversitelerde bir jüri kuruluyordu, doçent adayı bir tez hazırlıyordu. Bunu

savunuyordu, kabul görüyordu, deneme dersine giriyordu falan filan sonra doçent oluyordu değil mi? Şimdi bana, burada koymuş olduğunuz doçentlik takdim tezinin kime takdim edileceğini bir söyler misiniz? Hangi aşamada ve kime?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Jüriye başvuruyor. Seçecek olan jüriye. Dergiler, yazılar nereye gidiyor? Bu soruyu neden sordun onu anlamadım.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Peki, ikinci maddenin altında doçentlik takdim tezinin üç numarada yer alan tanınmış ulusal yayınevleri tarafından yayımlanan kitaptan farkının ne olabileceğini, bunun ikisinin birbirinden nasıl ayrılabilceğini bir açıklar mısınız? Ben bir kitap yazdım, çok da tumturaklı bir kitap, bunun adına da doçentlik takdim tezi dedim. Ee, o zaman burada kitap varken, özgün bir kitap, akademik bir kitap varken doçentlik takdim tezi diye tanımlanan bir yayının konmasının manası ne?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

İzin verirsen açıklayayım. Şimdi bu tanınmış ulusal yayınevi tarafından olamayabilir. Başka dergiler alır, uluslararası alır, şu bu alır puanları doldurur. Biz burada diyoruz ki özgün bir çalışma yapacaksın. Buna da dört puan, üç puan veriyoruz. Çok farklı şeyler. Bu alttaki maddelerin hepsi olacak değil ki. Ama burada bakın zorunlu koşul diyoruz. Bu açık. Evet, sadece puan için ben konuşmacı istiyorum. Buyurun! İsminiz pardon!

Suavi AYDIN benim adım. Şunu soracağım, örneğin kitabı tez olarak da takdim edebilir mi aday?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Tabi tabi, olabilir. Eğer özgün çalışma oysa öyle yapacaktır.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

O zaman hocam benim de söylediğim tam o. Doçentlik takdim tezi gibi çok spesifik bir şeye gönderme yapmaktansa “araştırmaya dayalı özgün eser” deyin bitsin.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

İlgili özgün çalışma diyor burada. Var burada, özgün çalışma diyoruz. Zorunlu koşulu bir daha okuyorum arkadaşlar.

“Zorunlu koşul, başvuru alanıyla ilgili özgün çalışma” diyoruz. Şimdi, Ahmet Tolungüç’ün söylediği mantıklı. Diyor ki, “yayımlanmış yayın evi tarafında”, yayımlanmamış yayınevi diyoruz buna. Yani yayımlama şart değil. Belki orada bir fark var.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Hocam boş verin, unuttun onları. Bütün söylediklerimi geri aldım sadece şu “doçentlik takdim tezi” lafını çıkartın. Yok, öyle bir şey çünkü! Başlıca araştırmaya hiçbir itirazım yok. Buna dönülmesinden yanayım ama olmayan bir şeyi de onun gibi takdim etmeyelim. O lafı çıkartalım oradan. Doçentlik takdim tezi değil çünkü.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Ya bir dakika çok özür diliyorum Ahmet Tolungüç bir şey söyleyeyim. Ben bu usulle olmuşum ve takdim teziydi, jüriye veriyorduk yine. Nereye verecektim ki başka? Üniversiteye başvuruyorduk o zaman, üniversitede jüri kuruluyordu.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Nerede yapıyordunuz bunu? Jüriye gönderilen dosyalarda klasörlerde değil.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Bir dakika karıştırdın özür dilerim. Benim mesela Toplumsallaşma ve Kitleli İletişim kitabım ampirik çalışmadır ve takdim tezidir. Bunların hepsi o günkü kurallara göre yapıldı, üniversiteye verildi, üniversitede jüriler kuruldu ve onlar değerlendirdiler bu kadar. Yani başka takdim etmiyorsunuz. Ha bir de deneme dersi vardı o ayrı. Üstelik de deneme dersi bunun dışındaydı. Bu konuda olmaması lazımdı. Takdim teziydi adı ama taktınsa sen onu çıkaralım. Seni kıracağımıza takdim tezini kiralım. Evet, arkadaşlar şimdi üç puan meselesi vardı, onu dört yapalım.

Prof. Dr. Önder Barlı:

Puan bence yeterlidir. Oturmuş burada çünkü uluslararası yayın yapmak bir insanın iki üç yılını alıyor. Bunların arasında bir fark olması lazımdır.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Üç puan kalıyor mu arkadaşlar? Üç puan diyenler yani var olanı kabul edenler! Çoğunluk kabul ediyor. Peki, teşekkür ediyorum. Vaktimiz daralıyor haklısınız. O zaman bu yine üç kalıyor değil mi?

Evet, “ulusal hakemi dergilerde yayımlanmış tam makale, aynı dergide yayımlanan en fazla üç makale”, şimdi bunu biz getirmediğimiz, vardı zaten galiba bu değil mi? Yani hep aynı dergide sürekli yapmak yerine farklı dergilerde olması. Tanınmış ulusal yayınevleri tarafından yayımlanana kitap iki puan, burada tanımlanmış ulusal yayınevleri kavramını şu anda Eser Köker yok ama sanıyorum ki öyle bir tanım getireceklerdir. Aynı düşüncüyü ben de taşıyorum çünkü. Buyurun!

Prof. Dr. Suavi AYDIN:

Bitirme tezine üç puan veriyorsak ve kitabı da doçentlik takdim tezi yerine kabul ediyorsak onun da üç puan olması lazım. Şimdi makaleye üç puan verip kitaba iki puan vermek olmaz yani.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Ama özgün bir çalışma olmayabilir farklı bir şey de olabilir. Eğer öyleyse o maddeden versin, özgün çalışmam budur desin. O anlamda. Çünkü çok kitap var böyle. O kadar çok kitap çıkıyor. Evet, onu geçiyorum arkadaşlar. Şimdi dördüncü maddeye geçiyorum.

Tanınmış ulusal yayınevi tarafından –o “tanınmış”ı bırakalım bir tarafa- yayımlanan kitapta ders kitabı hariç bölüm 1 puan.

Şimdi ben de buna takmıştım, ama bu herkes tarafından kabul edildiği için ses çıkaramadık. Yani ders kitabı çıkarmak kolay bir iş mi arkadaşlar? Şimdi ben ders kitabı çıkarırken ama siz diyeceksiniz ki “siz profesör olmuştunuz yapın” o da olabilir. Şimdi biz biraz evvel konuştuk. Hamza Çakır Hocam diyor ki “ders kitabı çıkarmak için doçent adayları zamanlarını harcamasınlar, bu tür şeyler yapsınlar”. Bu da bir makul ama öyle kişiler var ki yardımcı doçent ve uzuyor da yükselmesi kitap da çıkarabilir niye ona puan vermeyelim diye düşünmüştüm, ama çoğunluk öyle demişti. Ne dersiniz buna yani ders kitabı hariç. Bu eskiden de vardı aynen biz onu muhafaza ettik.

Peki, yani 1 puan vermeyelim diyorsanız geçelim onu. Burada ders kitabı hariç editörlük de var. Şimdi burada enteresan bazı şeyler var.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Burada bir kişi bu maddeye göre bir editörlük yapıyorum der ve bir kitap çıkarır. Orada 11 tane makale vardır, 10’unu da kendi yazar 11 puan alır bir kitaptan bu hesaba göre. Bunun engellenmesi lazım. Bir derleme kitabından bir yazar en fazla 1 puan alır. Bir tane makalesinden puan alır. Bunun da örnekleri var, jüri de geliyor bir derleme kitabı içinde üç kişinin altışar tane makalesi var. Benim önerim şu, bir derleme kitabından bir yazar en fazla bir puan almalıdır.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Evet, okuyalım onu isterseniz.

7. Madde: ----- bölümlerden oluşan ve her bölümü farklı yazarlar tarafından kaleme alınan derleme kitapların üçten fazla yazarlı olması alanında tanınmış kişilerden oluşan bir yayın kurulundan geçtikten sonra basılan derleme kitaplardaki her bölüm için 1 puan ve bu tür yayın editörlükleri için 1 puan verilmesi.

Şimdi bunu 1 puan editör alıyor, bir de madde yazıyor içinde 2 puan da oradan alıyor toplam 3 puan.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Şimdi bir kitap yazıyor 2 puan alıyor, bir de editörlük yapıyor 3 puan alıyor. Bazen de 3 makale yazıyor 4 puan alıyor.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Arkadaşlar burada önemli bir madde var. Şu 7. maddeyi tekrar bir gözden geçirir misiniz? Burada bir düzeltme gerekiyor mu? Çünkü çok moda olmaya başladı bu. Güzel bir madde, zenginleştiriyor alanı ama puan alması açısından da...

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Ama her bölümü farklı yazarlar tarafından yazılıyor. Bu ne demektir, bir kitapta bir tane yazar olacak demektir.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Yok. Her biri farklı yazılar yazıyor ben dört bölüm yazıyorum. Diğer 7 bölümü de dağıtıyorum arkadaşlarıma, ben 4 puan, 1 puan da editörüm toplam 5 puan alıyorum. Nasıl engellersiniz bunu engelleyin bakalım?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi arkadaşlar Asker Kartarı arkadaşımız haklı. Burada bir sınırlama yok. Asker Kartarı şunu diyebilir miyiz? İlave edelim isterseniz.

“Bir kitapta, editörlük ve makale için puan verilir.”

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Bunu yapmaya gerek yok. Hani bunun adaylarla beraber gönderilen bir tablo var ya, yayın yazar sayısını da gösteren, ilgili kutucuktan en fazla 1 puan yazıyor orada. Yani mesela verdiğin dersten aldığın puan gibi, öyle bir şey yok da onları yazdığında mesela “bunlardan atıflardan en fazla 1 puan toplayabilirsin” gibi orada sınırlamalar var tabloda.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Hocam şimdi jüri üyesinden dört tanesi burada, hocamız da burada işte Mustafa Hocamın kalitesinden bir arkadaşımız bir derleme kitabından 6 puan alıyor. Dört tane yazmış onu da beş jüri üyesinden dördü bakmadan almış 6 puanı gelmişler. Farkına varmamışlar.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Arkadaşlar bu çok önemli bir madde. Buraya bir ekleme yapmamız gerekir. En çok bir derlemeden 2 puan verilir diye. 1 puan editörlüğünden, bir de makaleden. Yani 1 makale. Ne dersiniz? Oğuz!

Teşekkür ederim hocam bir sınır mutlaka gerekiyor oraya. Biraz önce sözünü ettiğiniz şeyi aynen oraya yazalım.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Bir derleme mi diyelim?

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Derleme diyelim. Derleme kitaplardan.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Bir derleme kitapta bir aday, bir editörlük ve bir makale dışında.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

O zaman bir derleme kitaptan en fazla 2 mi diyelim? İster makale yazsın, ister editörlüğünü yapsın. Puan verilir mi, puan alabilir mi? Hangisini diyoruz?

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Yok. Biri editörlük olmak üzere en fazla 2 puan hocam. O zaman iki bölüm yazıp kitap puanı alıyor.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

O zaman şunu desin, bir deneme kitabına en fazla 1 puan.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi arkadaşlar şunu yazdık, “bir derleme kitaptan en fazla 2 puan verilir” tamam mı?

Prof. Dr. Süleyman İRVAN:

Hocam iki makalesi varsa mesela editör dışında 2 puan alıyor o zaman bu durumda.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

O zaman bir dakika şöyle yapıyorum arkadaşlar. Bunu daha sonra yapalım çünkü vakit gidiyor tamam!

Prof. Dr. Süleyman İRVAN:

Yani 1 makaleden, 1 de editörlükten alabilir diyelim.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Tekrar ediyorum, 1 editörlük ve 1 makaleye olmak üzere 2 puan veriyoruz. Evet, 8. maddeyi okuyorum.

8. Madde: İletişim alanındaki ödül alan ve/veya özgün nitelik taşıyan çalışmalar film, fotoğraf, tasarım, canlandırma, video, ad gibi çalışmalarına 1 puan. Ne diyorsunuz? Tamam mıdır? Peki.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Tek bir fotoğrafla bir filmi kıyaslamak biraz olmamış. Ahmet Tolungüç'e baktım, ama Ahmet gelsin bir soralım ona.

Prof. Dr. Oğuz MAKAL:

Fotoğrafla ilgili bir albüm, bir sergi anlamında o.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Yani öyleyse eğer bu anlaşılmıyor. Bir film çektim 1 puan, bir fotoğraf çektim 1 puan oluyor.

Prof. Dr. Sermin Tekinalp:

Fotoğraf sergisi o.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Bir kare çekiyor ödül alıyor.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi Ümit'in konuşması bana başka bir şey verdi. Şunu diyebilir miyiz?

"film, fotoğraf, tasarım, canlandırma, video, ad gibi çalışmaların her birine 1 puan."

Falan mı oldu? Olsun 25 puanla başvursun. Alsın yani bunda bir şey yok. Arkadaşlar 8 derken bu çok minimum. Diyorum ya 20, 25, 30 hatta adayın kendine güveni de geliyor. Ben otuz puanla başvurdum diyor. Güzel bir şey, hep sekiz olarak düşünmeyin bunu. Bence böyle bir şey yapsak komisyon üyeleri ne diyorsunuz?

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Hocam zaten onun içinde var o.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Yok orada hayır. Sanki hepsinden bir tanesine ancak veriyorsunuz. Bu durumda ayrı ayrı puan veriliyor. Bir fotoğraf albümü yapmış, bir video art yapmış, ayrı puan bunlar.

Prof. Dr. Eser Köker:

Ödül şartları, tanınma şartları açıkça belirtilmeden bunu oraya koyamayız. Herkes ödül verebilir, hangi ödülde bahsediyoruz?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Ama arkadaşlar bir şey diyeyim.

“İletişim alanında ödül alan ve/veya özgün nitelik taşıyan çalışmalar”

Yani ödül alacak, özgün olacak. Kıytırık bir ödüle de herhalde jüri de onay vermeyecek. Arkadaşlar bir şey unutuyorsunuz, bunlar genel kurallar. Jüri üyeleri var. Jüri üyelerine sizin hiç mi güveniniz yok? Yapmayın, sizler de jüri üyesisiniz. Bu kadar sınırlarsak çok kötü olur.

Prof. Dr. Melda Cinman ŞİMSEK:

Jüri üyelerine itirazımız yok. Mesela 1 puanla 5 puan arası dense jüri üyesi takdir hakkını kullansa başka. Ama burada takdir hakkı yok. Yani film çekene de fotoğraf çekene de 1 puan verilecek. Orada bir takdir hakkı olmadığı için o puan verilmediği zaman itiraz eder aday. Mahkemeye bile verir.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Hayır hayır. Gerçekten o nitelikte değilse vermeyecektir veya ödülün uyduruk bir ödül olduğunu biliyorsa vermeyecektir. Yapmayın, yani jüri de biraz araştırsın, baksın.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Belki şey yapılabilir? Bu ödül işi biraz karışık gerçekten. Yani ya akademik bir kurul versin ya bir meslek örgütü versin. Yani şimdi ödül var ödül var. Hocam şimdi şöyle, toplam makalelerde 1 puanı geçemez diyoruz ya bunda da böyle bir sınır koyalım. Çünkü bu doğrudan uygulama alanıyla ilgili bir şey. Yani biz akademik çalışma alanı olarak doçentlik mi yapıyoruz, yoksa uygulama alanı mı olarak doçentlik yapıyoruz, biraz karışıyor bu. İkincisi ödülü de mesleki veya bilimsel kuruluşlar tarafından verilen diye hiç olmazsa bir çerçeve çizelim.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi ben not aldım. Şöyle bir şey eğer genel olarak yapılmamışsa tanım, o zaman oraya koyduralım. Yapılmış olabilir. Tıpkı hakemli dergi, uluslararası tanınmış yayınevleri gibi.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Toplamı 1 puanı geçmesin hocam çünkü çok tartışma çıkar burada.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Doğru, haklısın. Tanınmış yayınevini, ulusal ve uluslararası, ikisini de aldım. Bunları orada söyleyeceğiz. Eğer yoksa o zaman sana geleceğim Ümit Atabek. Sana veririm düzenleyeceksin, yapacağız. Gerekirse onu yaparız. Evet, haklısınız şimdi benim söylediğim farklı bir şeydi. Yani her birine 1 puan verilmesi kararı çok mu fazla olur? Sen kendini ele al şimdi, çalışmalar olmuş ödülleri almışsın, iki ödül almışsın hayır ben sana 1 ödül veriyorum mu acaba?

Prof. Dr. Oğuz MAKAL:

Orada bir şey unutulmuş zaten “özlü nitelik taşıyan sunumu yapılmış çalışmalar demek” lazım.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

“Taşıyan, sunumu yapılan” bak bu güzel. Ekleyelim mi arkadaşlar?

Prof. Dr. Oğuz MAKAL:

Bunu daha önce bir yerde en azından bir festivalde, bir yarışmada göstermiş olması gerekir.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Hocam burada sunumu yapılmış da önemli bir kıstas. Orada da ulusal ya da uluslar arası sunum yapılmış diyelim. Yani mesela bizim kendi bünyemizde yaptığımız bir sergide, fakültede yapılmış bir sunum!

Prof. Dr. Oğuz MAKAL:

O zaman şöyle yapalım, “İletişim alanındaki ulusal önemde ödül alan” dersek çözmüş oluruz.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

“Ulusal ve/veya” mı diyelim?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Hocam ben yine de burada bilimsel veya mesleki kuruluşların vermiş olduğu ödülleri bir çerçeve içine alalım. Yoksa ipin ucunu kaçırıyoruz. Hayır, yani ilgili alanın mesleğiyle ilgili diyorum ben.

Peki, “uluslararası önemde” mi diyelim? “önem” diyoruz, peki. “uluslararası düzeyde” demek lazım aslında. Çünkü “uluslararası düzeyde, önemde” pek olmadı. O zaman not tutuyorsanız bir bakalım.

Prof. Dr. Serra GÖRPE:

Hocam bir şey söyleyebilir miyim bu madde ile ilgili? Ben bu maddeyi okuduğumda sadece uygulama alanındaki ödülleri görüyorum sanki. Yani o ayraç, bir önceki sözcükleri tanımlıyor. Ama onun dışında mesela bir kongreye bir sempozyuma katılabilirsiniz. Bu maddeyi okuduğumda sadece iletişimin uygulama alanının ödüllendirilmesi gibi nedenler diye nedense anlıyorum. Yani o ayraç içindekiler bir önceki sözcük grubunu nedense betimliyor. Ama belki şu da olabilir, yani bir kongreye katılıyorsunuzdur ve en iyi bildiri ödülü alıyorsunuzdur. Belki onu da hani örneklemeleri yazarken o değil mi bu? Sadece uygulamayla ilgilidir. Yani bir sempozyumda sunulan bir bildirinin ödül alması puan değil midir?

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi arkadaşımızın sunduğu bir husus var arkadaşlar. Hamza Çakır Hocam nerede? Bir doçent adayı girdi ve ödül kazandı, sizinki ulusal mı oluyor, yerel mi oluyor ne oluyor? Ödül aldığı zaman puan veriyor muyuz vermiyor muyuz? Şimdi kendi söyledi. Yardımcı doçentsiniz değil mi? Şimdi mesela doçent olunca muhtemelen bir ödül alacak. Yani şu anki düzenleme öğrencilere mi yönelik sadece? İleride diyelim ki serbest bırakıldı bir yardımcı doçent de başvurdu ve ulusal düzeyde kazandı. Ulusal değil pardon yerel mi oluyor? Yani ulusal da tanımlamak lazımdır.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Her türlü iletişim fakültesi hocalarına açıksa ulusal olur, yok yalnız Erciyes'in hocalarına açıksa yerel olur. O arkadaş böyle soru sorduğu için görür gününü! Şimdiden başlamış soru sormaya.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Bak Mustafa orayı bitirelim şimdi “özgün nitelik taşıyan uygulama çalışmalarına 1 puan”, diğer çalışmaları kaldıralım oradan.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Başka bir şey söylüyormuş. “Ulusal yayınlar başlığı altında uluslararası düzeyde” diyor.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Hocam aşağıdaki o 8. Maddeyi düzeltelim “iletişim alanındaki ulusal ve/veya uluslararası düzeyde ödül alan ve/veya özgün içerik taşıyan uygulama çalışmalarına 1 puan” diyeceksiniz. Diğer çalışmaları çıkartalım oradan.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Hocam bir de özgün nitelik taşıyan sunumu yapılmış çalışmalar olacak.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Hayır ya ödül alacak ya özgün çalışma olacak. Ümit Atabek'in dediği doğru, “sunumu yapılan” diyelim. Oldu peki teşekkür ediyoruz.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Hocam atama kriterlerinde oluyor da, bu yükseltmede olmasa daha iyi olur valla.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Var var, tabi kalsın. Bir puan da oradan alsın.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Ama o zaman 1 puan diyelim. Bunun her bir etkinliğine yarım puan verelim, en fazla bir puan verelim.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Biliyorsun alt başlık var, bu alandan başvuran insanlar var.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Tamam, ittihat konusunda çok güzel makaleler de var hocam. Hayır, ama burada maksimum 1 puanla sınırlandırmalıyız.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Çalışmalarına 1 puan diyoruz. Ben önerdim onu her birine değil artık. Ben, her birine de olsa ne olur dedim ama haklısın.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Hocam eğer bu puan sınırlamasını açık yazmazsak o zaman biz bu sanat dallarındaki doçentlikle iyice iç içe geçmiş bir alan tanımlamış oluyoruz. Yani onu 1 puanla sınırlamamız lazım. Aksi takdirde biliyoruz mesela sinema dalında bir doçent adayı başvuruyorsa sinema çalışmalarıyla da girebiliyor sanat dalı olarak.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Sanatta yeterlilik yapıyor mesela.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Tabi tabi! Hayır, sanatta yeterlilik değil doçentlik tanımı sinema alanında var, video alanında var, çizgi film alanında var, biliyorsunuz güzel sanatların alt dalı olarak doçentlikte var ve onlarda sadece eserlerle zaten çoğunlukla giriliyor. Eserlerin dışında makaleler de olabilir.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi hepsine 1 puan dedik işte tamam.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Demedik hocam orada 1 puan dedik.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Çalışmalara 1 puan dedik. O zaman şuraya 1 puan diyelim öyle mi? En fazla 1 puan diyelim, en az kaç diyelim? Evet, arkadaşlar tablo 11'den “Bir bilim alanını başvuru formunda belirtmelidir. Aday istediği takdirde anahtar sözcük tablosundan en az iki anahtar sözcük belirleyebilir”. Burada bu bana biraz az gibi geldi. Anahtar sözcükler çok fazla. Yani bu verilebilir de. Birbirine yakın alanlar da var. Jüri üyelerinin seçebilmesi açısından iyi olur.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Ama genel çerçevede en fazla iki alan diyor.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Anahtar sözcük olarak mı?

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Evet iki!

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Ama değiştireceğiz bunu yenisi bu. Şimdi arkadaşlar gelelim internet alanındaki son bu asteriskli internet ortamına verilen dergilerin uluslar alanda referans kabul edilmesi, “hakemli olması ve kurul üyelerinin hakemli dergilerde olduğu gibi tanınmış iletişimcilerden meydana gelmesi gerekir”, şimdi bu tanıma ne diyorsunuz?

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Tamamen çıkarıyoruz.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Bunu çıkaralım çünkü genel tanım yapılıyor dediniz.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Bilmiyorum yapıldığını.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Hocam o zaman onu önerin, ben size not olarak vereceğim.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Tamam. Şimdi arkadaşlar bunu çıkarıyoruz. Eğer tanım yoksa yeni bir tanım koyuyoruz. O tanımı da Asker Kartarı arkadaşımız bize verecek. Onun dışında başka bir şey söyleyecek misiniz? Bu hakemli dergilerin tanımı vardı o konuda bir söyleyeceğiniz var mı? Arkadaşlar dikkatinizi tekrar çekiyorum, “hakemli dergi editörü ve en az beş değişik üniversitenin öğretim üyelerinden oluşmuş danışmanlar grubu olan bilimsel, sanatsal, özgün araştırma makaleleri yayımlayan yılda en az iki kez ve son beş yılda düzenli olarak basılıp ve dağıtımı yapılmış üniversite kütüphanelerinde işleyebilir olan bir dergi”. Bu “üniversite kütüphanelerinde” bana biraz anlamsız geliyor. Bilemiyorum nerede erişirse erişsin. Yani kalsın da bana çok anlamlı gelmedi.

Prof. Dr. Suavi AYDIN:

Hocam ULAKBİM tarafından taranan desek yeterli olur.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Daha da iyi olur değil mi? Güzel. Ne dersiniz bu güzel bir tanım. Daha önce kimsenin getirmediği bir tanım bu ve son derece de güzel olur, “ULAKBİM tarafından taranan bir dergi”.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

ULAKBİM veri tabanında da sorun var.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Onu yazalım, “sorunlu olmadığı zaman” diye. Şimdi arkadaşlar başta da dikkatinizi çektim ben, “beş yıl yayımlanmış olması” bana uzun geldi bu. Çok fazla, üç yıl yapalım mı bunu biz? Önerebiliriz anlaşılmadı daha. Arkadaşlar bu genel değil herkes farklı yapmıştı. Kimisi iki yıl, kimisi üç yıl diyor. Hatta benim önerim üzerine herkes yeniden düşünmeye başladı sonra böyle oldu. Yani bundan sonra bir değişiklik yapılacak. Yarınki toplantıda bu önerilebilir. Bana beş yıl fazla geliyor, üç yıl olabilir. Beş kişi olması, farklı üniversitelerden olması ve yılda iki kez yayımlanması güzeldir. Ama yıl bana fazla geldi. Ama dersiniz ki kalsın bir şey değil. Oğuz!

Prof. Dr. Oğuz MAKAL:

Hocam ben şöyle düşünüyorum; burada bu kadar aşırı sınırlar getirmemek lazım. Zaten aday bir eser vermek için uğraşıyor. Yani en az beş değişik üniversitede öğretim üyesi, ardından yıl sınırı...

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Bu eskiden de vardı, şimdi var olan bir şeyi iyileştiriyoruz. Bir şey sorabilir miyim? Ümit Atabek öneriyi getirdiği için ULAKBİM tarafından tanınan dergilerde bu koşul var mı?

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Var.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Varsa o koşul zaten otomatikman alınıyor.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Orada da beş yıl hocam her yerde beş.

Prof. Dr. Sermin Tekinalp:

Hocam beş yıllık dergilerde yazılmış çok palavra affedersiniz makaleler de var, çok ciddi makaleler de var. Yıl hiç önemli değil bence. Jüri baktığı zaman ne yazmış ona bakacak.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Peki, o zaman böyle bırakıyoruz. Çünkü ULAKBİM’in taraması yeterli gibi. Şimdi arkadaşlar bir şeye daha dikkatinizi çekeyim, başlıca yazar tanımını da getirmişler.

“Aşağıda belirtilen makalelerde aday, başlıca yazar olarak tanımlanır. Tek makale yazarı bir de danışmanlığını yaptığı lisansüstü öğrenciler ile yazılmış makale ”

Bu eskiden yoktu, bunu birileri yeni koymuş açıkçası. Ben kendi fikrimi söyleyeyim, sizi etkilemek açısından değil. Bu bana çok ters geliyor. Hayat boyu da böyle bir şey yapmadım, bu kadar tez yönettim hiçbir zaman da kendi adımları koymadım ve koymam da. Bana bu birisini eserini çalmak gibi gelir. Benim zaten görevim ona danışmanlık yapmak. Dolayısıyla bana çok ters geliyor. Fen bilimleri yapıyor, tıp da yapıyorlar. Belki onların sistemi ama orada da çok suiistimaller olduğunu biliyorum gördüm.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Sevgili hocam hiç tatlı canınızı üzmeyin. Bütün bu tanımlamalar zaten tıpların getirdiği tanımlamaların bu tarafa uzantısı. Çok yazarlı makaleler de oradan devşirilen şeyler. Beş yıl konusuna da çok takılmayın, ULAKBİM bu dergileri taramaya başladığı zaman bunları önerebilmek için basılı dergilerde beş yıl düzenli olarak yayımlanmak koşulu arıyordu. O onla ilgili. İnternette beş yıl yayınlanan dergi yok ki zaten.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Tamam, da ben size soruyorum, hayır diyorsanız biz bunu çıkaralım. Biz koymuyoruz, kırmızı yaptım. Peki!

Evet, arkadaşlar teşekkür ediyorum, baya uzun bir emek sarf ettim. Herhalde beni çok alkışlayacaksınız ve baya yorulduğum ayakta kaldığım için. Şimdi açıkçası içim çok rahat çünkü yılda bir kez yapılan toplantıda bunlar dile getirildi kabul edildi. Belki herkesinki kabul edilmedi ama öyle kabul edeceğiz. Yarın bunu Peyami Çelikcan ile ikimiz büyük bir güçle savunacağız. Sonradan sizi haberdar edeceğiz, neler geçti neler geçmedi. Yalnız şunu söyleyeyim, Üniversiteler Arası Kurulun şöyle bir çalışma stili var. Ben de 1 yıldan beri devam ediyorum, gelen önerileri kabul ediyorlar. Yani kapalı değil “hayır bu olamaz” değil, tam tersi. O bakımdan çoğunluğa bakıyorlar tabi, sanıyorum ki bu yaptığımız değişiklikler çok masum değişiklikler. Yani kabul edeceklerdir. Evet, tekrar teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Saat maalesef 4.30'a geliyor. Maddelerin birçoğu duruyor. 5:00 de Sabancı Kültür merkezine buradan hareket edeceğiz. Yarım saatlik bir vaktimiz var. Burada Ahmet TOLUNGÜÇ Hocamızın söylediği bir şey var, sabah sunumu yapılan medya okuryazarlığı ile ilgili son kararlarımızı burada verelim ve noktayı da on beş dakika içinde koyalım. Medya okur-yazarlığı ile ilgili yeni gelecek olan, İLDEK Kurulu mu çalışacak yoksa bu bizim işimiz değil mi? Neyse bunu burada isterseniz bitirelim ve buradan Sabancı Kültür Merkezine hareket edelim. Bu konu ile ilgili konuşmaya ne dersiniz? Ahmet Tolungüç hocam siz söz istiyordunuz galiba buyurun söyleyin. Mikrofonu alın oraya söyleyin.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Sevgili hocam benim derdim şu; tam saymadım ama bu benim ya 12. ya da 13. toplantım. İnşallah son olur. Her sene konuştuğumuz konuları her gittiğimiz yerde bir kere daha konuşuyoruz, sonra onları unutup gidip tekrar gündeme yazıp gelip tekrar aynı şeyi konuşuyoruz. Şu medya okur-yazarlığı meselesi, çok masum. Türkiye'de toplam kırkı aşkın elliyi aşkın iletişim fakültesi öğrencilerinin... Benim kimseden gizlim saklım yok. Ben kendi düşüncelerimi paylaşıyorum. Paylaşırsınız paylaşmazsınız o sizin bileceğiniz şey. Onların (öğrencilerin) çok masumca istedikleri bir konudur. Ben buna başından beri itiraz ediyorum ve her toplantıda da dönüyor dönüyor gündeme geliyor. Mesele şundan ibaret; şimdi sabah Akif Bey mükemmel bir sunum yaptı gözlerimle gördüm bir sürü hocamız kendisine teşekkür ettiler. Neden bu güne kadar olmadığını, bundan sonra olabilmesinin koşullarının neler olduğunu ve önerilerini de getirdi. Hep konuştuğumuz mevzular da onlardı. İletişim fakülteleri, orta öğretim için öğretmen yetiştiren okullar değil. Tanımımızda bir kere böyle bir şey yok. Dolayısı ile sadece mezunların önemlice bir bölümüne acaba iş alanı açılır mı kaygısı ile ve de onların talepleri ile biz medya okur-yazarlığı dersinin zorunlu hale getirilmesini, bunun sadece iletişim fakültesi mezunlarının vermesini, üstelik de son bir e-mail geldi belki size de gelmiştir, gene bir mevzunun yazdığı. Üstelik de kendilerini KPSS'den de muaf tutularak bu dersleri vermek istemeleri yönündeki taleplerini anlamakta güçlük çekiyorum. Neden anlamakta güçlük çekiyorum?

Şu anda Türkiye'de 15, 16 tane iletişim meslek lisesi var. Buralarda öğretmen olabilmek için ya da diğer okullarda bu dersleri veriyor olmak için belirlenmiş kurallar var. Bu kurallar da işte bu tezsiz lisans vesaireydi geçen sene, o aynen mevcudiyetini devam ettiriyor. Formasyon meselesi. Hayır formasyon kalkmadı hocam, formasyonun ne hale geldiğini şu anda kimse bilmiyor. Yani her taraftan mahkemeli, YÖK'de ne yaptığını bilmediği için. Yani bu kadar belirsizlik içinde biz de oraya saldırdığımız zaman hem sonuç alamıyoruz hem de nafile yere uğraşıyoruz. Benim bir tek derdim bu. Bu süreçte öncelikle karar verecek olan kurul, YÖK. Bu formasyon meselesini nasıl sonuçlandıracak?

Sadece iletişim fakültelerini değil, bırakın fen edebiyat fakültelerini tarih, coğrafyadan çıkanlar bile öğretmen olarak atanamaz durumdalar. Biz haftada 1 saatlik seçimli ders için iletişim fakültesi öğrencilerinin öğretmen olarak atanmalarını istiyoruz. Yani bu akıntıya kürek çekmek değil. Başka bir şey bu! Hocam ben 12 yıldır olmayacak duaya âmin demekten yoruldum. Samimiyetle söylüyorum, yoruldum.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Bu konuya burada bir nokta koyalım ya da hiç olmazsa bir sonraki dekanlar toplantısında bu konuyu gündeme getirmeyelim ama burada şimdi Akif Bey "siz bu işi başarılırsınız, lütfen çalışın mücadele edin " dedi. Şimdi bu konuda da bu çocukları mağdur etmeyelim.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

Tabi, başarabilmenin koşulları olabilir. Yani o söylediği üç tane öneri bir zaman içerisinde olabilir. Benim söylemek istediğim şey şu; iletişim fakülteleri otursun düşünsün, taşınsın, kendi kendine bir karar versin. Medya okur-yazarlığı dersinin önemini asla küçümsemiyorum, asla. Ama orada seçimlik havuzunda on tane ders vardı, onlardan hiçbirisi de medya okur-yazarlığından daha az önemli değil. Onun da hakkını teslim edelim. Ne dedi adam ona? Bir şey söyledi! Onlardan daha önemli değil medya okur- yazarlığı. Şimdi böyle bir durumda kaç tane mezun atanır? 5600, 5700 gibi bir rakamdan söz edildi, her yıl verilen mezun sayısından. Bunların ne kadarı öğretmen olarak atanabilir? Atanacak olanlar zaten atama olanaklarına sahiplerdi, yakın dönemde belki başka süreçlerde atanabilecek hale gelecekler. Biz böyle bir takım insani duygularla, bir takım alanlara giriyoruz ve içinden çıkamaz hale geliyoruz.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Ahmet Tolungüç Hocam çok haklı! Ben de çok uzun yılladır bu toplantılara katılıyorum. Hep aynı şey, bugün yine aynı yere geldik. İletişim fakültesinde yetişen bir çocuğu nasıl bir öğretmen yaparız? Bizim derdimiz temelde, burada Milli Eğitim Bakanlığından gelen arkadaşımız da çok açık bir şekilde söyledi. Nedir önemli olan? Biz neye inanıyoruz? Biz gerçekten medya okur-yazarlığının çocuklarımız için, eğitimimiz için, memleketimiz için önemli olduğunu mu düşünüyoruz yoksa öğrencilerimize iş bulmaya mı çalışıyoruz? İkisi birbirine karıştı, biz hep aynı şeye gittik yanlış damgalandık. Öğrencilerine iş bulmaya çalışıyorlar, öğretmenlerin haklarını ellerinden almaya çalışıyorlar damgası yedik.

Bir başka şey de, RTÜK'te çok haklı olduğumuz, üzerimize düşen akademik ve toplumsal görev olan bir radyo-televizyon yasasını eleştirme hakkını bile biz "şu üniversitede radyo-televizyon var, yayınlarını devam ettirelim" durumlarına düştük. Aslında bizim o arkasından gelen kocaman bütün eleştirilerimiz göz ardı edildi. Yine aynı şeye düşüyoruz, yine biz ufacık bir şeyin peşine düşüyoruz, ama asıl büyüğü kaçırıyoruz. Bizim üniversiteler olarak, iletişim fakülteleri olarak toplumsal sorumluluğumuz, öğrencilerimize öğretmenlik işi bulmak değildir. Bizim toplumsal sorumluluğumuz bu ülkeye karşıdır. İletişimci olarak bu ülkeye ne katabiliriz? Bir öğretmen burada kalkıp diyor ki bu program geliştirme uzmanı bir öğretmen, bizim derdimiz; çocuklarımızı medyadan kurtaramıyoruz, öğretemiyoruz çocuklarımıza. Okuldaki öğrettiklerimizi bu taraftaki bozuyor. Çocuk okur-yazarlığı yok. Buna bunu öğretin diyoruz. O bizim işimiz değil, bizim işimiz; öğrencilerimizi bir kenara bırakıp medya okur-yazarlığı dersinin gerekirse zorunlu ders yapmak, bunun her aşamalarını yalnız ilköğretimde değil orta öğretimde de devreye konmasını sağlamak.

Yine Ahmet Tolungüç Hocamın söylediği gibi, önce kendi öğrencilerimizi medya okur-yazarı yapmak zorundayız. Kendi öğrencimizi yani iletişim fakültesi öğrencisini medya okur-yazarı olarak yetiştirmek zorundayız. Ha bunu yaptığımızda ne olacaktır? Bunu yaptığımızda başka şeyler de arkasından gelecektir. Bunu yaptığımızda bizim öğrencilerimize ihtiyaç olacaktır. Bu önemli dersi hiçbir zaman sosyal bilimler öğretmeni ya da sosyal bilimler grubuna alınmış tarih öğretmeni vermeyecektir. Bu başka bir şey! Ama bizim önce doğru olanı yapmamız lazım. Mücadele bence, doğrudan doğruya medya okur-yazarlığı dersinin önemini anlatmak olmalıdır. Kendinizi katmadan, öğrencimizi katmadan, bunun önemini anlatmak olmalıdır ve bunu gerekirse bütün düzeylerde anlatmalıyız.

Bizim RTÜK Yasası ile ilgili görüşmediğimiz kimse kalmadı. İlgili Bakanından Meclisindeki üyelerine kadar hepsini yaptık. Buna bizim gücümüz yeter. Anlattık sözümüzü dinlemediler o başka bir şey. Ama yine aynı şeyi biz görevimizi yapmış olmanın huzurunu

duymak için hiç olmazsa bunu yapmak zorundayız ve bunu anlatmak zorundayız. Teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Hocam ben de büyük bir çoğunluğuna katılıyorum. Ancak ufak bir ayrıntıda ancak ayrışacağız. Bizim sosyal toplama karşı görevlerimiz açısından mezunlarımızın istihdamı da bir sosyal problem olduğu gerçeğiyle hareket etmemiz gerekir diye düşünüyorum. Yani bu konuyu da dışlayıcı bir şey yapmamamız lazım. Evet, ama orada bir alt meslek grubu olarak öğretmenlik de buna dâhildir. Ama tabi esas bizim bence iletişim fakültesi dekanı olarak üzerinde durmamız gereken medya işletmelerinde iletişimci istihdamı konusunda baya birçok konuda çalışmalar yapılıyor Avrupa Birliğindeki bazı asgari kadro koşulları ile ilgili çalışmalar yapılıyor. Ama bu Türkiye’de nedense bunlar bir türlü ne akademiler tarafından ne de meslek örgütleri tarafından doğru dürüst taşınmadı. Bunların gündeme getirilmesi gerekecek. Tabi bunlara bağlı olarak meslek örgütleriyle ilgili bir çalışmanın da başlaması gerekecek. Yani meslek örgütleri olmadan meslek olmaz ki?

Bizim iletişim fakültesi dekanları olarak bunlara da bu yönü ile bakmamız gerek ve dolayısıyla öğrencilerimizin istihdam sorunlarını da iletişim fakültesi dekanları toplantısının gündeminin merkezine oturtmamız gerek ama bu bağlamda oturtmamız gerek diye düşünüyorum. Teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Ben de teşekkür ediyorum. Benim fikrim de zaten bu gündemi aslında paradigmayı değiştirmemiz lazım. Yani biz neleri tartışıyorduk şimdiye kadar? Bundan sonra biraz bunu değiştirmemiz lazım. Bu sene yapamadık, belki yine çalışmalarımız o yöndeydi ama beceremedik. Bunu değiştirmemiz lazım ve bugünkü gündemde çok önemli bir şey var. Basın özgürlüğü ile ilgili tavrımızı belirlemek durumundayız. Bunu lütfen yarın halledelim. Yani ötelemeyelim ve geziye kurban etmeyelim.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Hocam, bir şey söyleyeyim. Kadir Has Üniversitesi’nde galiba Medya Okur-Yazarlığı Uluslararası Sempozyumu yapacağız. Çünkü bu konudan bakmamız gerekiyor değil mi Asker Kartarı Hocam? Sizinle yapalım bunu. Gerçekten önemli, çok da güzel olur. Kadir Has Üniversitesi’nde Medya Okur-Yazarlığı Uluslararası Sempozyumu yapalım. Hani biz istihdam değil, ama bunun önemi bağlamında bunu mutlaka yapmalıyız. Bunu gündeme getirirsek bu dersi zorunlu kılabiliriz. Çok doğru. Ben bu bağlamdaki çalışmalara destek veriyorum. Buyurun Haluk Gürgen Hocam!

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

O zaman desteğinizi istiyoruz. Efendim bu sene TRT, “TRT Okul” adında bir kanal açtı biliyorsunuzdur. Bilmiyorum aranızda izleyen oldu mu ama “medya okumaları” adı altında bir program var orada. İzleyen oldu mu aranızda? Peki, beni tanıyor musunuz o programdan? İzlettiriyor musunuz, teşekkür ederim. Ben bu medya okumalarını yapan kişiyim. Her hafta yayınlanıyor. Perşembe günleri saat 21.05, aynı programın tekrarı da Pazar günü saat 23.00 da. Digitürk’teki kanalın adını verebilirim, 66. Kanal, ama IPAD de dâhil bütün her tarafta izlenme imkânı var.

Şimdi ne oluyor bu programda uzun uzun anlatmaya gerek yok. Bir medyadan bir de iletişim fakültelerindeki hocalardan genellikle konuk alıyorum ve iletişim öğrencileriyle birlikte gazete kesikleri kupürleri üzerinden medya okuma literatürünün gerektirdiği hususlar

çerçevesinde konuşuyoruz, tartışıyoruz. Yani haberin ne olduğunu nasıl yapıldığını, ayrımcılık meselesi, kadın meselesi, çocuk meselesi gibi! İzlerseniz gerçekten iyi şeyler olduğunu görürsünüz. Çok arşiv tarıyoruz vesaire.

Şimdi iletişim fakültesinden de öğrenciler davet ediyorum programın formatı gereği. Arkadaşlar, durum içler acısı. Yani kendi öğrencim de dâhil olmak üzere -Asker Kartarı Hocamın dediği şeyi teyit etmek için söylüyorum- bu kadar kel alaka, bu kadar konulardan uzak, bu meselelerden uzak öğrenciler. Yani tesadüf diyelim. İnşallah iyileri bana denk gelmemiştir diyelim. Ama ben programın en zayıf halkası olarak bu hususu tespit ettim. İzleyen arkadaşlarım da bana hep bu konuyla ilgili kritik yapıyor. Sizler de benim istirhamım İstanbul'un Nisanın 30'unda bu dönem için çekimlere devam edeceğim. Bir 13 daha çekeceğiz. Dolayısıyla öğrencilerinizin bu programa katılımı konusunda ve de örnek olacak şekilde konulara duyarlı öğrencilerin gönderilmesi konusunda desteğinizi rica ediyorum.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Öğrencilerimizi programınıza konuk alır mısınız hocam? Uçak veya otobüs paralarını karşılar mısınız? Var mı öyle bir gücünüz, söyleyelim ona göre konuşalım.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Biz şimdi şöyle bir plan yaptık; İstanbul'daki fakülteleri öncelikle davet ettik. Sınavlar, şu bu biraz problem oldu, ama amacımız İstanbul dışı kentlerdeki iletişim fakültelerine gidip orada bizzat çekmek ya da oraya öğrenci getirtmek. Ama bunu TRT dışarıya yaptırdığı için yapım masrafları içerisinde bu kalem var mı yok mu onu bilmiyorum. Ama yoksa da özellikle de sizin aracılığınızla gönderebilirsiniz.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Arkadaşlar özür dilerim bir şey söyleyeyim, bilemiyorum iletişim fakültelerinde şu anda eğitim yapan -kıyımları ne olursa olsun hangi bölüm olursa olsun- medya okur-yazarlığı dersi var mı? Herkeste var mı? Çünkü bu çok önemlidir. Nedeni; önce bir kendi öğrencimizi yetiştirmemiz lazım. Onun için bu konuda, hatta bir ders olmayabilir, iki dönem olabilir onu bilemiyorum ben mesela şu anda birinci sınıfa koyduk. Birinci sınıfta medya okur-yazarlığı dersi var. O bakımdan başkalarına bu dersi koy derken biz kendi öğrencimizi yetiştirmek açısından, bilinçlendirme açısından muhakkak ki koymamız lazım bunu bir hatırlatayım dedim.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Bütün fakültelerimizde var hocam. Şimdi vaktimiz çok daraldı ama son on, on beş dakika içerisinde -sabrınızı zorluyorum ama- Sayın Haluk Hadi Sümer Hocamız onu yarın tartışacağız, konuşacağız genelini de çünkü burada bekleyen ve ne oldu diyen arkadaşlarımız var. O son kısmı bize bir özetlesin hocam çünkü festivale geçeceğiz. RTÜK'ün kanununun son değişikliğini artık ele alamayız. Sadece gelmiş olduğumuz pozisyonu genel hatlarıyla bizim yayın yapan iletişim fakülteleri ve yayına hazırlananlarla ilgili pozisyon nedir Haluk Hadi Sümer hocam bir söylesin yarın RTÜK yasasını tartışacağız. Haluk Hocam buyurun lütfen. Bu konuyu Haluk Hocam ile kapatıyoruz. Haluk Hocam buyurun.

Evet, önce Asker Kartarı Hocama teşekkür etmek istiyorum. Bu yeni yasanın çıkmaması doğrultusundaki çalışmalarımızda gerçekten lider rolü oynadı. Onun öncülünde çok girişimde bulunduk. Başta RTÜK'te grup başkan vekilleri, milletvekilleri, anayasa komisyonu, ama sonuç alamadık ve Kanun Resmi Gazetede yayınlandığı zaman RTÜK'teki genel izlenim, artık iletişim fakültesi televizyonları, radyolar şalteri indirmeleri gerekir ve yayınlarına son vermeleri gerekir şeklinde bir kanaattir. Ben bir metin hazırladım, bir hukuki görüştü ve bunu Radyo Üst Kurulu'na gönderdim. Hazırlamış olduğum metni, televizyon yayınları olan Kayseri, Elazığ ve Erzurum'la da paylaştım. Çok kısa bir metin izninizle okumak istiyorum.

“Radyo Televizyon Üst Kurulu Başkanlığına;

15.02.2011 tarih ve 6112 sayılı Radyo ve Televizyon Kuruluş ve Yayın Hizmetleri Kanunu'nun halen yayın yapan Selçuk Üniversitesi Radyo ve Televizyon Yayınları'nı nasıl etkileyeceği konusunda bir tereddüt oluşmuş ve Sayın Üst Kurulunuzun kararına gerek duymuştur. Konuya ilişkin hukuki değerlendirmemizi içeren rapor ilişikte sunulmuştur. Bilgilerinize arz ederim.”

Hukuki değerlendirme şu; ben onu kendi hukukçu kimliğimi ortaya koyarak hazırladım. Kendi imzama göndermişim.

“Selçuk Üniversitesi Radyo ve Televizyonu Üst Kurulu Başkanlığına;

30.05.2005 tarih ve 6088 sayılı izinleri ile kanaldan televizyon yayını sürdürmektedir. 6112 sayılı kanunun 48. maddesi ile yürürlükten kaldırılan 3984 sayılı Radyo ve Televizyonları Kuruluş ve Yayınları Hakkındaki Kanunun 24. Maddesinin 3. Fıkrasında yer alan radyo ve televizyon bölümü bulunan iletişim fakültelerine yerel bazda frekanslar ve kanallar ücretsiz olarak tahsis edilir hükmünü sağladığı, hukuki güven ortamı içerisinde üniversite radyo ve televizyon yatırımlarını yapmış, kadrosunu oluşturmuş ve yayınlarını yürütmüştür.

Selçuk Üniversitesi Radyo ve Televizyonu halen fakültemizde yürütülen eğitim öğretim faaliyetlerinde önemli bir yere sahiptir. 6112 sayılı kanunun 26. Taksim 3. Maddesi ise şu düzenlemeyi içermektedir; Kamu kurum ve kuruluşlarının ikaz, duyuru ve eğitim maksadıyla karasal radyo ve televizyon yayını yapma talebinde bulunmaları halinde bu talepler, yapılacak protokol çerçevesinde Türkiye Radyo ve Televizyon Kurulundan hizmet alınarak karşılanır. Bu kanun yürürlüğe girdiği tarihte kanunlarında radyo televizyon yayınları yapabileceklerine ilişkin hüküm bulunan kamu kurum ve kuruluşlarından radyo ve televizyon kurum tarafından herhangi bir ücret alınmaz. Kaldı ki iletişim fakülteleri zaten bu kapsamda değildir.

Türkiye Radyo Televizyon Kurumu haricince Kamu Kurum ve Kuruluşlarına kanal, frekans ve mültipleks kapasitesi tahsisi yapılmaz. Bu düzenleme ancak kanun yayımı tarihinden son Üst Kurul tarafından yapılacak başvurular hakkında geçerlidir. Halen yayın yapmakta olan televizyon ve radyolar için bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Hükme göre, kanunun yayın tarihinden sonra artık TRT dışındaki kamu kurum ve kuruluşların da kanal, frekans ve mültipleks kapasitesi tahsisi yapılmayacaktır. Kanunları yürürlüğe girdikten sonra kural olarak gelecekte gerçekleşecek olaylar hakkında uygulanır ve yine kural olarak geçmişte cereyan eden olaylara ve işlemlere uygulanmazlar. Bazen de yürürlükten kalkan kanunların etkileri uzun süre devam edebilir. Özellikle kazanılmış haklar söz konusu olduğunda eski kanun hükümlerini kullanmaya devam eder. 6112 sayılı kanunun –bu, şu andaki yürürlüğe giren yeni kanun- yürürlüğe girdiği tarihte olan radyo ve televizyonları nasıl etkileyeceği ise geçici madde 4’te hüküm altına alınmıştır. Hüküm şöyle;

“Üst kurulca ihale sıralaması yapıp karasal yayın lisansları verilene kadar geçecek süre içerisinde sadece 3984 sayılı Radyo ve Televizyonların Kuruluş ve Yayınları Hakkında Kanunun geçici 6. Maddesi uyarınca karasal ortamda yayında olan radyo ve televizyon kuruluşları, üst kurulca yayın yapmalarına müsaade edilmiş olan yerleşim yerleriyle sınırlı olmak kaydıyla yayınlarına devam ederler. Bu hüküm yasası esas alındığı takdirde üst kurulca sıralama ihalesi yapılınca kadar Selçuk Üniversitesi Radyo ve Televizyonu karasal ortamda izin verilmiş yerleşim yerleriyle sınırlı olarak ve yine mültehak kanunu gereği kanal ücreti ödemeksizin yayınına devam etmesi gerekir. 6112 sayılı kanunda kanun yayın tarihinde yayında olan üniversiteler radyo ve televizyonlarının yayınlarını sonlandıracağına ilişkin bir düzenlemeye rastlanmamıştır. Üst kurulumuzun yayını durdurma yönündeki bir kararı Danıştay’ın kazanılmış haklara ilişkin içtihatlarına aykırılık oluşturacaktır.

Sonuç; 6112 sayılı Radyo ve Televizyon Kuruluş ve Yayın Hizmetleri Hakkındaki Kanunun yayımı tarihinde yayında olan üniversite radyo ve televizyonların yayınlarını yasaklamamaktadır. TRT dışında kamu kuruluşlarına kalan frekans tahsisi yapılamayacağına ilişkin hüküm, kanunun yayımı tarihi sonrasında yapılacak kanal tahsis talepleri için geçerlidir. Kanun yayım tarihinde yayında olan radyo ve televizyonların yayınlarını düzenleyen geçici madde ise sıralama ihalesi yapılınca kadar bu televizyonların yayınlarına devam etmesine imkân sağlamaktadır. Halen yayın yapan üniversite radyo ve televizyonların yayınlarına devam etmeleri mülke hak kanun ile kazanılmış hakları da koruyacaktır. Aksi yönde karar ve uygulama açıkça hukuka aykırılık teşkil edecektir.”

Bu dilekçe, Radyo ve Televizyon Üst Kurul’da görüşüldü ve henüz bize cevap gelmedi, ancak cevabı esas almak üzere hukuk müşavirliğinin hazırlamış olduğu metin yani karara taslak olacak olan esas metinden bir faks ulaştı. Ondan da çok kısa bir metin okumak istiyorum.

“ Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanlığı ilgi yazısı ile 6112 sayılı radyo ve televizyon kuruluş ve yayın hizmetler hakkındaki kanununun üniversitenin iletişim fakültesi bünyesinde yayın yapan Selçuk Üniversitesi Radyo ve Televizyon yayınlarını nasıl etkileyeceği konusunda oluşan tereddütlerin giderilmesi için üst kuruluşumuzdan görev talep etmektedir.”

Şimdi burada şunu söylüyor kısaca özetleyeyim; yayının devam etmesinde hukuki bir engel yoktur. Ancak bizim ücretsiz yayın talebimiz konusunda ise herhangi bir husus yok. Ama sözlü olarak edindiğimiz bilgilere göre bizlerden de ücret talep edecekler. Tıpkı bundan sonra TRT’den olduğu gibi. Yani TRT ve iletişim fakülteleri de dâhil olmak üzere hiçbir

radio ve televizyon artık ücretsiz olarak yayın yapamayacağı anlaşıyor. Yine bu ücretin nasıl belirleneceği konusunda bir yönetmelik çalışmaları var. Özellikle radio ve televizyonların frekansların çıkış gücü yayın yaptıkları bölgenin nüfusu gibi yine ekonomik birtakım kriterler esas alınmak üzere bir ücret belirleneceğini ifade ettiler. İşin açıkçası bu ücretin ne kadar olacağını, altından kalkıp kalkamayacağımız konusunda tereddütlerim var. Velev ki rakam son derece düşük bile olsa üniversitelerin bütçelerinden özellikle fakültelerin bütçelerinden radio ve televizyon üst kuruluna kanal bedeli olarak, bunu ödeme gücüne sahip değiliz. Ben iletişim fakültesi bütçesinden vericimizin olduğu alanla ilgili bir kira ücretini ödediğim için Sayıştay soruşturması geçirdim. Dolayısıyla hiçbir şekilde fakültemizin bütçesinden bunu karşılayamayacağız. Peki, kaynak olacak? Kaynak döner sermaye olacak. Kaynak; döner sermayeni gelirleri ise tabi ki reklam ve sponsorluk gelirleri olacak. Acaba iletişim fakülteleri bundan sonra reklam alabilecekler mi? Ben bu güne kadar bile iletişim fakültelerinin reklam almaları ya da sponsor elde etmelerinin önünde hiçbir hukuki engel olmadığı görüşündeyim. İletişim fakülteleri reklam alamaz demiyor. Nitekim 2005 yılında Fırat Üniversitesi Rektörlüğünün doğrudan radio ve televizyon üst kuruluna yapmış olduğu müracaatta hukuk müşavirliği sonuç olarak şöyle diyor;

“Yukarıdaki hükümlerde yer almakta olup bu düzenlemelerden radio ve televizyon bölümü bulunan iletişim fakültesinde yayın yapan radio ve televizyonların 3984 sayılı kanun ve yönetmelik kapsamında değerlendirdiği ve mevzuat çerçevesinde reklam ve sponsorluk hizmetlerinde bulunabileceği anlaşılmaktadır.”

Dolayısıyla benim radio ve televizyonum hakkındaki kararım şudur; önümüzdeki günlerde özellikle reklam aldığımızda onun belli bir yüzdesini yatırmamız, beyannameye bulunmamız gerekiyor. Tıpkı ulusal kanallar gibi ya da diğer kanallar gibi. Çünkü aynı statüye konulduk, bundan sonra frekans ücreti de ödememiz gerekiyor. O halde reklam almamızın da önünde bir engel yok. Reklam alacağım ve aldığım reklamın kanunda belirlenen oranını bir beyanname ile her ay yatırılması gereken hesaba yatıracığım ve böylelikle bu televizyonun -ki eğer şartları devam ederse- yayınına devam etmesini sağlayacağım.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Evet, Haluk Hadi Sümer Hocama teşekkür ediyorum. Bizleri de kurtardı. Bizler de yayına devam ediyoruz ama biz reklam almayı düşünmüyoruz.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Daha önce yayın yapamayanların bu hakları vardı, yapılmadı onlar ne olacak? Olmadı ama. O zaman size “evet” dediler.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Bize gelen cevapta şöyle söylendi; yayın yapmakta olanlar frekans ihalesi yapılana kadar yayınlarına devam edecekler. Bu RTÜK de ihale yapamayacağına göre yayın yapmaya hazır olanlar da hemen yayına çıkabilirler.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Ama orada şöyle bir şey var; zaten hocamlara veya sizlere izin dahi vermediler. Sadece başvurunuzu kayda aldılar. Hiçbir fakültenin izni yok.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Hayır, yazı gelmişti galiba.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Kayıt işleminiz alınmıştır, başvurunuz alınmıştır.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Alınması demek; yayın yapmak demek.

Prof. Dr. Haluk Hadi Sümer:

Öyle bir belgemiz var. Yani şu frekanslar üzerinden kazanılmış hak teşkil etmemek kaydıyla yayın yapabilirsiniz diye bir belgemiz var.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Bize onu da vermediler. Bize sadece başvurumuzun kendi evraklarına kaydedildiğine dair yazı var. Başka da bir şey yok.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Bizim de öyle hocam ama bir şey olmaz kafanı yorma.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Ben kafamı yormuyorum, sizin için söylüyorum. Yoksa benim için hava hoş. Benim zaten yok. Artık kurtuldum ben. Ama şöyle bir sıkıntı var; izin müessesesi diye bir bölümü var RTÜK'ün ve şu anda diğer kuruluşlara izin veriyor. Yani hocamlara yapmaması gerekir aslında ama diğer ticari kuruluşlara izin belgesi veriyor. Fakat bu izin belgesinin verilebilmesi için başvuran tüzel kişinin ihaleye girme şartlarına hayız olması lazım. Şimdi bizim böyle bir şarta girme hakkımız yok bir üniversite radyosu olarak. Dolayısıyla bizim bu izni alma hakkımız da yok. Bu yüzden size verecekleri cevap da öyle olacak, yazı da yazarlarsa. Ama seçim giriyor yazı da yazmayacaklar.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Sevgili hocalarım bugünkü programım bitmek üzere. Bir tek önerim vardı. Bu; birleşik film festivalini düzenlemektir. Bunu yarına bırakıyoruz. Yarına bununla başlarız. Bugün programımız burada bitiyor. Aşağıda Sabancı Kültür Sitesi'nde yemek yediğimiz yerin alt katında çay, kahve, pasta ikramlarımız hazır haldedir. Oraya geçiyoruz. Orada bir on, on beş dakika bir çay, kahve ikramı gerçekleştikten sonra festival programımız başlıyor. Festivale geçeceğiz. Ama isterseniz burada da bir çay içip öyle geçebiliriz. Evet, teşekkür ediyoruz saygılar sunuyoruz bugünkü program için.

SSCI’de taranan ortak bir dergi çıkartmak istiyoruz. Belli bir ücreti var sanırım 10.000 dolar gibi. O ücreti de verdikten sonra sizi gözleme alacaklar. Gözlem süresince ne olur bilemiyoruz ama diyelim ki bir buçuk, iki yıl daha sürer, ortalama bir 5 yılı alır. Beş yıl içinde bir dergi SSCI’e girebilir. Böyle bir dergide bence iletişim fakültesinin kazanımı olur. Çok iyi bir kazanımı olur. Bunun için bir başlangıç yapmalıyız. Diğerleriyle ilgili bütün belgeleri ben hazırladım. Yani, kuralları neler, ULAKBİM ne istiyor, ASI ne istiyor hepsi hazır elimizde var. Bir tek, oturup bu konuyla ilgili komisyon oluşturmamız gerekir. En önemli boyutu da maddi boyutudur. Yani maddi boyutunu nasıl yapacağız. Bu dergiyi düzenli olarak çıkartacak ve bu kuruluşlara başvuracak miktardaki parayı nasıl temin edeceğiz?

Derginin çıkartılma masrafı çok olmuyor. Çünkü bu dergi kamu yönetimine mal olmayacağı için kütüphanelere gidiyor, fakültelere gidiyor, online da olabiliyor. Onun masrafı çok olmuyor.

Prof. Dr. Hamza Çakır:

Şimdi hocam, dergi çıkarmak istiyoruz para istiyoruz. Şöyle bir şey olmaz mı? Acaba İLDEK’ e de bir vakıf kursak veya bir dernek kursak! Ciddi söylüyorum. Şimdi yarın sen bir iş yapacaksın paran yok, dergi çıkaracaksın paran yok, festival düzenleyeceksin para yok. Yani bir şey yapsak olmaz mı?

Prof. Dr. Ünsal Yetim:

Benim bir tane B planım var onu da söyleyeyim. Eğer bu olmazsa bir seçki çıkartalım diyorum, sadece bizi yurt dışına tanıtmak üzere. Yani eğer isterseniz bir seçki. Diyelim ki bu yıl yayımlanmış makaleler üzerinde, oturup karar verimiz, bunların içerisinde en iyilerini seçeriz, bu yazıları İngilizce’ye çevirip biz de o dergiyi sadece tanıtım amacıyla İngilizce basabiliriz. B planı bu. Orijinal olmayacak ama yazarlara ait olacak sorumluluğu. Eğer o olmazsa bu da olabilir.

Prof. Dr. Şermin Tekinalp:

Hocam bir şey diyebilir miyim? Şu maddelerin hiçbiri yok. Bunların bizim dikkatle altını çizerek okumamız lazım. Okuduktan sonra görüşlerimizi belirtmemiz lazım. Yani bugün burada bunu çıkaralım demek bence olmaz. İyice bunu incelememiz lazım. Prensip kararı alınabilir ve incelenebilir.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Prensip kararı alalım, bir komisyon kuralım ve başına siz olun komisyonun.

Prof. Dr. Asker Kartarı:

Şöyle yapalım isterseniz. Bir komisyon kuralım. Hocamın dediği gibi bu tartıma burada karar verilecek bir şey değil, dosyamızı komisyona verelim, hocamız da komisyonun içinde olsun ve mesela Mayıs 15’ e kadar bununla ilgili komisyon bize bir görüş bildirsin, bunu mail yoluyla gönderelim ve herkes oyunu orada versin. Verilen oylar sayılacaktır, verilmeyen oylar pozitif sayılacaktır ona göre. Çünkü bizde adet, bir haber veriyoruz on dört kişi cevap veriyor. Ben çoğaltır gönderirim. O konuda bir şüpheniz olmasın. Eğer uygun görürseniz bu dosya bütün dekanlarımıza gönderilsin, ama şimdi bir komisyon kuralım. Bu konuda çalışmak isteyen kimler varsa lütfen işaret etsin efendim.

Ünsal Yetim Hoca zaten içinde! Bu konuda komisyonda yardım etmek isteyen arkadaşımız var mı? Evet, gönüllü kimse yok. Süleyman İrvan Hoca giriyor mecburen.

Dilruba Çatalbaş Hocam komisyona yazıyoruz sizi de. Lütfen, birilerinin yapması lazım hocam bu işi. Ümit Atabek Hoca, Dilruba Çatalbaş Hoca, Süleyman İrvan Hocam giriyor. Teşekkür ediyorum. Şimdi Haluk Gürgen Hocaya söz vermek istiyorum. Haluk Hocam! Haluk Gürgen Hocam, iletişim eğitiminde sorunlar ve yeni yaklaşımlar konusunda konuşacak.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Günaydın efendim. Aslında bu konuyla ilgili olarak başlı başına bir bildirim formatında konuşma yapmak istemedim. Hepinizin içinde olduğu durumlar ve bunlara ilişkin tabi ki hepimizin geliştirdiği düşünceler var. Ben sadece bunlara yönelik olarak başlıklar belirledim. Her bir başlığa ilişkin kendi görüşümü sizlerle paylaşacağım ve bu başlıkla ilgili de sizlerle karşılıklı bir görüş alışverişi içinde olmanın daha doğru olacağını düşünüyorum. Bunun için de hepimizin meselelere ilişkin bir değerlendirme yapma fırsatını da bulmuş oluruz diye düşünüyorum. Benim tespit ettiğim başlıklar şöyle; arzu ederseniz bunların yanı sıra başka başlıklar da koyabiliriz.

Fakültelerimizde var olan bölümler ve de bu bölümlerle paralel olarak yeni disiplinler neler? -Bunları bir tartışabiliriz, konuşabiliriz.-

Ders programları ve dolayısıyla buna bağlı olarak geliştirilmiş yeni yaklaşımlar neler?

Öğretim elemanlarının sayı ve nitelikleri,

Akademik yükseltmeler, doktora, doçentlik ve bunların niteliği ve bunlarla ilişkili diğer konular,

Disiplinlerarası çalışma alanları,

Araştırma görevlisi seçme ve akademik süreçlerinin yeniden gözden geçirilmesi ve buna ilişkin yeni düşünceler,

Öğrencilerimizin nitelikleri ve kontenjanları,

Mezunların özel ve devlet kurumlarındaki istihdam olanakları ve bunlara ilişkin açılacak yeni kanallar,

Uygulama ve teori dengesi,

Araştırma olanakları ve konuları,

Akreditasyon ve uluslararası ilişkiler.

Var mı efendim sizlerin buna ilave etmek istediniz? Her biri için uzun uzun konuşmaya gerek yok, kısa kısa yapabiliriz. Ama her birimizin düşündüğü konular var bunlara ilişkin. Dile getirmek mümkündür diye düşünüyorum. Buyurun!

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

İşte ders programları ve bu konuda yeni yaklaşımlar, bölümler dediğimiz vakit onu da orada alabiliriz diye düşünüyorum. Akademik yükseltmeler başlığı altında düşündüm. Onları da akademik yükseltmeler başlığı altında dile getirelim isterseniz. Özel sektör ve devlet kurumlarıyla ilişkiler bağlamında düşündüm. Şimdi efendim, bölümler ve yeni disiplinler. Öncelikle yani, hepimizin bütün iletişim fakültelerinin, yaklaşık olarak bölümleri arasında bir benzerlik söz konusu. Bazılarının isimleri değişik ama genel olarak, saymaya gerek yok, hepimiz beş aşağı beş yukarı, aynı bölümler ve aynı disiplinler içerisinde eğitim öğretim ve araştırma çalışmalarını yapıyoruz. Benim buradaki düşüncem şudur; dünyada malum, uzun uzun yine konuşmak gerekmiyor, yeni teknolojiler adı altında olağanüstü bir gelişme yaşanıyor ve biz geleneksel iletişim araçlarının yanı sıra bu araçların giderek daha da fazlalaşarak akademik hayatta ve günlük hayatımızdaki etkinliğini, yaygınlığını yaşıyoruz ve de bu yaşadığımızın eğitimini vermek durumundayız dolayısıyla. Benim düşüncem şudur; bir

kere fakülteler arasında farklılık esasına dayalı anlayış olmalı, yani her fakülte aynı eğitimi aynı başlık altında, aynı yaklaşımlarla sürdürmesi bu dünyanın gerçekleriyle bana göre uyuşmuyor. Hepimiz aynı şeyi yapmak zorunda değiliz kendi segmentasyonumuzda kendi işimizi yaratarak farklılığı oluşturacak şekilde bir zenginlik oluşturabiliriz diye düşünüyorum. Benim bu konuyla ilgili, bu maddeyle ilgili söyleyeceklerim budur efendim. Sizlerin görüşleri neler, bunu nasıl değerlendirirsiniz.

Prof. Dr. Şermin Tekinalp:

YÖK’e en son bir müracaatta bulunduk bölüm için. Gelişen teknoloji ve gereksinimler doğrultusunda yeni medya diye bir bölüm açılmasını önerdik. Gayet de güzel çalıştık mühendislik fakültesi arkadaşlarla birlikte, bir örneği Kadir Has Üniversitesinde bunun ve Kadir Has Üniversitesinin de çok zorlayarak bu bölümü kabul ettirdiğini öğrendik. Maalesef YÖK yeni bölümlere örneği yoksa sıcak bakmıyor, “Bir örneği var mı?” diyor. Zaten sorulan soruların içinde bir örneği var mı diye soruyor. Eğer örnek yoksa açıyor, mesela Gazetecilik Bölümünü açmak isterseniz açıyor. Fen-Edebiyatta Sosyoloji Bölümünüz yoksa hemen açıyor. Bu tür şeylere rağbet ediyor, yeniliklere YÖK kapalı. Biz bu konuda bir şeyler yapmalıyız. Biz aynı zamanda önerilerimiz içinde İletişim Fakültelerinin gereksinimleri ve de yeni teknolojinin açılımları doğrultusunda yeni bölümlere gereksinimleri olduğunu belirtmeli ve hatta bazı önerilerde bile bulunabiliriz. Yeni bölüm önerilerinde ve buna sıcak bakmasını hemen reddediyorlar, komisyon bakıyor bir örneği yoksa reddediyor. Böyle bir önerim var benim.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Şimdi ben açıkçası geçmişte bu tür teklifler geldiği vakit, hepinizin bildiği gibi, YÖK bu alanda daha önce bölümü olan, fakültesi olan yöneticilere, hocalara görüş almak için soruyor. Öncelikle burada hepimizin hemfikir olması durumunda bu yaklaşımların benimsenmesi açısından hani bir fikir sahibi olmasında yarar var. Çünkü sorduğu kişiler bana diyor ki; “Bu konuda ne düşünüyorsun?” ya da işte A Fakültesinin ilgili kişilerine soruyorlar. Birinci adım bu, buradaki sorma durumunda vereceğimizin yanıtın daha olumlu olacak şekilde değerlendirilmeye açık olmasında yarar var.

İkincisi YÖK nezdinde ilgili bu konuda ki karar alıcılar nezdinde bir baskı grubu oluşturmamız lazım, onlara kendimizi anlatmamız lazım. Ben kendi kişisel deneyimimden biliyorum, YÖK’teki ilgili kişilerin iletişim alanına ilişkin çok fazla bilgisi yok ne yazık ki. Geleneksel alanlar konusunda, disiplinler konusunda belki yeterli görüşleri olabilir, ama iletişim öyle bir konu ki onu da buradan dile getirmek istedim. Her sorunun çözümü iletişim ya da her sorunun nedeni iletişim olarak algılanıyor. Ama böyle bir jenerik haline gelen bu kavram kendi altında neyle uğraşır nelerle ilgili araştırma yapar, burada müthiş bir kopukluğun ötesinde bilgisizlikten kaynaklanan bir kötü tablo var. Bizim kendimizi bir kere İLDEK olarak buradaki ilgili karar noktasındaki insanlara anlatmamız lazım.

Ben doçentlik alt komisyonunda görev yapıyorum işte bildiğiniz gibi, orada da yani Üst Kurul bizim hazırladığımız jürileri değiştiriyor, bizim yaptığımız bir takım işlerin üzerinde kendi kararını veriyor, bir de YÖK’ün böyle bir çalışma tarzı var. Yani sizin nitekim

biraz önce Necdet Bey'den öğrendim bu akreditasyon Avrupa Birliği ile ilgili yaptığımız bir çalışma vardı. Gittik geldik Ankara'ya yollar şunlar bunlar. Sonra Üst Kurul hangi nedenle ne yaptıysa, çok da iyi anlayamadım, bizim yaptığımız bütün çalışmayı unutmuş eski haliyle yukarıya göndermiş. Bu bir kere yani YÖK'ün çalışma tarzıyla ilgili de akademik hayata ve akademik kişilere yönelik bir duruşla alakalı problemi de ifade ediyor. Böyle bir şey olamaz. İLDEK kendi duruşuyla, kendi baskı grubunun sesini yükseltmek durumunda YÖK'e karşı. Yani klasik mühendislik, tamam onu biliyorum; tıp, onu da biliyorum. İletişim için ne diyorsun?

Prof. Dr. Sermin Tekinalp:

Kimlerin incelediğini de bilmiyoruz orada, bizim gönderdiğimiz dosyaları kimlerin incelediğini.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

İzin verirseniz ben bir seneden beri Üniversiteler Arası Kurulda üye olduğum için bende yeni öğrenmeye başladım. Şimdi bir takım şeyler bize YÖK'ten hayır gelmiyor, Üniversiteler Arası Kurula soruluyor, Üniversiteler Arası Kurulda tartışıldıktan sonra evet veya hayır geliyor.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Orada ben hemen bir şey söyleyeyim. Üniversiteler Arası Kurul komisyon kuruyor hocam. Sosyal Bilimler Komisyonu var, Fen Komisyonu var. Oraya gönderiliyor, o komisyondaki insanları kastediyorum ben.

Prof. Dr. Aysel Aziz:

Şimdi haklısınız o komisyondaki yapıldıktan sonra kurula geliyor, kurulda evet veya hayır oluyor, hatta şöyle bir şey var Necdet hocam burada, akşam haklı olarak biraz serzenişte bulundu yeni mesela bölüm, isim değişikliği vardı İletişim Bilimlerini, İletişim Yönetimi ve Tasarımı adı altında verdiler. Altlarındaki anabilim dalları vardı, oradaki komisyon bunu açıkladı, ben kalktım bir tanesinin uygun olmadığını söyledim, kabul edildi ve değiştirildi. Şimdi YÖK olarak demeyin sadece Üniversiteler Arası Kurulda komisyonlar var, komisyondan sonra toplantıya geliyor, ilgili olan; ben mesela iletişim olarak gittikten sonra farklı olmaya başladı açık söyleyeyim. O zamana kadar hiç iletişimle ilgili bir şey yok, evet veya hayır geçip gidiyordu. Şimdi dolayısıyla bizim bu İLDEK olarak iletişim alt komisyonu kurmamız fevkalade önemli oldu, ben yalnız şunu söyleyeyim diğer arkadaşlarımızdan mümkünse üniversitenizde rektör olursanız zaten mesele yok. Ama en azından Üniversiteler Arası Kurulda temsilci olmaya çalışın, çünkü temsilci olarak şu anda Peyami Çelickan hoca ile ben varız. Var ama ben yarın olmayabilirim, sizler de girmeye çalışın çünkü orada olduğunuz sürece ilgilisiniz anlatıyorsunuz, oradaki arkadaşlar bilmedikleri için tamam diyorlar. Şimdi mesela iletişim konusunda ben kalkıp söyleyince uzmanı duayeni diyorlar tamam diyorlar. Şimdi benim de verdiğim her karar doğru mu o da ayrı mesele hocamdan kusura bakmasın.

Şimdi şu var Haluk Gürgen hocaya şundan katılıyorum son derece güzel; olayı takip etmek lazım, bir şeyi yazdığınız zaman gerekçeli yazmanız lazım, artı bitmiyor, YÖK ile konuşmanız lazım Üniversiteler Arası Kurulla konuşmanız lazım. Yani olayı takip edeceksiniz bu olduğu takdirde geçiyor. Ben bir örnek vereyim Haluk Gürgen'in de içinde olduğu hatta Arel'de de başvurmuştum. Arel'de, Beykent'te Şermin Tekinalp hoca ile konuşmuştuk, oldu ve şu anda Yeni Yüzyıl'da da oldu. Bizim İletişim Fakültesinde yetenek sınavıyla aldığımız Görsel İletişim ve Tasarım Bölümü yetenek değil yeteneksizlik sınavı haline geldiği için bunu her tarafta söylüyorum. Dolayısıyla biz Haluk Gürgen hoca ile beraber ben Arel'de iken başvurduk gerekçelerini yazdık, takip ettik ve çıktı. Şu anda biz yetenek ile değil normal ÖSYM ile alıyoruz, Görsel İletişim ve Tasarım Bölümü olanlar için. Şu anda Yeni Yüzyılda başvurduğum ben, gerekçelerini yazdım o da kabul edildi. Yani bir şeyleri yaptığımız zaman Beykent'te zaten Şermin Tekinalp Hoca güzel bir halef seleflik durumları var burada. Dolayısıyla yani takip etmek lazım ve sadece YÖK demeyin.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Efendim özellikle YÖK diyorum, Üniversiteler Arası Kurulun yapısı da zaten YÖK'le iç içe, dolayısıyla ikisini de kapsıyor, yani YÖK başkanı Üniversiteler Arası Kurulun başkanının yanında oturuyor. Hocam teşekkür ederim. Bu konu anlaşıldı, çok fazla madde olduğu için izin verirseniz devam edelim. Şimdi bölümler ve yeni disiplinler derken bir kez daha altını çizmek istiyorum. Her fakültenin aynı bölüme sahip olması gerekmiyor. Bu önemli bir nokta, farklılık yaratmak zorundayız. Bu farklılığı yaratırken sektörle, dünyadaki izdüşümü ile ilgili bir değerlendirme yaparak oluşturmak zorundayız. Burada ortaya çıkan hususun da YÖK ve Üniversiteler Arası Kurul nezdinde girişiminde bulunup takibini yaparak netice almak gerekir diye düşünüyorum. Yoksa konvansiyonel, geleneksel çünkü 50'den fazla fakülte var, her biri aynı işi yapıyor, her biri aynı kitabı okutuyor. Ee, böyle olunca da tabi ki ortada bir zenginlik ortaya çıkmıyor diye düşünüyorum.

İkinci maddeye geçiyorum yoksa; ders programları ve bu konuda yeni yaklaşımlar. Şimdi ders programları derken bu Bologna süreci kapsamında.

Yrd. Doç. Dr. Mehmet Salih Güran

Gümüşhane Üniversitesi

Hocam çok özür dilerim bu konuyla ilgili bir ricam olacak. Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekan Yardımcısı Mehmet Salih Güran. Demin ki konuyla ilgili olduğu için çok önemli bir ricam var değerli hocalarımdan; Gazetecilik ile Radyo Televizyon ve Sinema Bölümlerinin içeriklerinin, büyük derslerinin büyük ölçüde örtüşükleri ve günümüzde medya alanında yaşanan birleşme sonucunda bu iki bölümün, yani sinemanın sanat bölümleri hariç tutularak, bu iki bölümün Medya ve İletişim Bölümü olarak birleştirilmesi ne derece mantıklı olur?

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Ben kişisel olarak böyle bir kendi içinizde bunu tartışıp buradaki hocalarla pişirmek gibi bir düşünceyle sorduysanız ayrıca tartışalım. Ama tartışırsak zamanı iyi kullanmış olmayız, daha sonra bunu ele alalım vakit kalırsa. Ama siz benim görüşüme göre buna belirli bir olumlu yaklaşım geliştiriyorsanız bu konuda bana göre gerekeni yapmanız lazım. Yani her fakülte illa aynı şeyi yapacak, aynı bakış açısıyla yaklaşacak diye bir görüş üzerinden hareket etmenin ben doğru olduğunu düşünmüyorum.

Yrd. Doç. Dr. Mehmet Salih Güran:

Hocam kişisel deneyim olarak alınan bir, yapılan bir hareketin, eylemin sonuçlarının akademik dünyada nerelere kadar uzanabileceğini daha doğrusu kurum açısından kastediyorum bunu, ne tür sonuçları olabileceğini uzun vadede değerlendirmek gerekir.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Doğru, doçentlikle ilgisi itibarıyla önemli, diğer açılardan önemli bunlar işte bu kriterler bakımından değerlendirmek lazım. Değerli hocalarımın imkânı olursa onu ayrıca tartışmaya açalım. Teşekkür ederim. Şimdi efendim burada Bologna Süreci kapsamında derslerin uygulama ve teorik anlamda organizasyonu ile alakalı bir takım gelişmeler var biliyorsunuz. Bizim derslerimizin iki temel ayağı var genel olarak bakıldığında. Bunlardan bir tanesi kuramsal dersler hani bilinen haliyle söylüyorum, ikinci ayağı da uygulamalı dersler. Kuramsal dersler genellikle bütün fakültelerin programlarında benzerlik gösteriyor. İlk iki yıl insan bilimleri hümanizm dediğimiz derslerden oluşuyor. İşte Sosyoloji var, Psikoloji var, Sosyal Psikoloji var, Antropoloji var bunun içerisinde. Genellikle işte introduction anlamında iletişim var, reklam var, halkla ilişkiler var. Böyle bir iki yıl bu derslerle oluşuyor. Ondan sonra Temel Fotoğrafçılık falan giriyor bunun içerisinde daha sonra da her bölüm kendi alanıyla ilgili teknik dersleri vermeye başlıyor. Son sınıfta da proje dersleriyle olay tamamlanıyor büyük ölçüde. Şimdi yeni yaklaşım işte bu yapılandırmacı eğitim modelleri var biliyorsunuz çok konuşuluyor öğrencinin bizzat işin içerisine girecek şekilde derslerin ele alınması hususu çok tartışılan bir konu. İlk iki yıl bize gelen öğrencilerin niteliklerini de göz önünde tuttuğumuz an, bu insan bilimleri ile ilgili, toplum bilimleri ile ilgili derslerden gereken verimi alamıyoruz. Yani Türkçe meselesiyle de ilgili büyük problemler olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu öğrencilere Sosyolojiyi okuttuğumuzda, Sosyal Psikolojiyi okuttuğumuzda, Psikolojiyi okuttuğumuzda kavramsal düzeyde belki o da belki bir kazanım sağlıyoruz. Bu öğrencilerimizin entelektüel gelişimi sonrasında ve de daha sonra okutacağımız alan dersleriyle ilgili yeterlilik kazanmaları konusunda çok büyük bir eksiklik

kazandırıyor, eksiklik ortaya çıkartıyor. Ben bunun çok önemli bir sorun olduğunu düşünüyorum, hele yabancı dilde eğitim-öğretim yapma iddiasıyla kendilerini tanımlamış olan fakültelerin, başta vakıf üniversitelerinin fakülteleri olmak üzere, bu dersleri bir de İngilizce verme şıklığının peşinde koştukları zaman hepten içi boş komik bir hocamın deyişiyle maymunluk yaparak ortaya bir garabet çıkarıyoruz.

Kendimizi aldatmamamız lazım bu dersler ilk iki yıl düzgün bir şekilde verilmediği takdirde, buradan düzgün sektörün ve toplumun istediği ve bizim beklediğimiz nitelikte öğrencinin mezun olmasını sağlayamayız. Ne düzgün bir dünya görüşü kazandırabiliyoruz, ne bütüncül bir şekilde hayata, topluma ve meselelere bakış geliştirecek öğrenci ortaya çıkarabiliyoruz. Ondan sonra yapılan işler hepimizi işte kendi içimizde biz bu kadar yapabiliriz gibi bir noktada teselliye götürüyor. Önerim şudur; bu dersleri öğrencimizin niteliğini, kapasitemizi ve öğrenci sayılarımızı dikkate alarak olduğu gibi, özellikle ben vakıf üniversitesinde çalıştığım için biraz örneklerimi de oradan vermek istiyorum, yani İngilizce yazılmış Amerika'dan ya da başka ülkenin yazarının kitabını doğrudan doğruya öğrencinin önüne koymak işi bitirmiyor. Burada olmazsa olmaz, bir tavsiye niteliğinde konuşuyorum, temel konuları daha dikkatli bir şekilde seçmek ve öğrencilerin aktif şekilde katılımını sağlayacak şekilde, uygulamadan insanlar getirecek şekilde, teorik derslerden söz ediyorum ve de sahaya göndererek küçük çaplı bir takım araştırmalar, bir takım soruşturmalar yapacak şekilde bu derslerin içeriğini doldurmamız lazım, sevdirmemiz lazım. Derslerin sayısal olarak da öğrencilerin çok fazla oluyor genelde ve bu dersler faydayı yaratmıyor. Ne dersiniz?

Prof. Dr. Necdet Atabek
Anadolu Üniversitesi

Şimdi burada İletişim Fakültelerinde okutulan programlardan ve içeriklerinden söz ediyoruz. Benim önerim biraz da istihdama yönelik, muhtemelen dün de tartışıldı bu konu. Şimdi çeşitli sorular geliyor; “Biz şu programın şu bölümünü bitirdiğimiz zaman hangi unvanı alıyoruz?”. Şimdi KPSS sınavında kontenjan açılabilmesi için mezunlarımızın kamuda görev yapabilmesi için unvan tanımları olması gerekiyor. Örneğin sağlık personelinin ya da mühendisliğin çeşitli dallarının belirli unvan tanımları var, bundan dolayı biz İletişim Fakülteleri olarak bir çalışma yapmalıyız; hangi programdan mezun olan öğrenci hangi unvanı alıyor? Daha sonra bunu YÖK aracılığıyla ilgili mercilere ulaştırmalıyız ki KPSS sınavında mezunlarımızın bir görev tanımı olsun, unvanı olsun ki buna göre istihdam olanağı

elde edebilsinler. Örneğin; İletişim Uzmanı hangi programdan çıkıyor? Dolayısıyla o zaman devletten isteyebiliriz ki kamunun şu şu birimlerinde İletişim Uzmanı istihdam edilebilmeli. Bizim en büyük sorununuz bence bu.

Prof. Dr. Serra Görpe:

Hocam benim iki tane değinmek istediğim nokta var. Bir tanesi dile getirdiğiniz yabancı dilde eğitim.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Af edersiniz biz konuşulanları not alıyor muyuz hocam? Kayıt alınıyor tamam.

Prof. Dr. Asaf VAROL:

Yalnız konuşan arkadaşlarımız kendilerini tanıtırsa iyi olacak. Sonradan isimleri tespitte çok güçlük çekiyorum.

Prof. Dr. Serra Görpe:

Peki, Doktor Serra Görpe. Lefke Avrupa Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi. Bir tanesi yabancı dilde eğitimle ilgili. Ben de söylediklerinize katılıyorum, çünkü yabancı dilde eğitim yapma sevdasında olan bazı İletişim Fakültelerinde her şeyi mış mış gibi yapıyoruz. Yani gerek öğretim elemanları nezdinde, gerekse takip eden öğrenciler nezdinde çok ciddi problemler var. Fakat orada nasıl tek tip İletişim Fakülteleri olmaması ile ilgili, tahmin ediyorum bir ortak görüşümüz varsa, bu yabancı dilde eğitim yapmanın da Üniversite ve İletişim Fakültesi ile ilişkili olması gerektiğini düşünüyorum. Yani kendini daha farklı bir şekilde konumlandırmak istiyorsa İngilizce dilde eğitim yapmak da belki bunlardan biridir diye düşünüyorum, ama sağlam bir şekilde olması kaydıyla. Bir diğer husus da değindiğiniz, uygulamayı öğrencilere getirebilmek belirli noktalarda, belirli düzeylerde onda da bununla karşılaşılıyor; tüm İletişim Fakültelerinin bulunduğu yerlerde alanlarla ilgili sektörler fazla derecede yok yani aynı şeyi ben Kıbrıs için söyleyebilirim, uygulama imkânları öğrencilerimizin çok kısıtlı ve sınırlı tahmin ediyorum başka kentlerdeki İletişim Fakülteleri için de aynı şey söz konusu yani bu konuda da avantajlı durumda olan İletişim Fakülteleri var veya daha negatif durumda olan İletişim Fakülteleri var.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Teşekkür ederim. Ben şunu söylemeye çalıştım; bu ilk iki yıldaki insan ve toplum bilimleri ile ilgili derslerde öğrenci sayısı çok fazla. Okutulan kitapların bu öğrenciler tarafından o kalabalık sınıflarda laikiyle öğrenilmesi ciddi şekilde sorun yaratıyor. Bu nedenle diyorum ki illa belirli bir programı takip etmek yerine, daha temel konuları daha derinlemesine ele alacak şekilde yeniden bir düzenlemeye gidelim. Net olarak söylemek istediğim şey bu. İki, öğrencilerin bol bol yazıyla bu konulara ilişkin düşüncelerini ifade edecek şekilde bir sistem kuralım. Ama bir sınıfta 150 kişi, 200 kişi varsa ve bu sınıfın hocası bu son derece fazla sayıda olmasını hayal ettiğim eşyeleri okuma problemi nedeniyle bundan tabi ki uzaklaşacaktır. Dolayısıyla, eğer mümkünse fiziki imkânlar ve hoca imkânları

sectionların sayısını arttıralım. Daha fazla sayıda bölüm oluşsun, daha küçük gruplarla daha derin eğitim-öğretim yapılsın. Üçüncü nokta, öğrenci sadece pasif olarak öğretileni öğrenen konumda olmasın, bizzat sahada küçük çaplı araştırmaların, gözlemlerin, görüşmelerin içinde bu öğrendiklerini geliştirme, değerlendirme, muhakeme etme gücü edinsin. Çünkü bu iki yılda kazandırdıklarımız, sonraki iki yılda kazandıracaklarımızın temelini oluşturacaktır. Bu öğrencilerin gerek istihdamında, gerekse kendi fakülte kimliklerini kurma ve yaşatma alanlarında onları farklı kılacaktır. Kendilerini düzgün bir şekilde ifade edemeyen, kendilerini asla yazılı bir şekilde ifade etmekten uzak olan ve de bu konulara ilişki bir görüşü, bir duruşu olmayan öğrencilerin iletişim alanında başarılı olması ister sinema, ister kurumsal iletişim nerede olursa olsun mümkün değil. Biz bunu baştan temelini hayal kurmadan temelini gerçekçi bir şekilde atalım.

Öğrencilerimizi şikâyet ederek; anlamıyorlar, kötüler, şunlar, bunlar diyerek... Ortadaki sonuç budur, evet bize yetersiz geliyorlar. Türkçeleri kıt, idrakleri kıt, düşünce sistematiikleri gelişmemiş o zaman biz bunu nasıl halledebiliriz diye düşünelim. İyiymiş gibi varsayarak, oradan hareket ederek sonuç alamadığımızı gördük diye düşünüyorum.

Prof. Dr. Ahmet Tolungüç:

İmzamı atarım, fakat şunu anlamakta güçlük çektim. Sormak için bunu soruyorum. En başta girerken söylediğin her fakültenin kendi özerkliği içerisinde, kendi yapılanması ve tercihleri doğrultusunda belirli alanlara yönelmesiyle ilgili süreçte, birkaç kere de konuştuk bunu daha önce de henüz YÖK o anlamda bizi serbest bırakmadı, hala bir tek tipliğe zorlama tavrı var, ama bu derslerin işleniş biçimleriyle ilgili, derslerin yapılandırılmasıyla ilgili, hatta benim bildiğim en azından benim fakültemde bazı takdim tehimler var. O sözünü ettiğim derslerin bir kısmını ben hiç de alışık olmadığım ve başlangıçta yadırgadığım biçimde, şimdi Başkent'te 4. sınıfa attık gibi bir takım uygulamalar var. Burada bize herhangi bir engel var mı? Yok. Yani bu sözünü ettiğin şeylere aynen katılmakla birlikte, bunun fakültelerin kendi deneyimleri içerisinde bir biçimde tartışmanın faydasına hiç itirazım yok. Hiç insanların düşünmedikleri, alışık oldukları başka tavırlar yüzünden düşünmedikleri şeyleri onlara hatırlatabilir ama her fakülte bunu kendi pratiği içinde de çözebilir.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Ben bu çerçeve içerisinde dile getiriyorum. Ben sadece bu konuya ilişkin görüşümü ifade ettim, her fakülte bunu doğru bulursa, pozitif yaklaşırsa kendine göre çözüm üretir. Kendi farklılığını yaratacak şekilde.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Hatta bunu fakülte bazında değil de öğretim elemanı bazında da düşünmek lazım. Çünkü her yiğidin yoğurt yiyişi öyküsünde olduğu gibi. Yalnız burada bir şeye dikkat etmemiz lazım, daha sonraki konuşacağımız bir konunun da tamamlayıcı bir parçası aslında bu. O da şu akreditasyon konusu. Şimdi aslında iletişim eğitimi nasıl olmalıdır sorusunun detaylarını belki bölüm borchuk konuşmaya başladık ama iyi de oluyor, böyle de olsun. Ancak

benim burada biraz radikal bir görüş olarak, bizim eğitim programlarımızı oluştururken curriculum (müfredat) meselesi gelişirken iletişimle ilgili olarak.

Biliyorsunuz aslında biz Meslek Yüksekokulu'ndan evrilmiş fakülteleriz ve onun mirasını epey sorgusuz, sualsiz taşıdık ve kabaca eğer bu şeyimi mazur görürseniz bir uygulama fetişizmi ağırlıklı bir curriculum (müfredat) var. Şimdi aynı zamanda ulusal akreditasyon gündeme geldiği zaman göreceğiz ki uygulama denilen tek dişi kalmış canavar aslında bizim bu şu an ki akreditasyon çalışmamızda bir büyük engel. Bunu nasıl aşarız bilmiyorum, ama bu sadece fakültelerin de tek başına çözeceği bir mesele de değil. Biraz da “Üniversite eğitimi ne olmalıdır?” sorusuyla da alakalı bir konu. Biz bir deneyim olsun diye aktarayım buradan. Üniversite olarak bu konuyu diğer bölümleri de kapsayacak şekilde biraz düşündük ve temel dersler diye adlandırılan her üniversite mezununun bilmesi gereken bu işte esas Bologna Süreci denilen şeyin esas Bologna Üniversitesi yani 12. Yüzyıl Üniversitesinden beri aslında devredilen bir soruyu biraz Yale Üniversitesiyle de birleştirerek şöyle bir biraz da bize de uydurarak, biraz alaturka yaparak, tabi ki temel dersler şeyini gündeme getirdik. Temel derslerde de şu ortaya çıktı işte quadrium ve tridyum diye üç ve dörtlü temel her entellektüelin biraz, biraz değil yetkin olması gereken konulardan yola çıkarak bir 9 tane ders ortaya çıktı. Bu 9 dersi herkes alacak 2. sınıfa kadar. Ama onun dışında her fakülte kendisinin daha çok kuramsal ağırlıklı derslerinde 4. sınıfa kadar taşıyacak.

Bizim modelimizde öyle yani biz şöyle bir şey yapamıyoruz, yapmak da zor değildir diye düşünüyorum, tamamen bizim deneyimimiz bu; yani kuramsal dersler 4.sınıfa gelince artık olmasın tamamen uygulama olsun. Bu da çok sağlıklı değil, çünkü çocuk belli bir kuramsal olgunluğa ancak dörtte geliyor. Mesela benim verdiğim Medya Analizi dersi, ona tabi ne kadar kuramsal ne kadar uygulamadır demek de ayrıca bir tartışılması gereken konu, ama daha çok kuramsal diye tanımlandığı için öyle söylüyorum. O ders 4. sınıfta oluyor ve o olgunluğa geldiği için gidiyor. Benim özetle söylemek istediğim nokta sorunların tespiti bakımından iyi bir giriş yaptınız, ancak sorunların çözümü açısından epeyce bir mesafe kaydetmemiz gerekiyor, fakültelerin özgün deneyimleri biraz burada önem kazanıyor. Biraz tabi bizim alanımızda böyle, bu meseleler mesela İktisat Bölümlerinde biraz daha farklı tartışılıyor. Bizde böyle bir tuhafılık, eksiklik var.

Prof. Dr. Sermin Tekinalp:

Önce bir şey söyleyeyim sizin bu söyledikleriniz bence çok hayati, çok önemli ve bence bir gün değil iki gün tartışılmalı bu. Benim şöyle bir önerim var; bu çok da gündem maddesi var ve bize de 11'de bitirmek üzere bize değil mi öyle değil mi hocam? 11 mi 11.30 mu? Şimdi diyorum ki bunu biz, bize mail atsanız bu çok hazırlık gerektiren bir şey ve tek tek üzerinde çalışılması, düşünülmesi ve öneri getirilmesi gereken ve hepimizin kafasında bu sorunlar var, bir hançer gibi var. Biz bu sorunlarla bugüne kadar geldik, bu böyle bir yarım saatte, bir saatte tartışılacak bir konu değil, bunu biz çok enine boyuna düşünelim, öneriler getirelim hatta yazalım bunu üzerinde ve seneye İLDEK toplantısında bu konuyu çok ciddi bir şekilde karara bağlayalım.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Efendim şimdi esas itibariyle bu konuşmanın, ya da bu tartışmanın amacı şu; her biriyle ilgili olarak bir karara varmak gibi bir düşünce içerisinde değiliz. Ama baştan şöyle bir varsayım üzerine hareket ettim; her fakülte hatta her fakültenin her bölümü kendini benzerlerinden farklılaşacak şekilde yeniden pozisyonlamalıdır dedim. Dolayısıyla bu pozisyonlamanın yapılabilmesi için bir stratejik sürecin planlanması gerekir. Yani siz, yani ben kendi akademik alanımla ilgili kavramlar kullanacağım, nereye varmak istediğinizi ve o varmak istediğiniz noktaya hangi süreçleri nasıl yöneteceğinizi belirleyerek oluşturabilirsiniz. Dolayısıyla bu kavramlar ve bu tartışmaların ışığında belki olaya hani bir başlangıç olur düşüncesiyle yoksa bunların her birine ilişkin özgür düşüncelerinizin değeri var, ama ben kendi adıma bunları bir sorun alanı olarak gördüğüm için sizlerle paylaşıyorum. Evet buradan sanki bir soru vardı efendim ya da bir görüş.

Prof. Dr. Önder Barlı:

Ben şunu söyleyecektim, şimdi bu yabancı derslerdeki olanak uygulamalar aslında fakültelerin ışığında biraz da şekilleniyor. Yani sadece fakülteleri bağlayan bir şey değil bu, üniversite böyle bir karar alıyor ondan sonra uygulanıyor bu, ama hakikaten ifade ettiğiniz gibi bu tam bir şebekliğe ve maymunluğa dönüyor bazı yerlerde maalesef ve bu Boğaziçi Üniversitesinde bile yabancı derslerde bakıyorlar ki takıldı olmuyor ondan sonra Türkçe devam ediyorlar falan. Esas itibariyle bizim meslek erbabı yetiştirmemiz lazım yani hakiki olarak işini yapabilecek meslek erbabı temel şeyi bu olmalı, ama yabancı dili de öğrensin öğrenciler. Diğer taraftan derslerin dağılımıyla ilgili olarak yine sıralayıcı başka faktörler var yani mesela eğer Bologna Süreciyle entegre olacaksanız siz kredilerinizi sınırlandırmak zorundasınız yani zorunlu ders yükünü özellikle aşağı doğru çekmek.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Veya özellikle o kredilerin önemli bir kısmının sahada çocuğun dersle ilgili, etkinlikleriyle ilgili olmasına da dikkat etmemiz gerekir.

Prof. Dr. Önder Barlı:

Evet zaten sınırlandıracaksınız yani eğer entegre olacaksanız, ama değilse bile ifade ettiğiniz nedenlerden dolayı. Mesela siz 30 tane öğrenci istiyorsunuz YÖK size 60 tane gönderiyor. Dikey geçiş, yatay geçiş, yurtdışı kontenjanı derken bir bakıyorsunuz sınıfınız 70'e 80'e çıkmış. Bunu çözümlemenin yolu yine ifade ettiğim gibi evet zorunlu alınacak dersleri sınırlandırmak, seçmeli dersleri arttırmak. Seçmeli ders sayısını arttırırsanız böylece sınıf mevcudu düşecektir ve daha kaliteli bir eğitim olabilecektir ancak, işte esas kavga ders ücretinde başlıyor ve hocaları ikna etmeniz lazım.

Prof. Dr. Sevda Alankuş:

Şimdi ben de bu konunun çok önemli olduğunu düşünüyorum aslında İletişim Fakülteleri olarak bir dönüm noktasına geldiğimizi bu mezun sayısı çok fazla, İletişim Fakültesi çok fazla... Farklılığı korumak herkes kendi yolunda ilerlemek bir yanda saklı

kalmak üzere diğerk yandan İletişim Fakültelerinin de dünyada nereye gittiğini de dâhil olmak üzere tartışmamız lazım. Onun için benim iki tane önerim var. Bir tanesi madem Eskişehir'in uluslararası olması düşünülüyor, buna bir section ayrılabilir o konuda. Uluslararası deneyimi de paylaşacak İletişim Fakülteleri yöneticilerinden ve oradaki eğitim deneyimlerinden yararlanabileceğimiz bir şey olabilir ya da eğer öyle yapmayacaksak ara toplantı yaparız, Asker Kartarı hocamın Kadir Has'a bizi davetiyle, icabet etmediğimizi davetiyle.

Bence benim önerim aslına bakarsanız ilk önce onu yapmak yani kendi aramızda bir tartışmak, sonra da Eskişehir'de de bu konuyu da devam ettirmek. Çünkü ben bu konuda çok önemli... Onun için de önerim sizin bu başlıklarınızı, yine Şermin Tekinalp hocanın önerisine dönüyorum; tek tek şimdi üzerinde konuşmayalım sahiden çünkü hepimizin çok can alıcı soruları var. Aşağı yukarı aynı biçimde yaşıyoruz hocam, yani bu söyledikleriniz bizim yaşadıklarımızın tam bir özeti şeklinde. Şimdi buna yeni maddeler eklemenin anlamı yok, siz "leb" demeden çünkü biz leblebiyi anlıyoruz biraz; vakıf üniversiteleri başka türlü, devlet üniversiteleri başka türlü olmak üzere. Onun için hani ben bunun daha gündemli ve daha yapılandırılmış bir tartışma içerisinde olmasını öneriyorum.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Peki, ben o zaman zaten sürem de çok az kaldı, hocam beni uyardı. Mutlaka söylemek düşüncesiyle geldiğim bir iki noktaya değinmek istiyorum. Bunlardan bir tanesi öğretim elemanı sorunumuz. Yani kimse üzerine alınmasın, bir gerçekten söz edeceğiz. Hepimiz çok düzgün tezler, çalışmalar yaptık diye bir iddiayla da konuşmuyorum, ama şu var ki iletişim alanını bundan sonra devam ettirecek olan genç akademisyenlerin niteliğini yükseltmek zorundayız. Bu konuyla ilgili çok ciddi bir tehlike seziyorum. Yapılan çalışmalar bu puan toplama amacıyla yani kapıyı aralayarak geçilebilecek nitelikte olması yeterli görülen çalışmalar standardını açamıyor sanki. Bu kadar söyleyeceğim bununla ilgili acil önlem almak zorundayız.

Yeni açılan fakültelerin gereksinimi olan öğretim elemanlarının bir an önce unvan sahibi olup, gerektiği şartları yerine getirmek konusundaki baskıları nedeniyle bu konulardaki standartları giderek düşürme tehlikesiyle baş başayız. Bu konuda eğer sağlıklı bir çözüm üretemezsek bu bizim geleceğimizi ve işlerimizi büyük ölçüde tehdit edecektir, etmeye başladı. O nedenle bunun bu yapacağımız toplantıda özellikle ele alınması gerektiğini düşünüyorum. Akademik yükseltmelerle ilgili dün hocamın görüşlerinize sunduğu öneri taslağının, işte doçentlik takdim teziydi, suydı buydu gibi şeylerin altında da bu yatıyor. Emin olun yani bu konu bana çok önemli bir tehlike sinyali gibi geliyor, onun için bunu da görüşlerinize sunmak istedim.

Bir diğerk nokta, dünya küçüldü ve bizler bu dünyayla entegre olmak konusunda şu ya da bu şekilde bir takım ilişkiler içindeyiz; bence bu ilişkilerin, yani Davut Dursun hocanın şartını çok beğendim, hepiniz aynı nedenden ötürü ilginç, ilgi göstermiş olduğunuzu düşünüyorum. Çünkü artık ben yaptım oldu dönemi bitti, yani ben bir kere hem Avrupa'dan hem Orta Doğu'dan, hem kuzeyden, hem güneyden öğrenci alabilecek şekilde bir çerçeve içerisinde hareket etmek durumundayım. Çünkü Türkiye'deki hani vakıf üniversitesinden geldiğimi tekrar hatırlatarak konuşuyorum, Türkiye'deki pazar giderek daralıyor, kontenjanlar

düştü, bir çok kontenjan dolmadı, devlet üniversitesinde yani YÖK artık eskisi gibi siz 40 istediniz 80 gönder noktasında değil, dolmuyor. Üstelik enteresan bir şekilde ikinci öğretim sistemleri de getirildi. Peki, ne yapıyoruz biz? Ne yapacağız? Kendi kalitemizi yükseltmek için mutlaka ve mutlaka başka çözümler bulacağız. İşte çift diploma bunlardan bir tanesi özellikle hemen atlıyorum yüksek lisans ve doktorayı bir standarda ulaştıracak şekilde bana göre herkesin kendi kapasitesi, kendi gücüyle orantılı bir şey bu kuşkusuz.

Herkes yapsın diye söylemiyorum bunu, ama bir hedef olarak dile getirilmesinde yarar görüyorum. Belirli bir uluslararası ilişki hedefine dayalı olarak yeniden organize etmeliyiz; bilim evrensel, bu evrenselliğin gereği kapılarımızı herkese açmaktan geçer. Belirli standartların hani bu ALES'ti, şuydu, buydu bunlarla ilgili olarak da bu hedefler doğrultusunda bir engel oluşturuyorsa ki oluşturabilir, bunun gerektirdiği düzenlemelerin yapılması için İLDEK'in bir baskı grubu olarak ilgili karar verici noktalarla mücadele etmesi gerekir. Yoksa öğrencimin, tekrar ediyorum ve yeniden tartışmayı başlatmak için de söylemiyorum, öğrencimin medya okuma-yazma konusunda ders vermesi beni hiç ilgilendirmiyor. Öğrencimin iş bulup bulmaması da beni ilgilendirmiyor. Ben onları sorumluluğumun gereği olarak efendim yetiştireyim, namusumla etik anlayışımla kendime karşı saygımı koruyarak var edeyim, ondan sonra bunlar işini bulsunlar. Ha bunu anlatırken işimi yaparken tabi ki sektörün gereksinimlerini de dikkate alacağım, tabi ki Tanzanya'da çalışacak şekilde de yetiştireceğim. Dünya böyleyse benim öğrencimde sadece Kayseri'yle sınırlı bir istihdam anlayışıyla yetişmeyecek doğal olarak. O nedenle ben fokuz olmamız gereken konuların artık bu meseleler olduğunu düşünüyorum, bunların üzerinde kafa yoralım ve kendi standardımızı evrensel standartlara yükseltecek şekilde çözümlerimizi, akademik kadrolarımızı nasıl yetiştiririz bunların üzerinde kafa yoralım.

Bir diğer nokta, iletişim alanında dünyada hepiniz çok iyi biliyorsunuz; farklı görüşler, farklı yaklaşımlar, farklı modeller, farklı tarzlar var herkes aynı; biz eklektik, karma, böyle kolaj anlayışıyla yürütülen bir akademik gelenekten geliyoruz. Kimimiz Kıta Avrupası geleneği, kimimiz Anglo Sakson geleneği, kim nerede doktora yaptıysa onun getirdiği bir anlayışın tesis ettiği sistemler üzerinden yürüyoruz. Dolayısıyla burada da daha net olmamız lazım, yani duruş farklılık derken akademik anlamda da bir konuya yaklaşımdaki farklılıktan söz ediyorum. Eğer o farklılığı konu bazında, disiplin bazında ortaya çıkartamazsanız onun ardından gelen diğer süreçlerde de bir kaymalar olur. Bunların üzerinde de akademik olarak durmamız lazım. Söz gelimi Kuzey İskandinavya Ülkelerinin iletişime bakışı ile İngiltere'nin bakışı arasında çok fark var. İngiltere'nin kültür çalışmalarına bakışıyla bilmem nerenin bakışı arasında da çok fark var. Yani akademik anlamda duruştaki farklılığı yaratmadan uygulamada sistemlerin diğer alanlarında farklılık oluşturamayız.

Bence İLDEK'in çıkartacağı dergi bağlamında öncelikle bu dergilerde, bu yayınlarda bu hususların ele alınarak tartışılarak, tartışmaya açılması gerekir. Eğer biz evrensel standartlarda bir iş yapacaksak oradan gelen öğrencinin, oradan gelecek bilim adamının bizim bu özelliğimize bakarak geleceğini de unutmamak gerekir. Orada kimler var, neyi nasıl anlatıyor, hangi meseleye nereden bakıyor diye sorgulayarak gelen adama bizim ihtiyacımız var. Dünyada bu anlamda öne çıkmış okulların ekolleri bu özellikleri olduğu için bunları yaptığını biliyoruz. Biz artık hani siyasetçilerin söylediği gibi küçük bir memleket değiliz. Bu

konularda da epeyce yol aldık, o nedenle lütfen birbirimizi dublikasyonlu işleri yapmaktan vazgeçelim; yeni fikirlere, yeni teknolojilere, yeni yaklaşımlara yönelik olarak iş yapmanın yollarını açalım; varsa engeller İLDEK olarak da bunların ilgili karar verme noktasındaki kurul ve kişiler nezdinde mücadelesini verelim. Benim söyleyeceklerim bu kadar teşekkür ederim. Şimdi söz almak isteyenler var galiba.

Prof. Dr. Asaf VAROL:

Sayın dekanlarım Haluk Gürgen hocama destek amacıyla bazı açıklamalarda bulunmak istiyorum. Artık İletişim Fakülteleri sıra dışı davranışlar içerisine girmek zorundadır, eğer kendilerini dünya platformunda kabul ettirmek istiyorlarsa bunu yapmak zorundadırlar. Ben bir örnek vermek istiyorum; ben şu an Teknoloji Fakültesinde, Fırat Üniversitesi Teknoloji Fakültesinde görev yapıyorum. Yeni bir fakülte ve bu fakülte içerisinde Adli Bilişim Mühendisliğiyle, Yazılım Mühendisliği alanında Amerika Birleşik Devletlerinde Sam Houston State Üniversitesiyle çift diplomaya yönelik bir program başlatıyoruz. Bununla ilgili Amerika ile görüşmeler yaptık ve protokol hazırlandı; bir yıl hazırlık, iki yıl Elazığ Fırat'ta okuyacaklar, iki yıl da Amerika Birleşik Devletlerinde okuyacaklar, dört yıl sonunda iki üniversitenin birden diplomasını elde edecekler. Bu ne yapacaktır, öğrenciyi cazip hale getirecektir. Fırat Üniversitesi olarak uluslararası ilişkilere girmek amacıyla yabancı kontenjanlarımızı arttırdık ve şu anda Afrika'dan, Türk Cumhuriyetlerinden yabancı öğrencilerimiz var, bunları arttırmak zorundayız. Yine çok önemli bir konu, müsaade ederseniz kısa kesmeye çalışıyorum, çift diploma.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Evet, konuştuk zaten bunları daha detaylı konuşacağız, farklı arkadaşlar da var.

Prof. Dr. Asaf VAROL:

Bir de hocam hemen uzaktan eğitim ile ilgili bir şey söyleyeyim; bakın yeni bir kanun çıktı bilmiyorum takip edenler var mı? Ek ücret; uzaktan eğitim şeklinde verilen ek ücretlerde 5 katı ücret veriliyor. Eskiden ücret verilmiyordu emekler boşa gidiyordu, burada da değerlendirmekte yarar var diye düşünüyorum.

Prof. Dr. M. Bilal Arık

Akdeniz Üniversitesi

Çok kısa. Bilal Arık, Akdeniz Üniversitesi dekanıym. Haluk hocamın görüşlerine yüzde yüz katılıyorum, Sevda Alankuş hocamın önerisi de bence fevkalade yerinde, hatta bir çalıştay yapılması bunların kaygı düzeyinden, karar düzeyine geçilmesi gayet iyi olur diye düşünüyorum. Son olarak da Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi dergisi olarak, hakemli dergimiz iletişimde bu sayıda “İletişim Eğitimi” konusunu tartışmak istiyoruz. Buradaki bütün değerli dekanlarımızı da davet ediyoruz bu platforma. Yani biz bir dergide bunu tartışıyoruz. Bu noktada da katkılarınızı bekliyoruz, hatta bir uzman arkadaşımız da burada yazı düzeyinde vakit ayıramayacak dekanlarımız için bazı ufak görüşmeler yapmayı düşünüyor.

Prof. Dr. Sermin Tekinalp:

Çok kısaca bir şey söyleyebilir miyim? Facebook’da bir kapalı grup kurarak daha iyi bir iletişim kurmamızı öneriyorum. Yani sadece mail değil kapalı bir grup, kendi aramızda.

Prof. Dr. Ümit Atabek:

Hocamın şimdi bu evrensel standartlardan çok uzağız eleştirisi tabi ki çok aşikâr konuşmamız gereken bir konu, fakat burada evrensel standartlarda değişiyor. Yani dünyanın entelektüel merkezi de artık biraz başka yerlere gitmeye başladı. Ben burada iki çağrı yapmak istiyorum. Bunlardan bir tanesi muhafazakâr akademisyen arkadaşlarımız var, maalesef bunların hiç birisinin Arap dünyası ile entelektüel ilişkisi yok. Biz hiçbir şekilde bir Arap üniversitesinin İletişim Fakültesiyle bir bağ kuramadık. Bunu onlardan bekliyoruz. Ama bu arada dikkatinizi çekmiştir, bu International Journal’ın editörleri değişti, adlarını telaffuz edemediğimiz Çinliler artık editör olmaya başladı. Bu entelektüel merkez kayması nereye gidiyor henüz tam net değil, ama çok ciddi bir bizim iletişim andromedikan ağırlıklı iletişim literatürümüzde sarsıntı demeyelim ama önemli bir değişiklik yaratacak, bu perspektiften de bence konunun değerlendirilmesi gerekir.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Ben teşekkür ederim. Şimdi Haluk hocamın önerisi ışığında ve arkadaşlarımızın önerisi ışığında iletişim eğitiminin sorunlarını tartışılacağı bir toplantı yapacağız. Yani yapılacaklar arasına yazıyorum. Belgesel yarışması, ortak dergi, şimdi iletişim eğitimi sorunlarıyla ilgili bir toplantı yapacağız. Bunun duyurusunu hocam zaten kendi metnini herkese gönderecek, eğer isterse bana gönderir ben yayarım. Ondan sonra da toplantı ile ilgili görüşlerinizi alıp, nerede yapılması konusunda yine artık internet ortamında haberleşiriz, bu toplantıyı organize edelim ve geçen yıl benim Kıbrıs’ta üzerine basarak söylediğim kapalı toplantılar yapmalıyız, önce kendi aramızda anlaşmalıyız meselesini şimdi hepimiz dillendiriyoruz, dolayısıyla bunu yapmak zorundayız. Öncelikle kendi aramızda bir yere varmak zorundayız, bunu yapalım; bir.

İkincisi, öğretim elemanı yetiştirme konusunda işte 5 yıl uğraşıp şimdi Suavi hocaya teslim ettiğim Hacettepe Üniversitesi İletişim Fakültesi bu işi yapıyor. Öğretim elemanı yetiştiriyor, tek işi o, akademisyen yetiştiriyor ve gerçekten çok iyi çocuklar. Şimdi öğretim elemanları sayısı da hoca sayısı da arttı yeni yardımcı doçentlerimiz başlıyorlar. Dolayısıyla Hacettepe Üniversitesinin misyonunu devam ettirmesini ben şahsen istiyorum, ama böyle bir

ihtiyacın olduğu da en azından ortaya çıktı. Uluslararası bağlantılar konusunda hem Eskişehir'in önerisi bizim için çok önemli bir şey, bunu uluslararası hale getirelim başka dekanlar da gelsin. Biliyorsunuz birçok üniversite, birçok branşın Avrupa Dekanlar Grubu var, bunu Kıbrıs'ta da söylemiştim. Mesela Güzel Sanatlar Fakültelerinin Avrupa Dekanlar Toplantısı yapılıyor, evvel ki sene Hacettepe'de yapıldı bu toplantı. Veterinerlerin var, mühendislerin var dolayısıyla bunu biz yapabiliriz. Görev olarak ben 6. Görev olarak da ben uluslararası bağlantıların sağlanması, biraz önce Ümit Atabek hocanın söylediği bu editörlükler meselesi, hiç ilişkimiz olmayan ülkelerin iletişimde ne yapıyorlar? Mesela ben 2006'da İran'a gitmiştim, buradan giderken bir bildiri hazırladım. Ben gideceğim işte İran'da özgürlükler konusunda konuşacağım, basın özgürlüğü konusunda ve herkes işte mollalar belki bana tavır alacaklar gittim benden önce yapılan konuşmaların hepsi kahramanca basın özgürlüğünün olmadığına dair konuşmalardı yani İran'da, mollalarda oradaydı ve hiçbir şey olmadı. Dolayısıyla oralarda çok değerli insanlar var, çok değerli akademisyenler var. Bizim biraz gözümüzü bu tarafa da çevirmemiz gerektiğine inanıyorum. Bunu da görev listesine yazdım, hocama çok teşekkür ediyorum, bu önümüzdeki dönem gelecek.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Ben de çok teşekkür ediyorum, yalnız hocam bir yanlış algı oluşabilir endişesiyle bir noktaya değineceğim. Hacettepe'de sizin kuruculuğunu yaptığınız bölüm bütün iletişim dünyasının öğretim elemanı yetiştirme misyonuna sahip değil. Öyle dediniz de, hani biz her bir fakülte zaten kendi Sosyal Bilimler Enstitüsü bağlamında bunu yapıyor, hani yeterli kadrosu olmayanın değil mi size gönderiyor. Dolayısıyla hepimizin bu konuda düşüncesini daha fazla geliştirmesi lazım.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Ben teşekkür ediyorum. Yok, yok ben yalnız bu işi yaptığı için söylemiştim, bir. İkincisi, biraz önce verdiğimiz karar uyarınca basın özgürlüğü konusunda kısa bir metin hazırladık. Eser hocamın metni bu, benim de katıldığım ve üzerinde beraber mutabakata vardığımız bir metin. Metni okuyorum. Biraz uzun bir cümle. "İLDEK toplum içinde görüş ve düşüncelerini yayması engellenen her toplum kesiminin iletişim hakkının korunması gerektiğini, farklı görüş ve düşüncelerinin yayılması doğrultusunda çalışan yayıncıların ve gazetecilerin mesleklerini yerine getirme çabalarının kısıtlanmasının demokratik toplum tahayyülü ile örtüşmediğini belirtir ve özgür yayın ortamı önündeki tüm engellerin hemen kaldırılması gerekliliğini savunur". Tek cümle. Oylarınıza sunuyorum. Teşekkür ediyorum. Bunu metnimizin içine, bildirimizin içine koyacağız.

Dolayısıyla bu hem akademik olarak hem de toplumsal olarak görevimizi yerine getiriyoruz ve yayınlıyoruz. Efendim izin vererseniz aslında bir 5 dakikalık çay molası verme şansımız var, ama bunu uzatmadan. Çay molası isterseniz vermeyelim. Tamam, servis yaptırıyor hocamız buraya. Süleyman İrvan hoca konuşacak. Akreditasyon meselesini. Peki, 5 dakikalık bir ara verelim, arkadaşlarımız kendini zehirlesinler sonra devam edelim.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Öğrenci ve öğretim elemanı dayanışmasını arttırmak ve eğitime yardımcı olmak üzere münazara programları düzenlemek konusundaki konuşmasını hocamız geri çekti. Bu daha sonra tartışılacak yani bu toplantının gündeminden çıkarılmasını rica etti biz de kabul ettik, şimdi Süleyman İrvan hocam iletişim fakülteleri akreditasyon komitesi oluşturulması konusundaki görüşünü sunacak.

Prof. Dr. Süleyman İRVAN:

Evet, teşekkür ederim. Hepinizi saygıyla selamlarım. İlk toplantım olduğu için biraz heyecanlıyım kusura bakmayın. Şimdi şöyle bir yoldan aslında bu öneriyi yaptım. Kıbrıs'a gittiğimde işte bu yıl Eylül ayında başlamışım dekan olarak. Bir mühendislik fakültesi dekanı bana dedi ki ya siz hangi akreditasyon kuruluna üyesiniz ya da üye olabilirsiniz diye. Açıkçası yani daha önce hiç araştırdığım bir şey değildi, bildiğim sadece Amerika'daki bir akreditasyon kurulu vardı. Yani biraz araştırdım aslında Amerika'daki dışında bir akreditasyon kurulu yok, iletişim eğitimi alanında. Bir de İngiltere'de var ama İngiltere'deki bir sendika, gazeteciler sendikası yapıyor ve gazetecilik programlarını akredite ediyor, yani program bazında daha doğrusu ders bazında akreditasyon yapıyor. Dolayısıyla bizim sistemimize uymuyor. Halkla ilişkiler alanında var, ama o da hani bizim anladığımız anlamında bir akreditasyon değil.

Türkiye'deki örneklerle baktım üç eğitim alanında akreditasyon yapılıyor şu anda. En eskisi Mühendislik Eğitimi Akreditasyon Kurulu, MÜDEK adıyla 2002 yılında başlamışlar. Sanıyorum şu anda Türkiye'deki en iyi çalışan akreditasyon kuruluşu. Çünkü aynı zamanda şunu da yapmışlar. Türkiye'deki akreditasyon süreçlerini tamamladıktan sonra dünyadaki benzer akreditasyon kurullarıyla da iş birliği yapıyorlar. Örneğin Avrupa Akreditasyon Kurulunun da belgesini verebiliyorlar akredite ettikleri kurumlara. Dolayısıyla bence bu anlamda, uluslararası işbirliği anlamında da eğer bir akreditasyon kurulu oluşturulabilirse o yönde de çaba gösterebilir. İkinci alan MİYAK, Mimarlık Eğitimi alanında akreditasyon yapıyor ve son olarak da Fen-Edebiyat Fakülteleri akreditasyon kurulu adı altında 2009 yılında FEDEK olarak, Fen-Edebiyat eğitimindeki hani bizim alanımıza göre çok daha karmaşık olan, hem Fen hem Edebiyat alanlarında içeren alanda da akreditasyon çalışmaları yapılıyor. Daha çok bölümler bazında akreditasyon çalışmaları yapıyor. İletişim eğitimi de aslında özellikle 1992 yılında İletişim Fakülteleri haline geldiğimiz andan itibaren hani hepimizin içinde bulunduğu ve Haluk Gürgen hocamız da güzel bir sunuş yaptı az önce, hani biz aslında bugün yani bugün derken bugün itibarıyla geldiğimiz noktada iletişim eğitimin nasıl olması gerektiği, standartlarının genel olarak ne olması gerektiği, tabi ki fakülteler kendi ilgi alanlarına göre farklılaşmaları da gerekiyor zaten, program bazında farklılaşma olabilir. Ama en azından bizden mezun olan bir öğrencinin işte Necdet Atabek hocanın söylediği işte mezun olduğunda ne tür bir kimlikle mezun olacak, biz ona ne diyeceğiz gibi sorunları da içeren biz bir akreditasyon çalışması yapabilir miyiz? Bu çalışma, eğer yapabilirsek uluslararasılaştırdığımızda bu kurulu bunlar içinde bir örnek teşkil edebilir. Belki Avrupa çapında, belki Orta Doğu'yu da katarak çünkü gerçekten Orta Doğu'yla çok zayıf ilişkilerimiz var, belki de hiç yok. Yani ona da bir an önce başlamamız gerekir, oradaki İletişim

Fakülteleriyle de iş birliği yapmalıyız. Mısır'da Libya'da veya işte nerelerde Tunus'da, Fas'da. Dolayısıyla yani o yöne de bir kapı açabilir bu akreditasyon meselesi. Yani biz onları da akredite edebiliriz bir kurul aracılığıyla, dolayısıyla yani benim önerim, içeriğinde yani öyle bir sunuş hazırlamadım, içeriği ne olmalı şeklinde kurul karar vermeli bence buna.

Bunu iki biçimde yapmışlar, birincisi dernek çatısı altında akreditasyon derneği olarak yapmışlar, sanıyorum MİYAK Akreditasyon Kurulu olarak yapmışlar, kurul demiş. Ama diğer ikisi MÜDEK mesela dernek, FEDEK de dernek çatısı altında yapmış. Şöyle bir şeyi var en azından kurulun, yapısı. Sadece İletişim Fakültesindeki öğretim üyelerinden oluşmuyor aynı zamanda sektör temsilcilerinden de oluşuyor. Dolayısıyla mutlaka bizim eğitim alanımız biraz da uygulama alanı olarak bakıldığında işte, çok farklı alanlar var. Halkla ilişkiler var, Reklamcılık var, Gazetecilik var. Belki o alanlardan da kişilerin olması gerekir bu akreditasyon kurulunda, eğer bu fikir kabul görür ve çalışma yapılırsa? Evet, benim söyleyeceğim buydu.

Prof. Dr. Haluk Gürgen:

Şimdi 2005 yılında hatta 2004 yılında kurulan YÖK'de Üniversiteler Kalite Geliştirme Komisyonu, YÖDEK adı altında bir oluşum gerçekleşti. Bu oluşumun içerisinde kurucularından bir tanesi de benim. Hali hazırda bu YÖDEK'te çalışmalar tamamlanmış değil, ama bu akreditasyon konusu YÖDEK'in birinci derecede önem verdiği konuydu. MÜDEK örneği bu bağlamda kendi aramızda da, daha sonra Üniversiteler Arası Kurul kapsamında da çok konuşuldu. Şimdi kısacası şöyle bir durum var; akreditasyonla ilgili çalışmaların öncesinde her fakültenin, üniversitenin ve her fakültenin kendi stratejik planını yapması gerekiyor. Bu çok önemli, yani ben nereyi hedefliyorum ve bu hedeflediğim yere nasıl hangi araçları ve süreçleri yöneterek gideceğim sorusunu sorması gerekiyor. Bununla ilgili çalışmayı yapmadan akreditasyon süreci başlamıyor. O nedenle tavsiyem YÖDEK'in ilgili internet sitesinde sayfasına girip bununla ilgili nasıl bir çalışma planı gerçekleştirilir sorusunun yanıtını okumaları ve her fakültenin de buna göre kendi duruşunu belirlemesi büyük önem taşıyor.

İkinci bir nokta akreditasyon konusunda dünyada biz İngiltere'ye gittik,, Almanya'ya gittik işte o YÖDEK kapsamında bu tarz kurumlarla ilişkiye girdik, nasıl çalıştıklarına baktık. İşte Avrupa'da EUA'dan tut da İngiltere'de bir başka yere kadar ve atla deve bir durumda değil. Siz kendi hedeflerinizi belirliyorsunuz, o hedeflerle ilgili abartıya kaçmadan gerçekleştirdiklerinizi deklare ederek bunun geliştirilebilirlik noktasında kapatmadan kendinizi onlarla karşılıklı bir değerlendirmeye sokuyorsunuz. İşin özü bu aslında, standardı da her defasında kendi gelişim olanaklarınızla ilişkili olarak yükseltiyorsunuz. Ama önce bunu yapabilme için, bu stratejik plan zaten onu getiriyor, öz-değerlendirme çalışmasını yapmanız gerekiyor, şapkamızı önümüze koyup. Nedir bu öz-değerlendirme? İşte yayın bazında, eğitim-öğretim bazında, sosyal değer katma bazında bu işlerle ilgili var olan durumu düzgün şekilde tespit ediyoruz, ben imkânlarım ölçüsünde önümüzdeki yıl nereye bunlarla ilgili vara bilrimi belirliyoruz, o belirlediğimiz noktayı deklare ettiğimiz vakit şeffaflık ilkesi doğrultusunda karşı taraf da seni izlemeye başlıyor, akreditasyon çünkü karşılıklı bir izleme süreci. O nedenle benim önerim akreditasyonu hani ulaşılabilir bir noktaya çekebilmek için

hepimizin bir hedefi olabilmesi için -ki çok önemli olduğunu düşünüyorum- yapılması gereken şey öz-değerlendirme çalışması yapmak. Bunun için de stratejik planlama çalışması yapmaktan geçiyor.

Prof. Dr. Ümit ATABEK:

Efendim, ben de hemen kısaca birkaç noktaya değinmek istiyorum. Öncelikle teşekkür ederim Süleyman İrvan Hocamıza. Bu konu yine asli konularımızdan birisi olmaya aday. Korkunun ecele faydası yok, biz akreditasyonda çalışacağız. Şimdi yalnız burada tabi birkaç nokta beni tedirgin ediyor. Bunlardan bir tanesi, az önce dile getirdiğimiz farklılıkların korunması ve hatta çeşitlendirerek zenginleştirilmesi hevesimizle akreditasyon süreci aslında bazı noktalarda çelişen iki süreç. Bunu böyle görmemiz lazım. Çünkü, akreditasyon sürecinin nihai görünümü kantitatif bir şey. Kantitatif olduğu zaman da, o zaman işte daha çok standartlaşmaya giden bir yönü var. Bu nedenden dolayı da zaten batıda da örneğini vermiştim Annenberg School of Communication akreditasyonu, beni ilgilendirmez böyle bir şey deyip dışarıda bırakabiliyor kendisini, ben zaten prestijliyim diyor. O da artık kantitatif bir prestij satın alma sürecine dönüşüyor. Böyle bir noktayı burada görmemiz gerekir.

İkincisi, biz ne yaparsak yapalım, bu bir süreç olarak zaten başladı. Yani biz, şurasından burasından zaten hepimiz belli ölçülerde akreditasyonun gereklerini yapıyoruz. Mesela stratejik planı herkes yapmış olmalı zaten üniversite bazında. Hatta bazı üniversiteler, bildiğim Akdeniz Üniversitesi var, üniversitenin kendisini akredite edecek bazı süreçlere girdi. Avrupa Üniversiteler Birliği süreci ki, o da belli ölçülerde bir akreditasyondur. Dolayısıyla bunlar zaten gündemimize geldi. Ancak bizim bir önceki gündemde tartıştığımız konulardaki ilerlememiz sayesinde ancak bu başımıza bir bela olmadan ve hatta hayırlara da vesile olacak şekilde çözülebilecek bir konudur. Aksi takdirde bu da Üniversiteler Arası Kurulun şuandaki gündeminde olan doçentlik kriterleri gibi, yani hilenin ön plana çıktığı bir şeye dönüşür. Mesela ben bir şey söyleyeyim, akreditasyonla ilgili en kantitatif değerlendirme bölümü açmak için gereken asgari 3 öğretim üyesi standardının artık daha bariz bir şekilde gündeme gelmesi. Hepimiz bunu aşmak için, ben de Akdeniz Üniversitesinde iken bayağı taklalar attığımı hatırlıyorum. Yani burada şimdi böyle bir sıkıntımız ortaya çıkacak. Bunu da gündemimize alalım derim, teşekkür ederim.

Prof. Dr. Ünsal YETİM:

Şimdi sonuçta bu bir değerlendirme ölçütü olacak. Bölüm bazında olmak durumunda bir de, yani gazeteciliği, reklamcılığı, her biri. Sonuçta belli bir noktaya varacağız, diyeceğiz ki, şu programdan mezun olan kişiyi biz akredite ettik. Ama diğerini edemedik diyeceğiz. Belli bir ölçütler grubu koymak durumundayız. Bu ölçütler grubunu koymak için de bence yani çok geniş bir şekilde oturup çalışmak gerekiyor. Nedir bu ölçütler grubuna koyulacak şeyler? Psikolojide yapıldı, dernek yaptı bunu, ölçütler grubunu koydu, ciddi ölçütler grubuydu bu. Başvurmak isteyen bölüm parasını da yatırıyordu, belirli bir miktar parası da var. Gelip değerlendiriliyor, teftiş ediliyor, inceleniyor, kontrol ediliyor süreçler içerisinde. Yani onu almak devamlılık içermiyor, sürekli de kontrol ediliyorsunuz süreç içerisinde. Bu bir şey, hepimizin önüne koyması gereken bir hedef olmalı. Çünkü sonucu oluyor bunun. Bazı bölümlerin nitelikli, bazı bölümlerin niteliksiz olduğunu çıkartıyoruz buradan. Batıdaki

uygulamaları böyle. Eğer bazı bölümler akredite edilmişse, o bölümün öğrencileri zaten seçkin hale geliyor, zaten daha kolay iş buluyor. Bir de sektörü de işin içerisine kattığınızda, değinmiştiniz ki biraz önce mühendisler sektörü de işin içerisine kattılar, biz de katmak durumundayız. O durumda sektörün istediği adam da olmak durumunda oluyor. Evet, sektörün istediği adam da olmak durumunda. Dolayısıyla bazı programlar öne çıkacak kendiliğinden. Bazıları da çıkmayacak. Çok ciddi bir çalışma yapmak gerekir.

Prof. Dr. Serra GÖRPE:

Aslında çok fazla söyleyeceğim yok ama sizin önerinizden Süleyman İrvan Hoca, ben iki şey anladım. Bir tanesi, iletişim fakülteleri olarak bir akreditasyon sürecine girmemizin öneminden bahsediyorsunuz. Tabi bu aslında iletişim fakültesi veya bölüm nezdinde de verilecek bir karar. Bu da uzun bir süreç! Yani genelde iletişim fakülteleri de akreditasyon sürecine girebilir ya da bölüm de girebilir. Hangi organın akredite edileceğine karar verilecek bir süreç. Mesela Amerika'da halkla ilişkiler bölümlerini akredite etmeye Amerika Halkla İlişkiler Derneği başladı. Bununla da olabilir veya daha akademik bir duruşu olan akreditasyon organı da Amerika'da olabilir.

Bir ikinci önerinizi de şey olarak algılıyorum, biz Türkiye'deki iletişim fakülteleri olarak bir akreditasyon body'si oluşturalım ve özellikle ilişkimizin sınırlı olduğu ama ilişkimizin olmasında yarar olan ülkelerin iletişim fakültelerine bu hizmeti götürelim diyorsunuz değil mi? Yani böyle bir ilerisi için ?

Prof. Dr. Süleyman İRVAN

Onlarda tabi ki dâhil olur, yani bu sadece ulusal düzeyde bir akreditasyon süreci olarak değil de yani uluslararası işbirliği de olan ve ilişkileri de olan bir akreditasyon sürecine dönüşmeli zaten. Yani zaten diğer alanlardaki amaç ta bu. Burada yalnız şu belki hocam, buradaki şey şu yani bu bir hedeftir aslında. Yani bizim amacımız nedir? Yani biz iletişim eğitimini daha iyi bir noktaya taşımak istiyor muyuz? Ya tabi ki buradaki bütün dekanların temel amacı bu zaten! Bizim yani İLDEK'in amacı yıllardan beri toplanmasının, 19 sunu yapmasının amacı bu değil midir? Dolayısıyla yani, bizim zaten başlangıç amacımız bu. Yani iletişim eğitimini nasıl daha iyi bir noktaya taşıyabiliriz. Bu aslında onu biraz daha somut hale getiren bir adımdır diye düşünüyorum ben. Yani akreditasyon çünkü bir hedef koyacaktır bize. Diyecektir ki, yani şu, şu, şu koşulları sağlaman gerekiyor akreditasyon almak için ve bu hani life long guarantee değil, yani ömür boyu alacağın bir şey değil. Belki 3 yıllık, 5 yıllık akreditasyon verecek, o 5 yıl sonra tekrar aynı süreçleri bir daha yaşayacağız. Dolayısıyla sürekli kendimizi yenilememizi de gerektirecek bir şey. Dolayısıyla o açıdan da çok önemsiyorum.

Prof. Dr. Haluk Gürgen

Efendim öncelikle Ümit Atabek Hoca'nın dediği yani başlı başına ele alınması gereken bir konu olarak İLDEK'in gündeminde ağırlıklı yer tutması gereken bir mevzu olduğunda ben de hem fikirim.

İkincisi YÖDEK dedim, somutlaştırmak için göstermekte yarar var. Bu YÖDEK sitesine girdiğiniz vakit burada ilgili konuyla ilgili tüm dokümanları rahatlıkla görebilirsiniz. Konu ile ilgili farklı bilgilere de ulaşabilirsiniz. Bilgilenme anlamında çok faydalı bir site olduğunu söyleyeyim.

Üçüncü bir nokta, öz değerlendirme meselesi önemlidir. Bu öz değerlendirmeyi yapan kurumlar bununla ilgili bir ücret talep ederler, mesela EUA'ın aldığı ücret epeyce yüksektir. Şimdi burada bunlar yıldırıcı olabilir. Ve bir içi boş bir prestij aracı olmaktan bunu çıkartıp içten, namuslu bir şekilde kendimizi sürekli gelişime uygun bir yapılandırmaya sokabilmemiz için bunu kendimiz de yapabiliriz.

Dördüncü bir nokta ki en önemlisi, biz YÖDEK olarak bunun üzerinde çalışıyoruz. Biz kendi içimizde bir öz değerlendirme MÜDEK gibi bir birim oluşturabiliriz ve bu öz değerlendirme işini bu dernek yapabilir. Yani illa yurt dışına gidip böyle bir yer bulmak durumunda değiliz. MÜDEK çünkü başta kendisi yaptı bunu kendi oluşumu o ve değerlendirme için gidiyorlar tıpkı kalite kontrol sistemlerinde olduğu gibi, işin bazı itemleri, kriterleri var o açılardan değerlendiriyorlar. Bir diğer nokta Serra'nın söylediği ile ilgili olarak konuşacağım.

Biz Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde iken ben, bölümümü yani halkla ilişkiler ve reklamcılık bölümünü, 1992 yılında özellikle reklamcılık alanında akredite ettik IAA'e. Uluslararası Reklamcılar Derneği'nin böyle bir oluşumu var bunun içerisine girdik, hala o akreditasyon devam ediyor. Nasıl geldiler oradan, ilgili insanlar geldiler sizin programlarınıza baktılar, standartlara uygunluğuna baktılar, bir hocaya kaç öğrenci düşüyor? Uygulamayı nasıl yapıyorsun? Hangi kitapları nasıl okutuyorsun? Bütün bunlara bakarak dedi ki ben seni akredite ediyorum. Yalnız her akreditasyon kuruluşu bu verdiği hizmetle ilgili olarak sizden para ister. Yıllık bir aidatı vardır. Ama fazla ama az, yani bunu da bilerek bu işle ilgili girişimde bulunmakta yarar var. Bir son noktayı söylüyorum, akreditasyon işi kurumların kendisini sürekli yenileme, geliştirme ve üst hedeflere ilişkin çalışmalarını plan ve program dâhilinde ortaya koyarak, bunu açıklık ilkesi doğrultusunda insanların ve ilgili kurumların gözleri önünde yapma taahhüdüdür. Bu başkalarına kendimizi beğendirmek değil kendi gelişimimizin bir güvencesi olarak tesis edilmesi gereken bir husustur. Yanlış anlaşılan nokta bu!

Tabi akredite olduğumuz vakit yurtdışından gelecek doktora öğrencisinin tercihinde önemli bir rol oynayacak. O kurum akredite mi, değil mi diye buna bakacak ama ben kendimi kendimle yarıştıracak şekilde bir kalite güvence sistemi gibi bunu tesis etme anlayışına sahip olursam işe yarar. Yoksa tırnak içerisinde, rektörlerin bütçelerinden dünya kadar para verip akredite oldum diye sağda solda caka satmaların aracı gibi sadece görülürse bu iş olmaz.

Prof. Dr. Necdet ATABEK :

Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi Necdet ATABEK. Ben de bu akreditasyon konusunda izleyecek yöntem üzerinde konuşmak için söz aldım. Şimdi fakülteler olarak hepimiz stratejik planlar doğrultusunda çalışıyoruz ve örneğin bizim stratejik planlarımızdan maddelerinden bir tanesi de bu akreditasyon sürecini belirli bir süre sonra, 3

sene 5 sene sonra tamamlamak. Şimdi burada tüm iletişim fakültesi dekanlarımız benzer hedefler gözetiyordur eminim. Biz İLDEK olarak önümüzdeki yıl uluslararası açılımında altını çizerek İLDEK olarak bu başvuru süreçlerini kolaylaştırıcı bir işlev üstlenebiliriz. Diğer türlü bir dağınıklığa yol açması söz konusu ve çok sayıda fakülte tek tek her bir birimi, bölümü için başvuracak. Belki biz bu iş üzerine odaklanarak önümüzdeki yıl gerekli bağlantıları sağlayarak bu sürecin nasıl akması, nasıl devam etmesi konusunda fakültelerimize destek olabiliriz diye düşünüyorum.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Peki efendim. Teşekkür ederim. Şimdi bu konuyu burada kapatmak durumundayım. Yalnız şunu söyleyeyim, İletişim Eğitimi sorunlarının tartışılacağı toplantıya bu akreditasyon meselesini de alalım ve bu çok önemli bir başlık bence de. Zamanlama yerini bunu bir gündemini zamanını yerini bundan sonra seçilecek yürütme kuruluna vereceğiz. Onlar da bunu herkese duyurarak bir şekilde ortak fikir oluşturacaklar ve nerede yapılacaksa onun kararı verilecek, yapılacak. Yani bunun için, yani bu toplantıyı yapmak için mesela adaylardan bir tanesi benim. Dolayısı ile onu bir şekilde geliştireceğiz. Şimdi hocamın söylediğinin içinde Serra Görpe Hocamın da vurguladığı İLDEK, bu akreditasyon işini üstlensin mi? MÜDEK' in yolunda yavaş yavaş yürümeye başlasın mı? Çünkü, MÜDEK sonunda önce kendisi akreditasyon vermeye başladı, ama şimdi MÜDEK'in akreditasyonunu Avrupa'daki ve Amerika'daki akreditasyon kuruluşları kabul ediyor. Mühendis fakültelerinin akreditasyonlarını kabul ediyorlar. Dolayısı ile İLDEK de aynı işlevi üstlenebilir ve sonunda da kabul edildikten sonra elbette bunun bir masrafı vardır. İşte bilirkişiler ya da jüri gelip inceleyecek şunu yapacak bunların masrafı vardır. Bu da MÜDEK nasıl yapıyorsa bir şekilde yapılabilir.

Prof. Dr. Aysel AZİZ :

Parasal boyutu var, çeşitli boyutları var, bu işin dolayısı ile bu konunun öncelikle, öncelikle demeyeyim ama sırası mı? Konuyu rektörlüğe getirip senatoda veya yönetim senatoda mı olacaktır bilemiyorum görüşülmesini. Bir de üniversitenin bu konudaki görüşünün alınması uygun olmaz mı? Yani bizler İLDEK tamam, ama kendi başımıza başvuramayız buna herhalde değil mi? Yani bilemiyorum bu, sadece soruyu soruyorum. Benim çok fazla bilgim özellikle Haluk Gürgen belki bu konuda değil mi? Böyle bir şeye başlarken herhalde tek başınıza başlamadınız. Üniversite olarak yapıldı muhtemelen mütevelli heyeti de karışmıştır herhalde işe, böyle bir şey gerekiyorsa ben çünkü dönünce bir bilgi vereceğim. Bu konuda da en azından bir kulaklarına kar suyu kaçırırım. Böyle böyle bir şey var akreditasyon diye. Ben şeyi hatırlıyorum hocam belki söyleyecektir, belki hatırlamayabilir. Örneğin Yeditepe Üniversitesi'nde daha kuruluşunun işte 4. 5. yılıydı. Dış Hekimliği Fakültesi akreditasyon almak için başvurdu ve büyük olaylardı, ama kütüphanesine bakıyorum geldiği büyük olaylarla, hatta lanse edildi bu dergilere verdik çok prestij olayıydı bu yani çok önemli olarak. O bakımdan yani soruma bir cevap bekliyorum.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Hocam şimdi zaten Bologna sürecine girdiğiniz zaman bir sürü şey yapmak zorundasınız. Avrupa Birliği, Avrupa Üniversiteler Birliğine girmek için bu akreditasyonun başka bir türünü yapıyorsunuz, oradan da akredite oluyorsunuz ve Avrupa Üniversiteler Birliği'ne EUA'a giriyorsunuz. Şu anda Türkiye'de, 8 üniversite ya da 9 üniversite bu süreçleri aştı ve oraya girdi. Bu akreditasyonun bir adımı Bologna sürecinde giderseniz mesela diploma eki etiketi aldığınız zaman Avrupa üniversiteleri tarafından akredite edilmiş oluyorsunuz zaten. Onun için bu tür aşamaları geçmiş olanların akreditasyonunda bir sorun yok.

Şimdi dışarıya para vererek akreditasyon almak başka bir şey. Tanınmış kuruluştan akreditasyon alırsınız, onun logosunu koyarsınız internetinize ve akrediteyiz dersiniz. Şimdi MÜDEK bu hale geldi. Mesele o yani. Hiç dinlemeden mühendislik fakültelerinin dekanları toplandılar ve dediler ki biz kendimiz akredite edelim önce ve çok ciddi yaptılar bu işi onların ciddiyetini dışarıya da kabul etti şimdi MÜDEK'ten akredite olduğunuz zaman yurtdışından şuradan, şuradan, şuradan da akredite oluyorsunuz. Dolayısı ile İLDEK böyle bir şeyi üstlenebilir. Neden üstlenir? Çünkü Bologna süreci buna yardım ediyor zaten. Bütün bu üniversiteler bir sürü şeyi yapıyorlar.

Şimdi EUA'a girmek için Avrupa Üniversiteler Birliği'ne girmek için mesela Ankara Üniversitesi var, Hacettepe var, Atatürk Üniversitesi giriyor, İstanbul var, Sakarya Üniversitesi var, Uludağ Üniversitesi var. Dolayısı ile birçok üniversite zaten bunu aldı. Herkes bunu alacak Bologna sürecine girmek, Erasmustan öğrenci almak ne kadar uzayacak. 2013'de Erasmus bitiyor resmen. Daha sonra bir iki yıllık uzatması var. Ondan sonra ne olacak bütün bu akreditasyonlara kalacak iş. Onun için İLDEK bir an önce bu işe adım atmak zorunda. Ya daha doğrusu bütün üniversiteler atacak yani sizin rektörünüz ya da mütevelli heyetiniz biz akredite olmuyoruz biz buna giremiyoruz demeyecekler diyemezler. Çünkü Avrupa Birliği'ne üye olmadan şeyden öğrenci alamayacaklar. Diplomaları kabul edilmeyecek.

Çift diploma programı diyorsunuz, akredite olmayan bir üniversitenin, diploma eki etiketi almamış bir üniversitenin çift diploma programı yapması mümkün değil. Çünkü onun diploması geçerli değil. Bu kadar basit yani dolayısı ile bu konuyu dilerseniz biz bu eğitim sorunlarının tartışıldığı yere alalım, çünkü bu çok temel bir şey. Standardizasyon diyorsak eğer bu standardize etmiyor. Akredite olmak standardize etmiyor belli niteliklerinizi farklılıklarınızı koruyarak sizi tanıyorlar dolayısı ile bizim için bir standardizasyon tehlikesi de yok.

Prof. Dr. Haluk Gürgen :

2005 yılına hatta 2004 yılında kurulan YÖK'te Üniversiteler Komisyonu, YÖDEK adı altında bir oluşum gerçekleşti. Bu oluşumu İLDEK, MÜDEK menzilli bir ön değerlendirme kurulu oluşturacak, nokta. Bu karar buradan çıksın.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

O zaman karar olarak oylarınıza sunuyorum. İLDEK bunu yapsın mı? Böyle bir girişimde bulunsun mu? Bulunsun, tamam o zaman onu da ekleyeceğiz hocam altına. Şimdi iki nokta var.

Bir, önümüzdeki dönemin yürütme kurulunu seçeceğiz. Sonra da bu dönemin sonuç bildirgesini ona ekleyeceğiz, bu akreditasyon meselesini ekleyeceğiz okuyacağız ve bitireceğiz. Yani 15 dakikamız daha var. Önümüzdeki dönemde 1 yıl sonrası için bir kere Anadolu Üniversitesi'ne teşekkür ediyoruz. Sevgili hocam da burada. Biraz önce rektörü ile konuştu dışarıda biz konuşmuştuk. Rektörü ile konuştu. Rektör de destek verdiğini söyledi. Biraz tabi uluslararasılaşma konusunda belki de bizim için itici bir güç olacaktır. Bu da bizim çok işimize gelir. Yabancı dostlarımızı da aramızda görmek ve yavaş yavaş belki işte güzel sanatların olduğu, mesela güzel sanatların olduğu hem Avrupa Güzel Sanatlar Dekanlar Konseyi var, hem de Akdeniz Güzel Sanatlar Sanat Okulları şeyi var, iki tane ayrı kuruluşları var. Biz de buna doğru gidebiliriz belki. Hem Haluk Gürgen Hoca'nın hem de Süleyman İrvan Hoca'nın teklifleri de böylece canlanmış olur. Dolayısı ile ben sizi...

Prof. Dr. Hülya YENGİN:

Bu alt komisyon da kurulsun akreditasyonla ilgili olarak. Çünkü burada nasıl olsa işte Süleyman İrvan Hoca olsun, Necdet Atabek Hoca olsun. Yani onlar böyle bir çalışmada ve aynı zamanda zaten Haluk Gürgen Hoca da bu konuda çalışıyor YÖDEK'te. Serra Görpe Hoca. Yani zaman kaybetmeyelim.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Başka görev almak isteyen var mı? Çok açık bu sır tamam. Dilruba Hocam da istiyor.

Prof. Dr. Hülya YENGİN:

Ümit Hoca istiyor musun?

Prof. Dr. Ümit ATABEK:

Hayır Dilruba istiyor.

Prof. Dr. Hülya YENGİN:

Dilruba Hoca 4 kişi oldu.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

O olunca siz olmuyor musunuz hocam? Siz de olun olunca olmuyor musunuz?

Prof. Dr. Hülya YENGİN:

Ümit hocam siz olmuyor musunuz?

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Hayır, Dilruba Hoca olunca girmiyormuş.

Prof. Dr. Hülya YENGİN:

Yani katkı sunabilecek hocalar mutlaka yani..

Prof. Dr. Asker KARTARI:

O zaman şöyle yapıyoruz Dilruba Hoca bir, Haluk Hoca bunları not alıyor muyuz hocam? Serra Hoca, Ümit Hoca şey Süleyman Hoca ve...

Prof. Dr. Hülya YENGİN:

Süleyman Hoca gündeme getirdi.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Necdet Hoca...

Prof. Dr. Hülya YENGİN:

Necdet Hoca zaten çalışmaları yapacak, sürdürecektir.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Süleyman Hoca, Necdet Hoca, Haluk Hoca, Serra Hoca ve Dilruba Hoca 5 kişi tamam bitmiştir. Teşekkür ederiz komisyon kuruldu. Şimdi önümüzdeki dönemde yürütme kurulunda çalışmak isteyen arkadaşlarımız var mı? Lütfen işaret buyursunlar. Şimdi yeri saptadık, Eskişehir. Dolayısı ile Necdet Hoca yürütme kurulu üyesidir. Bizim geleneğimiz ertesi yıl nerede yapılacaksa o arkadaşımız yürütme kurulu üyesi oluyor. Dolayısı ile yönetim kurulu üyemizin bir tanesi şimdiden belirlidir. Sekreterliği yürütmek üzere hocam her zamanki gibi eğer kabul ederse Asaf Varol Hoca görevine devam ediyor. O da demirbaş evet şimdi bize dört tane...

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Ben Asker Hocanın devam etmesini istiyorum. Öneriyorum.

Prof. Dr. Ümit ATABEK:

Asaf Varol Hoca da sekreter üyeliğine, işlerine devam etsin.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Asaf Varol Hoca zaten hesabın dışında, 5'in dışında.

Prof. Dr. Hamza ÇAKIR:

Bir de dekanlarımızdan alalım hocam.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Ankara'dan özellikle ben Eser Hoca'yı...

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Hocam izin verirsiniz usul hakkında şöyle yapalım. Yani hepsi aynı yerden olmasın. Ankara olsun, İzmir olsun, Kıbrıs olsun, İstanbul olsun, böyle Anadolu'dan olsun. Yani farklı yerlerden olmasında yarar var. O yüzden ben Ankara Üniversitesi'nden Eser Köker Hoca'nın girmesini de teklif ediyorum, eğer kabul ederse. Teşekkür ederim, kabul etmiştir.

Prof. Dr. Hamza ÇAKIR:

Kaç kişi oluyor hocam?

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Şimdi, Necdet Atabek Hoca bir, ben iki, siz üç, Eser Hoca dört...

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Süleyman İrvan Kıbrıs'tan...

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Süleyman İrvan Kıbrıs'tan...

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Zaten içinde olacak pek çok şeyin.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Evet. Kabul edilmiş midir arkadaşlar? Edilmiştir, teşekkürler.

Prof. Dr. Aysel AZİZ:

Hayırlı, uğurlu olsun.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Bir kez daha söylüyorum. Necdet Atabek Hoca, Hamza Çakır Hoca, Eser Köker Hoca, Süleyman İrvan Hoca ve ben. Tamam teşekkürler.

Prof. Dr. Eser KÖKER:

Hocam siz yazarken ben bir bilgi aktarabilir miyim? Gerçi geçen yani şöyle bir bilgi. Radyo Televizyon yasası parlamentoda görüşülürken bizim hazırladığımız bizim okulumuzdan iki hocamızın hazırladığı evet Gülseren ve Burcu'nun hazırladığı metin bu metin yasanın metni içinde yer alıyor. CHP'nin karşı gerekçeleri olarak yani bizim söyleyeceğimiz her şey aslında yasanın eleştirisinde yasaya konan şerhte var yani şu anda

tutanaklarda gözüküyor. CHP'nin ekledikleri hocalarımıza ve okulumuza hiç bir haber vermeden bu metni almışlar.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Hayır, efendim bir saniye o metni biz aldık. Son versiyonlara göre düzenledik. Aysel Azizi Hocanın, Aysel Hocaya gönderdik. O'nun eleştirileri vardı, onlarla da birleştirdik. O yazının üzerine de Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi öğretim üyeleri Gülseren ve Burcu SÜMER tarafından hazırlanan metin esas alınmıştır diye çoğalttık. Önder Hoca, ben, Haluk Hoca başka Hamza Hoca gittik tek tek partileri dolaştık.

Prof. Dr. Ümit ATABEK:

Fakat biz şöyle mutabık kalmıştık hatırlarsanız. Bu titiz konuyu yani radyo televizyon yayın yapma yetkisi başlığı altında aldığımız konusunu ayrı yapalım. Çünkü bu önemli ve gruplar enerji harcadı. Onu ayrı bir madde yapalım. Bir de bu radyo televizyon rejimi ile kaygılarımızı, bu raporu esas alarak burada tartışacaktık. Tartışamadık ama bunu da ayrı bir madde olarak yapalım demiştik. Çünkü o zaman ikisinin de ağırlığı azalmış oluyor. Bir maddeye sokarsak, biz ne istiyoruz anlaşılmıyor. Bence hem bu frekanslardaki Nail Hoca'mızın aldığı metni benimsediğimizi onun arkasında durduğumuzu ve bu konudaki server girişimleri için ne etki verdiğimizi yazalım. Bir madde bu olsun ama ayrıca bu rapor esas alınarak onu da benimsediğimizi ve radyo televizyon rejimindeki sorularımızı kaygılarımızı hassasiyetle takip ettiğimizi lütfen yazalım.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Şimdi hocam bu, aslında Asaf Varol Hoca uzun uzun yazmıştı onu. Maddenin kendisini. Ama okunmaz kitap olur. O zaman bunun altında 8-10 madde var. 8-10 maddenin hepsini yazarsak biz şöyle dedik. Dedik ki metnin kabul edilerek, tamam gayet güzel. Metnin kabul edilerek hangi metin biz biliyoruz gerektiğinde veririz. Söz konusu metin değil. İLDEK'in endişeleri nedir? İşte İLDEK'in endişeleri hocamızın söylediği tutanaklarda olan ama metinde yansımaları bulmayan endişelerimizi de hem gerekli mercilere yeniden hem de kamuoyu ile paylaşacağız. Dolayısı ile bu biraz şeye verilmiş bir görev, ne derler, yürütme kuruluna verilmiş bir görev.

Prof. Dr. Dilruba ÇATALBAŞ

Galatasaray Üniversitesi

Hocam ben 4.madde ile ilgili bir şey söylemek istiyorum.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

4. maddeye şeyi yazacağız. Demin Eser Köker Hoca'nın söylediği konuyu yazacağız. Aysel Aziz hoca da söylemişti. Biz asıl, bizim şeyimiz tek sorunumuz televizyon yayını yapmak değil başka meseleler var o şeyin içinde kanun içinde. Bizim itiraz ettiğimiz ama işte meclis tutanaklarına geçmiş ama alınmayan şeyler var. Biz onu yeniden canlandıracağız. Onu söyleyeceğiz biz. Bizim haklarımızla ilgili.

Prof. Dr. Dilruba ÇATALBAŞ:

Dilruba ÇATALBAŞ, Galatasaray Üniversitesi. Şimdi hocam ben acaba kaçırdım mı yani bu dergi çıkarılması konusunda bu küçük komisyon... Hocamızın da hazırladığı raporu görüşecektik biz. Çünkü orada çeşitli seçenekler vardı ve onları sizlerin onayına sunacaktık, bunların hangisinin daha uygun olduğuna dair. Şimdi o yüzden dergi çıkartılması belki elektronik dergi çıkartılması uygun olduğuna denildiği zaman sanki bu kararı vermişiz gibi bir anlam çıkarıyorum ben. Yani doğrusunu isterseniz bizim burada konuştuğumuzun ötesinde bir karar olduğunu düşünüyorum.

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Şimdi hocam biz bir karar verdik. Dedik ki, elektronik dergi çıkartalım. İLDEK olarak bunun nasıl olacağına biçimine şuna buna komisyonumuz toplanacak bir öneri getirecek diyecekler ki böyle olması daha uygun olur. Ondan sonra biz onu uygun görülen komisyon tarafından uygun görüleni bütün dekanlara sunacağız. Dekanlardan gelen 14 ya da 15 olur yanıtı diğerleri cevap vermeyecek nasıl olsa biz onu kabul edeceğiz ve ondan sonrada bunun kurullarını oluşturacağız. Editörünü bulacağız onun. Esasi mesele, editörün kimde kalacak kimler yapacak anlatabiliyor muyum? Bunlar karışık...

Prof. Dr. Asker KARTARI:

Evet, arkadaşlar sonuç bildirgesini okuyorum, aslında biraz şey gibi, tutanak gibi bir şey bu. Ama sonunda işte basın bildirisini koyduğumuz için, bildirge diyoruz buna.

19. İLETİŞİM DEKANLARI TOPLANTISI SONUÇ BİLDİRGESİ

2000 yılından beri her yıl düzenli olarak yapılan İletişim Fakülteleri Dekanları Toplantısının 19. su Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanlığı ev sahipliğinde 7-8 Nisan 2011 tarihleri arasında Kayseri’de yapıldı. Ekte listesi sunulan dekanların veya temsilcilerinin katılımıyla yapılan toplantı sonucunda aşağıdaki kararların alınmasına ve alınan kararlara işlerlik kazandırılması amacıyla İLDEK Yürütme Kuruluna yetki verilmesine oybirliği ile karar verildi.

1. Üniversitelerarası Kurul Doçentlik Sınav Komisyonu Sosyal, Beşeri ve İdari Bilimler Temel Alanı içerisinde yer alan ve Doçentlik Sınav Yönetmeliğinin 4. Maddesinin 2/c bendinin yanı sıra temel koşulların neler olabileceği konusunda İletişim Bilimleri alt komisyonunun hazırlamış olduğu taslak görüşüldü. Taslak üzerinde İLDEK Genel

Kurulunda yapılan değişikliklerle nihai metnin Üniversitelerarası Kurula sunulmasına oybirliği ile karar verildi.

2. İlköğretim Okullarında seçmeli ders olarak okutulan Medya Okur Yazarlığı dersi konusunda Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı temsilcisinin sunmuş olduğu metin görüşüldü. Medya Okuryazarlığı konusunda toplumsal duyarlılığın artırılması ve eğitim programlarında hakkettiği yeri alabilmesi için gerekli girişimlerde bulunması için Yürütme Kuruluna yetki verilmesine karar verildi.
3. 6112 sayılı Radyo ve Televizyonların Kuruluş ve Yayın Hizmetleri Hakkında Kanunun üçüncü maddesi görüşüldü. Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Haluk Hadi SÜMER tarafından hazırlanan ve RTÜK'e gönderilen yazı tartışıldı. Prof. SÜMER'in iletişim fakültelerinin yayın yapma hakkı konusundaki hukuki mütaalası oybirliği ile benimsendi.
4. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi tarafından hazırlanan rapor doğrultusunda Türkiye'de radyo televizyon rejimi çerçevesinde gelişen kaygıların dile getirilerek gerekli girişimlerde bulunulması konusunda Yürütme Kuruluna yetki verilmesine karar verildi.
5. Bir yıl önce Kıbrıs Yakındoğu Üniversitesi ev sahipliğinde yapılan 18 inci İletişim Fakülteleri Dekanlar Toplantısında kararlaştırılan İLDEK İletişim Araştırmaları Dergisinin (İAD) yayımlanması konusu görüşüldü. Mersin Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Ünsal YETİM tarafından hazırlanan rapor ele alındı. Ortak bir çevrimiçi dergi çıkarılmasının uygun olduğuna, hazırlık çalışması yapmak üzere Prof. Dr. Ünsal YETİM (Mersin Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı), Prof. Dr. Dilruba Çatalbaş ÜRPER (Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi), Prof. Dr. Ümit ATABEK'TEN (Yaşar Üniversitesi İletişim Fakültesi) ve Prof. Dr. Süleyman İRVAN'DAN (Kıbrıs Doğu Akdemiz Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı) oluşan bir komisyon kurulmasına karar verildi.
6. Fakültelerin ortak yarışmalar düzenlemesi konusu ele alındı. Bu öneri doğrultusunda İLDEK adı altında belgesel ve/veya kısa metrajlı film yarışmaları düzenlemesi için Yürütme Kuruluna yetki verilmesine karar verildi.
7. İletişim eğitimi sorunlarının tartışılacağı toplantılar düzenlemek üzere Yürütme Kuruluna yetki verilmesine karar verildi.
8. Uluslararasılaşma bağlamında çalışmalar yapılması ve işbirliğine gidilmesi için Yürütme Kuruluna yetki verilmesine karar verildi.
9. Mezunlarımızın istihdamı konusunda Basın İlan Kurumu başta olmak üzere diğer ilgili kamu kurum ve kuruluşlarıyla işbirliğine gidilmesi konusunda Yürütme Kuruluna yetki verilmesine karar verildi.
10. İletişim Fakültelerindeki eğitimin standartlarının yükseltilmesi ve belirlenmesi amacıyla akreditasyon komisyonunun Prof. Dr. Haluk GÜRGEN, Prof. Dr. Nejdet

ATABEK, Prof. Dr. Süleyman İRVAN, Prof. Dr. Dilruba ÇATALBAŞ ÜRPER, Prof. Dr. Serra GÖRPE'den oluşturulmasına karar verildi.

11. Bir sonraki İLDEK toplantısının Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesinin ev sahipliğinde uluslararası düzeyde yapılmasına oybirliği ile karar verildi.
12. Yeni Yürütme Kurulunun Prof. Dr. Asker KARTARI, Prof. Dr. Nejdet ATABEK, Prof. Dr. Hamza ÇAKIR, Prof. Dr. Eser KÖKER, Prof. Dr. Süleyman İRVAN'dan oluşmasına ve Prof. Dr. Asaf VAROL'un Yürütme Kurulu Sekreterliğini sürdürmesine oybirliği ile karar verildi.
13. İLDEK Genel Kurulu olarak basın özgürlüğü bağlamında aşağıdaki basın bildirisinin kamuoyuna duyurulmasına karar verildi:

“İLDEK, toplum içinde görüş ve düşüncelerini yayması engellenen her toplum kesiminin iletişim hakkının korunması gerektiğini, farklı görüş ve düşüncelerin yayılması doğrultusunda çalışan yayıncıların ve gazetecilerin mesleklerini yerine getirme çabalarının kısıtlanmasının demokratik toplum tahayyülü ile örtüşmediğini belirtir ve özgür yayın ortamı önündeki tüm engellerin kaldırılması gerekliliğini savunur.”

ÜNİVERSİTE	AD-SOYAD
Akdeniz Üniversitesi	Prof. Dr. M. Bilal ARIK
Anadolu Üniversitesi	Prof. Dr. Nejdet ATABEK
Ankara Üniversitesi	Prof. Dr. Eser KÖKER
Atatürk Üniversitesi	Prof. Dr. Önder BARLI
Bahçeşehir Üniversitesi	Prof. Dr. Haluk GÜRGEN
Başkent Üniversitesi	Prof. Dr. Ahmet TOLUNGÜÇ
Beykent Üniversitesi	Prof. Dr. Oğuz MAKAL
Cumhuriyet Üniversitesi	Yrd. Doç. Dr. Ümit ARKLAN
Doğu Akdeniz Üniversitesi	Prof. Dr. Süleyman İRVAN
Erciyes Üniversitesi	Prof. Dr. Hamza ÇAKIR
Fırat Üniversitesi	Prof. Dr. Asaf VAROL
Fırat Üniversitesi	Prof. Dr. Esmâ ŞİMŞEK
Galatasaray Üniversitesi	Prof. Dr. Dilruba Çatalbaş ÜRPER
Gazi Üniversitesi	Doç. Dr. Ayhan BİBER
Hacettepe Üniversitesi	Prof. Dr. Suavi AYDIN
İstanbul Arel Üniversitesi	Prof. Dr. Şermin TEKİNALP
İstanbul Aydın Üniversitesi	Prof. Dr. Hülya YENGİN
İstanbul Üniversitesi	Prof. Dr. Aydemir OKAY

İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi	Prof. Dr. Aysel AZİZ
İzmir Ekonomi Üniversitesi	Prof. Dr. Sevda ALANKUŞ
Kadir Has Üniversitesi	Prof. Dr. Asker KARTARI
Karadeniz Teknik Üniversitesi	Prof. Dr. Mustafa EMİR
Kocaeli Üniversitesi	Prof. Dr. Füsün ALVER
Kocaeli Üniversitesi	Doç. Dr. Hasan AKBULUT
Lefke Avrupa Üniversitesi	Prof. Dr. Serra GÖRPE
Maltepe Üniversitesi	Prof. Dr. Peyami ÇELİKCAN
Marmara Üniversitesi	Prof. Dr. Melda Cinman ŞİMŞEK
Mersin Üniversitesi	Prof. Dr. Ünsal YETİM
Selçuk Üniversitesi	Prof. Dr. Haluk Hadi SÜMER
Yakın Doğu Üniversitesi	Prof. Dr. Orhan ÇİFTÇİ
Yaşar Üniversitesi	Prof. Dr. Ümit ATABEK
Yeditepe Üniversitesi	Prof. Dr. Suat ANAR